CLIFFORD D. SIMA

CALEA ETERNITĂ

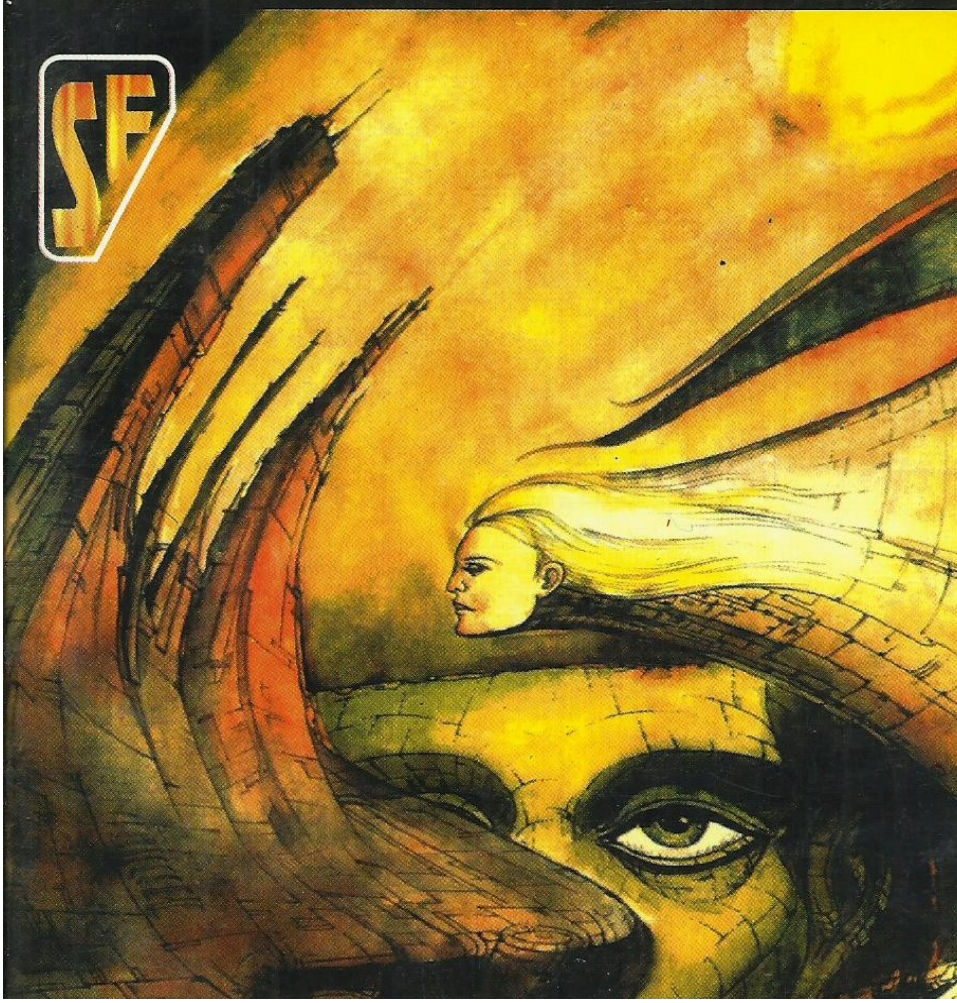

CLIFFORD D. SIMAK

CALEA ETERNITĂŢII

NEW YORK

Telegrama îi parvenise lui Boone în Singapore. Era foarte scurtă: „Am nevoie de cineva care poate face un pas după colţ, Corcoran”. Primul avion spre New York decolă avându-l pe Boone printre pasageri.

Şoferul lui Corcoran îl întâmpină la ieşirea din vama Aeroportului Kennedy. Acesta îi luă bagajele şi îl conduse apoi spre limuzina care îi aştepta.

Plouase, dar acum ploaia contenise. Sprijinit confortabil de pernele luxoasei maşini, Boone privea spectacolul ce se derula dincolo de geamuri. „Cât să fi trecut oare de când n-am mai fost în Manhattan?”, se întrebă el. „Zece ani, poate şi mai mult”.

Începu să plouă din nou, înainte ca maşina să oprească în faţa clădirii în care locuia Corcoran. Şoferul luă bagajul lui Boone, îi oferi acestuia o umbrelă şi îl conduse spre un lift particular.

Corcoran îl aştepta în bibliotecă. Ridicându-se dintr-un fotoliu, el traversă cu pas grăbit camera, zgomotul paşilor săi pierzându-se în covorul moale. Îi ieşi în întâmpinare cu braţele deschise, o imensă uşurare luminându-i chipul.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Tom. Cum a fost zborul?

— Destul de plăcut, răspunse Boone. Am reuşit să trag şi un pui de somn.

— Îmi amintesc că tu reuşeai întotdeauna să adormi în avion, zâmbi Corcoran. Ce mai bei acum?

— Scotch cu un strop de sifon.

Boone se afundă în fotoliul indicat şi aşteptă să-i fie preparată băutura. Luă apoi o înghiţitură, savurând îndelung aroma scotch-ului vechi, în timp ce privirea îi aluneca prin camera mobilată cu gust.

— Pari s-o duci bine, Jay.

— Chiar foarte bine. Am clienţi plini de bani care plătesc gras pentru ceea ce primesc. Şi oameni în toate colţurile globului. Dacă un diplomat strănută la Bogotá, fii sigur că aflu în câteva ore. Ce făceai în Singapore?

— Nimic. O simplă haltă între două angajamente. Acum îmi pot permite să aleg poveştile de care să mă ocup. Cu totul altceva decât pe vremea când ne-am cunoscut.

— Cât a trecut oare de atunci? întrebă Corcoran.

— Cincisprezece ani, dacă nu mai mult. Era în timpul poveştii aceleia urâte din Orient. Trupele voastre erau acolo, cu tancuri şi tot dichisul.

— Exact, atâta doar că am ajuns prea târziu. Fusese un adevărat masacru. Erau sute de cadavre peste tot, dar nici cel mai mic semn că cineva ar fi rămas în viaţă.

Chipul lui Corcoran se întunecă, pe măsură ce amintirile ieşeau la suprafaţă.

— Apoi, deodată, te-am văzut. Stăteai acolo, între mormanele de cadavre, absolut netulburat. Purtai o scurtă cu zeci de buzunare pline cu carneţele, benzi, casete, reportofoane, o cameră de filmat şi Dumnezeu mai ştie ce. Nu înţelegeam cum poţi căra atâtea lucruri. Şi atunci mi-ai spus că ai făcut un pas după colţ.

Boone încuviinţă.

— Doar o fracţiune de secundă şi aş fi fost mort. Şi atunci m-am ascuns după un colţ. Când am păşit înapoi, am dat peste tine. Nu-mi cere însă să-ţi explic. N-am putut s-o fac atunci şi nu pot nici acum. Singurul răspuns plauzibil nu-mi face nicio plăcere – sunt, într-un fel sau altul, anormal.

— Să zicem doar altfel decât ceilalţi. Ai mai încercat chestia asta de atunci?

— N-am încercat-o conştient niciodată. Dar mi s-a întâmplat de două ori – o dată în China şi apoi în Africa de Sud. Când o fac, mi se pare ceva absolut normal, genul de

lucru pe care l-ar putea face oricine. Ce noutăţi ai?

— Ai aflat ce mi s-a întâmplat?

— În linii mari, răspunse Boone. Erai agent special al CIA... în sfârşit, povestea obişnuită. Ai fost atras într-o cursă, dar ai reuşit să transmiţi un S.O.S. Şi un avion te-a salvat în ultima clipă, aterizând ca în filme, în mijlocul tirului îndrăcit. Deşi a fost lovit destul de rău, avionul a reuşit totuşi să decoleze...

— Exact. Pentru a se prăbuşi însă puţin mai târziu, continuă Corcoran. Jumătatea posterioară a capului mi-a fost pur şi simplu zdrobită, eram practic mort. Dar cum deţineam informaţii de o importanţă vitală, s-au făcut adevărate minuni pentru a mi se salva viaţa. În orice caz, au fost nevoiţi să facă nişte chestii tare ciudate pentru a-mi „repara" creierul. După cât se pare, s-au încurcat însă niscaiva conexiuni ori ceva s-a „scurtcircuitat" în mintea mea. Cert este că uneori văd lucrurile altfel, într-un mod diferit – lucruri pe care ceilalţi nu le văd sau nu le pot vedea. Mai mult, gândesc ciudat, raţionamentele mele sunt un fel de... calambururi. Pun cap la cap frânturi de informaţie într-un soi de deducţie afurisită care sfidează orice logică. Mă trezesc ştiind lucruri pe care nu aş fi avut cum să le aflu – nu într-un chip normal, logic.

— Am înţeles. Şi asta are vreo legătură cu telegrama ta? întrebă Boone.

Corcoran se lăsă pe spătarul fotoliului şi sorbi îndelung din paharul pe care-l ţinea în mână. Într-un târziu încuviinţă.

— Are legătură cu unul dintre clienţii mei. L-am cunoscut în urmă cu şase ani. A intrat în biroul meu şi mi-a spus că se numeşte Andrew Martin. Poate că era adevărat.

Îmi amintesc că era foarte rece, distant, nu a schiţat măcar gestul de a îmi întinde mâna. A refuzat să răspundă la orice întrebare de-a mea. Când, în cele din urmă, m-am ridicat pentru a-l conduce, Martin a scos din buzunarul de

la piept, cu o mişcare bruscă, un plic pe care mi l-a întins peste birou. Înăuntru erau o sută de bancnote de o mie de dolari.

„Este doar un avans”, mi-a spus. „Îţi voi plăti de două ori mai mult decât onorariul tău obişnuit pentru lucruri de genul acesta”.

Tipul nu voia nimic altceva decât zvonuri din toată lumea. Nu obişnuitele bârfe sau cancan-uri politice, ci zvonuri despre lucruri neobişnuite, ieşite din comun – genul de treburi care nu au nicio logică. Nu mi-a spus cum pot lua legătura cu el. Suna în schimb zilnic pentru a-mi spune unde îl pot găsi – de fiecare dată în alt loc.

Lucrurile de care era interesat nu se pot numi tocmai frecvente, dar pentru ceea ce reuşeam să aflu plătea regeşte, cu mult mai mult decât dublul onorariului meu obişnuit, şi întotdeauna în bancnote de o mie de dolari. Afacerea a mers aşa mai mulţi ani.

Desigur că am făcut cercetările obişnuite în ceea ce-l privea, dar n-am reuşit să descopăr mare lucru. Martin părea să nu aibă trecut şi n-am aflat nimic despre niciun fel de ocupaţie. Omul avea un birou arătos şi o secretară timp de jumătate de zi, care n-avea însă nici cea mai vagă idee despre treburile lui. Nu existau întâlniri de afaceri, tranzacţii… nimic.

Martin avea şi un apartament la Hotel Everest, dar nu locuia în el. Cel puţin, atunci când oamenii mei au intrat în locuinţa lui, nu existau haine în dulapuri şi niciun alt semn că acolo ar fi locuit cineva.

Din când în când, tipul era văzut prin oraş, însoţit de o femeie numită Stella, la fel de misterioasă însă ca şi el.

Şi deodată, acum câteva luni, Martin şi Stella au dispărut, pur şi simplu.

Boone tresări.

— Cum?

— S-au evaporat – sau aşa părea, cel puţin. După ce i-

am înmânat ultimul raport, a plecat grăbit şi a fost văzut apoi dând un telefon. La scurt timp, omul meu de la Hotel Everest a văzut-o plecând pe Stella şi a urmărit-o. Ea şi Martin au intrat într-un vechi depozit părăsit din port. Nu au mai ieşit de acolo niciodată şi nu au mai fost văzuţi de atunci.

Boone aşteptă în linişte, savurându-şi băutura. În cele din urmă, îl îmboldi pe prietenul său să-şi reia povestirea.

— Acel ultim zvon…

— Venea de la Londra. Ceva despre o persoană care căuta înnebunită un loc numit Hopkins Acre.

— Nu văd nimic neobişnuit în asta.

Corcoran încuviinţă.

— Cu excepţia unui singur lucru. Nu există nicăieri în Marea Britanie un loc cu acest nume. Nu acum. Dar a existat cândva, cu patru sau cinci sute de ani în urmă, undeva în comitatul Shropshire. Am făcut cercetări şi am aflat cu stupoare că locul respectiv… a dispărut în 1615, în timp ce proprietarii erau plecaţi în Europa. S-a „topit”, pur şi simplu, într-o bună zi. Nu a rămas nici cel mai mic semn că acest loc ar fi existat vreodată. Întreaga proprietate – cu tot ceea ce exista pe ea, inclusiv ţăranii, servitorii, conacul, absolut tot – a dispărut. S-a evaporat; ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

— Dar nu e posibil! exclamă Boone. Asta este o poveste de adormit copii.

— Poate, dar o poveste adevărată. Pentru că am stabilit, dincolo de orice îndoială, că proprietatea aceasta a existat, dar a dispărut într-o zi.

— Şi care e sfârşitul poveştii? întrebă Boone, clătinând din cap nedumerit. Tot nu pricep de ce m-ai chemat. Nu mă pricep absolut deloc să dau de urma unor persoane dispărute sau a unor case topite în neant acum patru sute de ani.

— Vei înţelege îndată. Aveam alte treburi, nu mai trebuia să mă ocup de Martin, aşa că am încercat să-l uit. Dar, acum două săptămâni, am aflat că Hotelul Everest urmează să fie dărâmat.

Corcoran îl privi întrebător pe Boone, iar acesta încuviinţă uşor. Era familiarizat cu metoda utilizată: nenumărate încărcături explozive, plasate după un plan bine gândit în jurul clădirii ce urma a fi dinamitată. Când totul mergea bine, aceasta „se prăbuşea în sine", devenind brusc un uriaş morman de moloz, excavatoarele şi buldozerele terminând apoi treaba începută.

Corcoran oftă uşor.

— Asta mi-a reamintit de Martin. M-am dus să arunc o ultimă privire clădirii ce urma să dispară. Lăsasem totul pe seama detectivilor mei şi asta s-a dovedit a fi o mare greşeală. Îţi aminteşti că ţi-am spus despre felul diferit în care văd eu lucrurile acum?

— Ai văzut ceva? întrebă Boone. Ceva ce oamenii tăi nu văzuseră?

— Ceva ce n-ar fi putut să vadă. Doar eu pot vedea acel lucru şi numai dintr-un unghi anume. Ştii, eu nu pot „păşi-după-colţ", dar se pare că uneori pot „vedea-după-colţ". Ar putea fi o privire aruncată într-un alt spaţiu sau undeva în timp. Tom, crezi că e posibil ca un om să păşească sau să vadă dincolo de bariera timpului?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta niciodată.

— Ei bine, în orice caz, acel „ceva" este acolo; un fel de balcon închis, în genul celor care pot fi văzute în blocurile de locuinţe, „lipit" în exteriorul apartamentului lui Martin. „Ceva" dincolo de percepţia normală, jumătate în lumea noastră şi jumătate… Dumnezeu ştie unde. Şi, de vreme ce Martin nu locuise niciodată în acel apartament, sunt convins că trebuie să fi locuit în acel „balcon" sau… cutie.

Boone ridică paharul şi îl goli, apoi îl puse cu grijă pe

masă.

— Dacă înţeleg bine, vrei ca eu să „păşesc-după-colţ” pentru a pătrunde în acea cutie?

Corcoran încuviinţă.

— Nu ştiu dacă voi reuşi, continuă Boone. Nu am făcut-o niciodată în mod conştient. Mi s-a întâmplat numai atunci când eram în pericol de moarte – un fel de mecanism de supravieţuire. Nu ştiu dacă o pot face la comandă. Pot să încerc, desigur, dar…

— Este tot ceea ce îţi cer, îl întrerupse Corcoran. Am epuizat orice altă posibilitate. Hotelul a fost evacuat, este pustiu acum şi bine păzit, dar am aranjat să pot intra. Am petrecut acolo aproape tot timpul ciocănind, măsurând, înregistrând, fotografiind – încercând să găsesc o intrare în drăcovenia aia. Dar nimic. Privind din cameră pe fereastra în dreptul căreia e „agăţată” cutia nu văd nimic în exteriorul clădirii. Dar atunci când privesc în sus, din stradă, este întotdeauna acolo.

— Nu-ţi înţeleg îngrijorarea, Jay? Ce speri să găseşti în acel aşa-zis balcon? întrebă Boone.

— Nu ştiu, murmură Corcoran. Nimic, poate… Dar Martin a devenit o obsesie pentru mine. Am petrecut deja, investigând cazul lui, mult mai mult timp decât mi-ar fi plătit el vreodată. Cel mai grav, însă, este că trebuie neapărat să pătrund în acea cutie!

El tăcu, studiindu-şi paharul gol. Oftă apoi şi ridică din nou privirea spre Boone.

— Necazul e că nu avem prea mult timp la dispoziţie. E vineri seara şi hotelul va fi dinamitat duminică dimineaţa, la răsăritul soarelui, când străzile sunt cu desăvârşire pustii.

Lui Boone îi scăpă un fluierat uşor.

— Un calcul perfect.

— N-am avut ce face. N-a fost deloc uşor să dau de urma ta. Când am aflat că eşti în Singapore, am telegrafiat

la toate hotelurile unde ai fi putut locui. Numărătoarea inversă a început; dacă vrem să facem, trebuie să ne mişcăm foarte repede.

— Rămâne atunci pe mâine, aprobă Boone.

— Mai bine mâine seară. În timpul zilei se organizează o „petrecere de adio" în cinstea bătrânului hotel, în ultima lui zi de „viaţă". Mass-media nu putea rata o asemenea ocazie. Reporteri, fotografi, cameramani vor mişuna peste tot. Ar fi mai bine să intrăm în scenă după ce totul se va potoli.

El se ridică, luă paharele acum goale şi se îndreptă spre barul bine aprovizionat.

— Vei sta aici, desigur, spuse el.

— Am contat pe treaba asta, îi răspunse Boone.

— Perfect. Să mai bem deci câte un pahar şi să ne amintim de frumoasele vremuri de altă dată. După aceea, te voi conduce în camera ta. Şi amândoi vom uita de cutie până mâine seară.

DOMENIUL HOPKINS, 1745

Însoţit de prepelicarul său favorit, David hoinărise încă de pe la prânz pe câmpuri, bucurându-se de plăcerea calmă de a fi singur într-o lume frumoasă şi ordonată.

Din mirişte ca adusă de o vijelie, se trezi la picioarele sale cu o potârniche. Automat, duse puşca la umăr şi-şi lipi obrazul de patul ei. Luă pasărea în cătare şi roti încărcătorul uşor spre stânga. „Bang!" făcu el. Ştia că, dacă ar fi fost vreun cartuş pe ţeavă şi ar fi tras piedica, pasărea s-ar fi tăvălit la pământ.

Câinele ţâşni să urmărească pasărea, apoi se întoarse în fugă şi se aşeză la picioarele lui David, Uitându-se în sus la el şi râzând în felul său. Parcă spunea: „Ce ne mai distrăm!"

Prepelicarii se acomodaseră anevoie vieţii de pe domeniul Hopkins. Fuseseră învăţaţi să stârnească păsările şi să le aducă stăpânului pe cele moarte. Nu

înţeleseseră noua procedură. Acum, după mai multe generaţii de prepelicari, lucrurile se schimbaseră, în sfârşit. Nu se mai aşteptau să audă pocnetul armei şi să găsească păsări moarte.

Atunci, se întrebă el pentru a o mie şi una oară, de ce mai lua cu el arma? îi devenise dragă greutatea ei şi felul cum i se lipea de umăr? Sau era doar o reafirmare a statutului său de fiinţă civilizată, deşi descindea dintr-o lungă istorie de cruzime şi brutalitate? Însă aceasta ar fi o falsă postură. N-ar fi ucis oaia, dar îi consuma carnea. Era încă un carnivor, iar un carnivor este, încă, un vânător.

Îşi repetă în sinea sa că fusese o zi bună, chiar şi fără păsări. Stătuse pe deal, admirând îndelung panorama satului cu case acoperite cu paie, unde trăiau ţăranii şi fermierii cu oile şi vitele lor. Văzuse pe imaşuri vitele păscând, uneori singure, alteori păzite de un băiat cu un câine. Se întâlnise, în codrii deşi cu turme de porci grohăind, sălbatici ca şi căprioarele, scurmând după ghinde căzute. Dar nu se apropiase de ei. Nici acum nu reuşise să se înfrăţească cu gloatele fericite care lucrau pământul. Văzuse culorile pădurilor schimbându-se toamna şi trăsese în piept aerul îngheţat. Se aplecase să bea apă din izvoarele pădurii, urmărind în unda cristalină umbrele întunecate ale păstrăvilor.

Mai devreme îl surprinsese pe Spike în toiul unui joc ridicol, săltând cu grija într-un soi de dans ciudat. David îl urmărise, minunându-se încă o dată ce creatură mai era şi Spike ăsta!

Plictisit de jocul său, Spike o luă din loc, îndreptându-se spre un crâng. De data asta, păşea în salturi neaşteptate, dar cu mult mai multă graţie şi spontaneitate decât în ţopăielile autoimpuse ale jocului. Soarele tomnatic al după-amiezii îi poleia corpul rotunjor, iar gheruţele lui ascuţite străpungeau dârele solare risipindu-le în scântei. David strigă după Spike, însă acesta păru să nu-l audă şi

dispăru în cele din urmă în pădure.

David îşi spuse că ziua fusese plină. Acum umbrele se alungeau şi se făcea din ce în ce mai frig. Era timpul să se întoarcă acasă.

Pentru cină în meniu era muşchi de oaie. Cel puţin aşa îi spusese Emma, sora sa mai mare, căsătorită cu Horace. Tot ea îl avertizase să fie acasă la timp.

— Nu care cumva să întârzii! îi spusese. Odată pregătită, carnea de oaie nu poate să aştepte. Trebuie mâncată caldă. Să fii atent cu puşca aia! Nu ştiu de ce o iei. Nu aduci niciodată acasă ceva. De ce nu te întorci şi tu cu o pereche sau două de prepeliţe? Ar fi gustoase!

— Pentru că eu nu ucid, fusese răspunsul lui. Niciunul dintre noi nu a ucis vreodată. Ne-am dezvăţat de asta.

Ceea ce nu era deloc adevărat, bineînţeles.

— Horace ar ucide, remarcă ea cu asprime. Dacă ar fi nevoie de hrană, Horace ar ucide. Iar eu aş curăţa vânatul şi l-aş prepara.

Avea dreptate, se gândi el. Horace, acel om aspru şi practic, ar fi ucis la nevoie, dar nu şi pentru a se distra. Horace n-a făcut niciodată în viaţa lui ceva de dragul de a se amuza. El trebuia să aibă un scop în orice îşi punea în cap să realizeze.

David râse de temerile Emmei.

— Puşca nu-mi poate face niciun rău, spuse el. Nici măcar nu este încărcată.

— O vei încărca atunci când o vei pune la loc pe rastel. Timothy va insista să o încarci. Dacă mă întrebi pe mine. Timothy a cam luat-o razna.

Toţi o cam luaseră razna. El, Timothy şi, probabil, Horace şi Emma, dar în alt fel. Însă nu şi surioara lui, Enid. Ea, dintre ei toţi, era o fire independentă şi meditativă. Era convins că gândea mai mult şi mai profund decât oricare dintre ei.

Aşa că, amintindu-şi de muşchiul de oaie care nu putea să aştepte şi trebuia mâncat cald, o luă spre casă, cu câinele pe urmele sale potolit acum, sătul de râs şi de distracţie.

Zări de departe casă, căţărată pe vârful unui dâmb, aflat pe o pajişte verde, dreptunghiulară, pierdută între câmpuri brun-roşcate. Copaci rămuroşi, mulţi etalând splendoarea culorilor de toamnă, înconjurau întreg perimetrul parcului în centrul căruia se înălţa conacul. Prin faţa parcului se aşternea un drum de ţară, prăfuit şi fără ţintă, pe care nu mai mult de două căruţe ar fi putut trece laolaltă. Din acest drum se deschidea o alee de acces până la conac, flancată de două şiruri paralele de plopi odinioară semeţi, dar care acum, după atâţia ani, îmbătrâniseră într-atât încât, în scurt timp, se vor usca şi vor cădea.

Cu câinele urmându-l credincios, David coborî colina şi traversă câmpurile brun tomnatice până la aleea de acces spre conac. Casa se ridica în faţa lui, o clădire masivă, din piatră neşlefuită, cu două etaje, ale cărei ferestre erau incendiate de soarele apusului.

Urcă scara largă şi se luptă o clipă cu ivărul uşii. În cele din urmă, unul dintre canaturi cedă şi se balansă uşor pe balamalele bine unse. Holul intrării se continua cu salonul, luminat de un sfeşnic cu două lumânări, aşezat pe o masă în celălalt capăt al camerei. Dincolo de salon te orbea strălucirea sufrageriei plină de lumânări. Din această încăpere se auzea murmurul înfundat al vocilor, iar el ştiu că familia se strânsese deja pentru cină.

Pătrunse în salon şi o luă la dreapta, spre sala armelor, unde umbrele prindeau viaţă la licăririle unei lumânări stinghere de pe un bufet. Îndreptându-se spre rastel, frânse puşca, pescui cele două cartuşe din buzunarul hainei de vânătoare şi le îndesă pe ţeava armei, după care, cu o, singură mişcare, închise culata. Odată şi

acest lucru dus la bun sfârşit, puse puşca la locul ei şi se întoarse să plece. Dar Enid, sora lui, era deja în sala armelor.

— Ai avut o zi bună, David?

— Nu te-am auzit când ai intrat. Eşti uşoară ca fulgul. Vrei să-mi spui ceva înainte de a intra în gura leilor?

— Niciun leu astă-seară, clătină ea din cap. Horace este aproape uman, mai uman decât ar putea fi el vreodată! Azi am primit o veste. Gahan se întoarce din Atena.

— Gahan îmi displace profund. Este atât de savant. Mă ia mereu de sus şi mă face să mă simt inutil.

— Şi pe mine! consimţi Enid. Poate amândoi suntem inutili. Nu ştiu. Dar, atât timp cât şi tu, şi eu suntem inutili, îmi place să fiu aşa!

— Şi mie! fu de acord David.

— Totuşi, Gahan îi place lui Horace şi, dacă asta îl face pe Horace mai suportabil, atunci vom avea numai de câştigat din vizita asta. Timothy este în extaz. Gahan i-a spus lui Horace că-i va aduce lui Timothy o carte – probabil un pergament – scris de Hecateu.

— Hec… Ce nume mai e şi ăsta? N-am auzit de omul ăsta îi viaţa mea! Asta dacă este cu adevărat un „el”!

— Este un „el” şi este grec, îl informă Enid. Hecateu din Milet. Secolul V sau VI. Cărturarii sunt de părere că Hecateu a fost primul care a scris proză istorică serioasă, folosind o metodă critică de separare a mitului de istorie. Gahan crede că pergamentul său este o carte necunoscută din cele considerate a fi fost pierdute.

— Dacă e aşa cum crede el, pentru un timp vom scăpa de Timothy. Se va încuia în bibliotecă, unde va cere să i se aducă şi mesele. Îi va lua un an ca să-l descifreze. Nu ne va mai sta în picioare!

— Eu cred că a apucat-o pe un drum greşit şi că se va împotmoli în istorie şi filosofie. El caută greşelile

fundamentale ale omenirii şi crede că va descoperi rădăcinile acestor erori în primele câteva secole ele istoriei umane. A găsit unele, desigur, dar nu e nevoie să studiezi istoria din scoarţă în scoarţă pentru a fi conştient de ele. Problema surplusului, motivul profitului, iar de aici cauza războiului între oameni şi triburi care au mai puţin şi oameni şi triburi care au mai mult. Sau nevoia oamenilor de a se strânge laolaltă, nevoia bărbaţilor şi a femeilor de a se uni în triburi, naţiuni şi imperii, nevoie care reflectă îngrozitorul sentiment de insecuritate care caracterizează psihicul uman. Bineînţeles, ai putea continua aşa la infinit, dar eu cred că Timothy se amăgeşte de unul singur. Semnificaţia pe care o caută el este una mult mai profundă şi nu poate fi găsită în istoric!

— Şi tu, Enid, ai vreo idee? o întrebă el, serios. O idee oricât de vagă?

— Nu încă, răspunse ea. Poate nu voi avea niciodată. Tot ce ştiu este că Timothy caută numai acolo unde nu trebuie.

— Nu crezi că ar fi mai bine să mergem la masă? sugeră el.

— Da, ar fi mai bine Nu-i putem lăsa pe ceilalţi să ne aştepte. Emma a stat tot timpul pe jar că ai să întârzii. Timothy a tot ascuţit cuţitul de tăiat carne. Nora a fost într-o agitaţie continuă în bucătărie. Mâncarea este aproape gata.

David îi oferi braţul şi astfel traversară salonul, croindu-şi cu grijă drumul printre umbrele mobilelor abia văzute.

— Iată-vă! strigă Horace, când intrară în sufragerie. Mă întrebam unde sunteţi. Doar ştiţi că friptura de oaie nu poate să aştepte. Poftim! Fiecare dintre voi trebuie să bea un pahar din vinul ăsta de Porto. De ani întregi n-am mai gustat unul aşa grozav. Este cu adevărat excelent!

Făcu ocolul mesei, turnând şi înmânând fiecăruia un

pahar. Era un om turtit, mic de statură, solid, iar faţa îi era plină de păr. Părul şi barba îi erau atât de negre încât băteau în albastru.

— Pari bine dispus, îi spuse David.

— Aşa şi sunt! Gahan va fi aici mâine. Presupun că Enid ţi-a spus asta.

— Da, mi-a spus. Vine singur sau însoţit?

— Nu mi-a spus. Recepţia nu era aşa bună din pricina unor interferenţe. Iată ceva ce n-a fost pus la punct. Teddy crede că, în Pleistocen, era ceva privitor la presiunea în durata alinierii. Poate corelat cu anomaliile direcţionale.

David îşi spuse în sinea lui că Horace habar nu avea despre ce vorbea. Avea, probabil, câteva slabe cunoştinţe despre tehnicile temporale, dar, cu siguranţă, nu cunoştea deloc teoria. Cu toate acestea, indiferent de subiectul adus în discuţie, imediat el devenea un expert şi era în stare să vorbească convingător şi autoritar despre orice.

Horace era pe punctul să dezvolte ideea, dar fu întrerupt de intrarea Norei purtând în triumf platoul cu friptura de oaie. Îl aşează în faţa lui Timothy şi se năpusti înapoi, în bucătăria de unde tocmai venise. Îşi luară cu toţii locurile cuvenite la masă, iar Timothy se apucă să taie carnea, făcând o artă din felul cum îşi mânuia cuţitul şi furculiţa în stilul său obişnuit, plin de înfloriturі.

David gustă vinul. Era excelent. Când şi când, în anumite probleme mărunte – cum ar fi alegerea unei sticle de vin bun – legea compensaţiei pentru mediocrităţi şi neajutoraţi îi mai făcea dreptate lui Horace.

Un timp mâncară în linişte. Apoi, Horace se şterse cu grijă la gură cu şervetul, pe care, la urmă, şi-l îndesă înapoi în poală, şi spuse:

— Sunt îngrijorat de câtva timp de avanpostul nostru de secol XX din New York. Nu am deloc încredere în tipul ăsta, Martin. În ultimele luni am tot încercat să-l contactez, însă individul nu răspunde!

— O fi plecat pentru un timp, sugeră Emma.

— Dacă pleca, răspunse Horace, fiind omul nostru de încredere, trebuia să ne anunţe. O mai are şi pe femeia aia, Stella, cu el. Dacă el lipseşte, măcar ea ar trebui să fie.

— S-o fi dus şi ea cu el, sugeră din nou Emma.

— N-ar fi trebuit! Postul trebuie ocupat tot timpul.

— Aş zice, interveni David, că n-ar fi prea diplomat din partea noastră să insistăm atât să luăm legătura cu el. Ca o măsură de siguranţă, ar fi bine să păstrăm comunicaţiile la limită.

— În acest segment temporal, suntem singurii înzestraţi cu posibilităţi transtemporale. Nu ne monitorizează nimeni.

— N-aş fi aşa convins!

— Ce importanţă are? întrebă Emma, veşnica pacifistă timidă. Nu are niciun rost să ne certăm acum pentru asta.

Timothy îşi puse tacâmurile în farfurie cu mai mult zgomot decât era necesar.

— Trecând peste faptul, spuse el, că nu ştim nimic despre el şi că nu avem încredere în el pe deplin, se poate, totuşi, ca omul să-şi cunoască meseria. Tu faci mereu din ţânţar armăsar, Horace!

— I-am cunoscut pe Martin şi pe Stella, reluă David, acum câţiva ani, când am fost în New York – secolul XX – să dau de urma unor cărţi pe care şi le dorea Timothy. Atunci când, i se adresă el lui Timothy, ţi-am adus puşca de vânătoare şi carabina pentru colecţia ta.

— Splendide piese, amândouă! recunoscu Timothy.

— Ce nu pricep eu, interveni tăios Emma, este de ce trebuie să le ţii încărcate. Şi nu numai pe cele două, ci şi restul! O armă încărcată este periculoasă.

— Desăvârşirea! exclamă Timothy. Fără îndoială, chiar şi tu poţi aprecia desăvârşirea. Muniţia face parte integrală dintr-o armă. Fără ea, o armă este incompletă.

— Raţionamentul ăsta îmi scapă, comentă Horace. Întotdeauna mi-a scăpat!

— Nu despre arme vorbeam eu, spuse David. Acum îmi pare şi rău că am adus vorba de ele! Încercam doar să vă spun că i-am cunoscut pe Martin şi pe Stella. Am stat la ei câteva nopţi.

— Cum ţi s-au părut? întrebă Enid.

— Martin era o persoană plicticoasă. Extrem de plicticoasă. Vorbea foarte puţin şi, când vorbea, nu spunea nimic. L-am văzut doar de câteva ori, de fiecare dată foarte puţin timp. Aveam senzaţia că nu putea suferi prezenţa mea acolo.

— Şi Stella?

— Şi ea este plicticoasă. Dar în alt fel. Plicticoasă şi perversă. Cercetându-te mereu cu privirea, dar prefăcându-se că nu se uită la tine.

— Pare vreunul dintre ei periculos? Vreau să spun, periculos pentru noi.

— Nu, nu periculoşi. Doar incomozi.

— Poate suntem prea mulţumiţi de noi, se auzi vocea timidă a Emmei. Lucrurile ne-au mers bine de un număr de ani şi vom ajunge să luăm asta ca pe ceva de la sine înţeles pentru întotdeauna. Horace este singurul dintre noi care a rămas în alertă. El este activ tot timpul. Aşa că, în loc să-l criticăm, ar trebui să-i urmăm şi noi, restul, exemplul.

— Timothy este la fel de activ ca şi Horace, remarcă Enid. Îşi petrece tot timpul cercetând cărţile şi pergamentele strânse pentru el. Şi cine i le-a adunat? David, care s-a dus ba la Londra, ba la Paris sau New York, asumându-şi riscul de a părăsi domeniul Hopkins în căutarea şi colecţionarea lor.

— O fi aşa cum spui tu, draga mea, admise Emma, dar, spune-mi, tu cu ce te ocupi?

— Oameni buni, protestă Timothy, n-ar trebui să ne înţepăm unul pe altul. Cât despre Enid, ea face la fel de

mult ca oricare dintre noi, dacă nu şi mai mult!

David îi aruncă o privire peste masă fratelui său indolent, care nu ar fi ridicat nicicând vocea, şi se minună cum reuşea el să ţină piept Emmei şi mocofanului ei soţ. Timothy nu ar fi ridicat tonul nici în faţa celei mai neruşinate provocări. Cu faţa lui ca de sfânt, încadrată de o barbă albă şi rară, el personifica vocea calmă a raţiunii, stăvilind furtunile ce zguduiau uneori cercul familiei.

— Decât să ne certăm, zise David, care dintre noi face mai mult pentru a rezolva dilema cu care ne confruntăm, părerea mea este că ar fi mai bine să recunoaştem că niciunul nu face nimic în această privinţă. De ce să nu admitem, simplu şi cinstit, că suntem nişte refugiaţi, căţăraţi aici, cuibăriţi aici, cuibăriţi unul lângă altul, sperând să nu găsească nimeni ascunzătoarea. Vreau să spun că niciunul dintre noi, nici dacă ar fi viaţa noastră în joc, nu ar reuşi măcar să definească problema!

— Cred că unii dintre noi ar putea fi pe drumul cel bun, spuse Horace. Şi, chiar dacă nu e aşa, mai sunt şi alţii care caută răspunsul. Cei din Atena şi cei din Pleistocen…

— Exact! îl întrerupse David. Noi, atenienii, cei din Pleistocen şi cei din New York, dacă Martin şi Stella mai sunt încă acolo. Cu totul, câţi?

— Trebuie să fie şi alte numeroase grupuri, spuse Horace. Cele trei grupuri ale noastre – patru, mai exact – se cunosc între ele. Trebuie să mai fie şi altele, unite ca şi cele patru grupuri ale noastre, dar care nu ne cunosc pe noi sau pe ceilalţi. Aşa se explică totul. Revoluţionarii – iar noi, într-un fel, suntem nişte revoluţionari! – sunt separaţi în celule cu minime cunoştinţe unele despre celelalte.

— Eu unul, susţinu David cu încăpăţânare, continuu să cred că suntem nişte simpli refugiaţi… Evadaţii!

Terminaseră de mâncat friptura şi Nora intră să ia platoul, revenind cu o budincă de stafide pe care o aşeză în mijlocul mesei. Emma se întinse şi o trase mai aproape.

— Este deja tăiată, spuse. Daţi-mi farfurioarele voastre de desert. Este şi sirop pentru cei ce doresc.

— L-am văzut pe Spike azi, îşi aminti David. Când am fost pe câmp. Se distra cu ţopăiala aia a lui prostească.

— Bietul Spike! îl căină Timothy. A fost absorbit odată cu noi. Era doar în vizită. Nu era unul din familie, dar era acolo când a venit timpul să plecăm. Nu-l puteam lăsa. Sper că este fericit cu noi.

— Pare destul de fericit, remarcă Enid.

— Nu avem de unde şti asta, interveni Horace. Nu poate vorbi cu noi.

— Înţelege mai mult decât credem noi, zise David. Să nu cumva să căderi în greşeala de a-l considera tâmpit!

— Este un nepământean, spuse Timothy. A fost un animal de casă… Nu, nu este chiar aşa! Trăia într-o anume asociere cu o familie din vecinătate. În acele timpuri, existau unele asocieri stranii cu făpturi nepământene, nu toate perfect lămurite. Cei puţin pentru mine, nu erau!

— Astfel stau lucrurile cu Henry, remarcă Enid. El face parte din familie. Poate legătura lui de sânge este oarecum mai îndepărtată, dar oricum este unul de-al nostru. A venit cu noi cu destul de multă plăcere.

— Uneori îmi cam fac griji pentru Henry, se plânse Timothy. Nu prea îl vedem.

— Este ocupat, îl linişti David. Cu distracţia! Cutreieră ţinutul de dincolo de domeniul Hopkins, băgându-i în sperieţi pe săteni, pe fermieri, probabil şi pe unii dintre boiernaşii de ţară care sunt încă atât de ignoranţi încât să mai creadă în stafii. Ne aduce o mulţime de informaţii locale. Mulţumită lui şi numai lui, ştim multe despre cele ce se petrec dincolo de haturile moşiei.

— Henry nu este o stafie, se strâmbă Emma. N-ar trebui să vorbeşti aşa despre el.

— Bineînţeles că nu este o stafie, încuviinţă David, dar seamănă destul de bine cu una pentru a-i păcăli pe cei

care nu-l cunosc!

De comun acord, încetară discuţia şi se apucară să savureze budinca săţioasă, dar delicioasă.

„V-am auzit vorbind de mine!” se auzi un gând, care nu era o voce, dar era un gând atât de puternic şi clar încât toţi cei de la masă îl percepuseră.

— E Henry! ţipă Emma, cuprinsă toată de o agitaţie nervoasă.

— Bineînţeles că e el, spuse uşor răguşit Horace. Se delectează surprinzându-ne în momente nepotrivite. Dispare zile întregi şi apoi, deodată, apare în coasta ta, ţipându-ţi în ureche.

— Stăpâneşte-te, Henry, îl mustră Timothy, şi stai odată liniştit pe un scaun. Este neplăcut să conversezi cu cineva care este invizibil.

Henry se stăpâni – în mare parte, destul cât să poată fi văzut, deşi nu foarte clar – şi se aşeză pe un scaun la celălalt capăt al mesei, opus celui unde trona Timothy. Era o creatură nebuloasă, aducând oarecum a om, deşi modelat la întâmplare. Însă ceea ce reuşise el să „stăpânească” din propria făptură nu se „stăpânea” prea bine! Forma sa incertă fluctua în faţă şi înapoi, astfel încât forma scaunului, care era vizibilă prin substanţa lui difuză, tremura odată cu Henry.

„V-aţi desfătat cu o masă dezgustător de săţioasă, le spuse el. Totul a fost săţios. Carnea de oaie e săţioasă. Budinca este săţioasă. Din pricina acestei alimentaţii săţioase sunteţi aşa greoi!”

— Eu nu sunt greoi, îi răspunse Timothy. Sunt atât de slab şi uscat că mă ia vântul pe sus.

„Nu te-a bătut vântul niciodată, fu replica lui Henry. Tu nu ieşi niciodată din casă. Nu ai mai simţit căldura sănătoasă a soarelui de ani întregi”.

— Iar tu, în schimb, rareori eşti în casă, interveni Horace. Ţi-ai luat mai mult decât porţia cuvenită de soare!

„Eu trăiesc în lumina soarelui, îi spuse Henry. Doar ştii asta prea bine. Energia pe care o iau de la soare mă ţine în viaţă. Însă nu este numai soarele, mai sunt şi celelalte lucruri. Mireasma dulce a răzoarelor de trandafiri, cântecul păsărilor, un bulgăre de tină frământat în mână, adierea sau vuietul vântului, bolul imens al cerului străbătut de nori, măreţia viguroasă a copacilor”.

— Ai o listă impresionantă! remarcă sec David.

„Este şi a ta!”

— Recunosc unele puncte! spuse David. Ştiu la ce te referi.

— L-ai văzut pe Spike? întrebă Horace.

„Când şi când îl zăresc. Spike este prizonierul hotarelor domeniului Hopkins. Eu, nu. Sunt singurul dintre voi care poate trece hotarele fără ajutorul timpului. Aşa că, hoinăresc puţin”.

— N-am nimic împotriva hoinărelii, dacă asta este ce îţi doreşti, zise Horace. Dar aş dori să încetezi să-i mai necăjeşti pe localnici. Te cred o fantomă. Din cauza ta, întreaga vecinătate este într-o zarvă continuă.

„Le place, fu replica lui Henry. Vieţile lor sunt serbede şi plictisitoare. Le place să fie speriaţi. Se îngrămădesc la gura sobei şi-şi povestesc istoriile. Dacă n-aş fi eu, n-ar avea ce să-şi mai povestească. Dar nu de asta am venit eu aici!”

— Atunci de ce ai venit?

„Unii au devenit curioşi în privinţa hotarelor, răspunse Henry. Nu ştiu ce este, nu sunt siguri unde se află exact, dar îl intuiesc şi sunt curioşi să afle ce este. Adulmecă peste tot”.

— Nu pot fi localnicii! N-au cum să ştie ei de asta. A existat aici de aproape un secol şi jumătate şi…

„Nu localnicii, îi dădu dreptate Henry. Este altceva. Ceva din Afară!”

O tăcere adâncă se înstăpâni în încăpere.

Rămăseseră toţi încremeniţi în scaune, schimbând priviri între ei. O spaimă ancestrală se furişă din cotloanele întunecate ale casei şi veni să se concentreze în tocmai această unică încăpere inundată de lumină.

În cele din urmă, Horace se urni. Îşi drese glasul şi spuse:

— Deci, în sfârşit, s-a întâmplat! Cred că am ştiut cu toţii de la început că, într-o zi, se va întâmpla aşa. Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta. Ne-au dat de urmă!

NEW YORK

Ceva nu era în ordine, simţea prezenţa unei anomalii. Deşi avea sentimentul că undeva, în apropiere, era un „colţ”, Boone nu reuşi să descifreze ciudata senzaţie care îl învăluia.

Ţinând lanterna la doar câţiva centimetri de perete, Corcoran studia din nou, pentru a mia oară, zidul camerei, sperând să descopere cea mai mică fisură în structura acestuia. Se întoarse deodată spre Boone, stingând în acelaşi timp lanterna. Deşi uşor îndulcit de lumina din stradă, întunericul din cameră nu le permitea celor doi să-şi distingă feţele.

— N-are niciun sens, spuse Corcoran. Nu e nimic aici. Cu toate astea, sunt sigur că, dincolo de aceste ferestre, exista un soi de… structură, agăţată de peretele exterior al clădirii. Ştiu asta, nu mă înşel, crede-mă. Am văzut-o cu ochii mei.

— Te cred, Jay, îi răspunse Boone. Ceva nu e în ordine aici, simt o anomalie…

— Ştii ce este, i-ai găsit punctul nevralgic?

— Nu, încă nu…

Boone se îndreptă spre una dintre ferestre. Cuprinse într-o singură privire întreaga stradă, care era acum complet pustie. Nu mai exista şirul lung de taxiuri din faţa hotelului, iar pe trotuare nu era nici ţipenie de om. Privind cu mai multă atenţie, Boone văzu ceva mişcând în

întunericul ce învăluia intrarea clădirii de vis-à-vis, apoi zări o altă formă, neclară în bezna nopţii. Deodată, una dintre formele mişcătoare reflectă o licărire de lumină.

— Când spuneai că vor dinamita clădirea, Jay? întrebă el.

— Duminică dimineaţă, foarte devreme.

— E deja duminică dimineaţă. Pe partea cealaltă a străzii mişună poliţiştii. Am văzut lumina unei lanterne reflectată într-o insignă.

— Au spus la patru sau cinci dimineaţa, la răsăritul soarelui. Am verificat multe astfel de operaţii. Au avut loc întotdeauna în zori de zi, pentru a evita mulţimea de curioşi care s-ar strânge să privească evenimentul. E abia trecut de miezul nopţii, mai avem câteva ore bune.

— Nu sunt aşa de sigur, răspunse Boone. E posibil să încerce să-i „păcălească" pe toţi şi s-o facă la o oră când nimănui nu i-ar da prin gând. E o clădire veche, un loc istoric, un fel de monument al oraşului. Sfârşitul ei va atrage, cu siguranţă, foarte mulţi oameni. Dar, dacă ar arunca-o în aer înainte de ora la care e aşteptat evenimentul…

— N-ar face aşa ceva, îl întrerupse Corcoran, îndreptându-se spre el. Pur şi simplu, n-ar îndrăzni să…

Un zgomot îndepărtat, înăbuşit de ziduri, ajunse până le ei, în timp ce clădirea începu să se cutremure. Cei doi se treziră aruncaţi în genunchi, privind cu groază cum tencuiala pereţilor se crapă începând din colţurile camerei, fisurile avansând ameninţător de-a curmezişul zidurilor. Brusc, podeaua începu să se prăbuşească sub picioarele lor.

Boone se agăţă disperat de Corcoran, ţinându-l strâns cu ambele braţe. Şi, deodată, se treziră într-un alt loc, un alt apartament în care zidurile nu crăpau, iar podeaua nu se prăbuşea.

Corcoran se eliberă supărat din strânsoarea lui

Boone.

— Ce dracu' a însemnat asta? ţipă el. De ce te-ai agăţat de mine?

— Hotelul a fost dinamitat. Uită-te pe geam şi o să vezi norul de praf.

— Dar e imposibil! Noi suntem în hotel!

— Nu mai suntem în hotel, ci în acea „cutie" pe care ai văzut-o tu. Am „păşit după colţ".

— La naiba! Vrei să spui că…

— Era nevoie să existe momentul de criză, Jay. Ar fi trebuit să-mi dau seama dinainte. Nu pot să „păşesc după colţ" decât în ultima clipă, în momentul când nu mai există nicio altă scăpare.

Corcoran îl privi cu reproş.

— N-am gustat gluma. Puteai să mă avertizezi.

— Dar n-am ştiut nici eu! Ciudăţenia asta a mea e un soi de mecanism de supravieţuire. Nu funcţionează dacă nu există ameninţarea la adresa vieţii mele. Aşa s-a întâmplat întotdeauna. E un fel de reflex condiţionat.

— Dar spuneai că, întotdeauna, pasul tău „după colţ" a durat doar o clipă, după care te-ai întors. Ne vom întoarce şi acum?

— Nu cred, clătină din cap Boone. Întotdeauna reveneam după ce pericolul dispăruse. Aici, însă, suntem suspendaţi cumva deasupra unei clădiri care se prăbuşeşte sub noi. Dacă facem pasul înapoi, ne vom prăbuşi şi noi. Şi mai e ceva… N-am păşit niciodată într-un loc real, în caz de primejdie. De fiecare dată, intram într-un fel de „lume a nimănui", o ceaţă cenuşie atotcuprinzătoare, unde n-am văzut nicio fiinţă. De data asta, însă, am păşit într-un loc real – cel puţin, într-un fel – cutia aceasta. Nu pot să-ţi explic altfel, dar simt că am dreptate.

— Deci, asta este. Suntem în ascunzătoarea lui Martin. Ce facem acum?

— Depinde de tine, răspunse Boone. Ai vrut să

„păşesc după colţ”. Am făcut-o, ba mai mult, te-am luat cu mine. Tu eşti cel cu întrebările, aşa că pune-te pe treabă şi caută-ţi răspunsurile.

Boone privi cu atenţie încăperea în care se găseau. Deşi destul de familiar ca formă şi funcţionalitate, mobilierul era foarte ciudat structurat. Pe peretele cel mai îndepărtat se găsea ceva ce semăna cu un şemineu „Probabil, însă, este cu totul altceva”, îşi spuse el. Deasupra lui atârna un obiect foarte masiv, de formă dreptunghiulară, care ar fi putut reprezenta un tablou. Depăşea însă cu mult în ciudăţenie „creaţiile” celor mai controversaţi „artişti vizionari” de care auzise Boone, încât acesta respinse cu îndârjire ideea că putea fi un obiect de artă.

Camera părea să stea pe un postament fix, nu se înclina şi nici nu simţeai că s-ar prăbuşi. Dar cum Dumnezeu era posibil?! Într-un mod necunoscut, ce e drept, încăperea era ataşată, totuşi, clădirii care în clipa aceea se transforma într-un morman uriaş de moloz şi praf. Cu toate acestea, camera părea să fi rămas la locul ei. Deşi lipsită de suportul clădirii dinamitate, ciudata locuinţă nu părea afectată, rămânând în continuare în aceeaşi poziţie, suspendată undeva la vreo patruzeci de metri deasupra străzii.

Bonne se apropie cu grijă de una dintre ferestre şi privi afară. În lumina palidă a străzii, se vedea un imens morman de mortar şi tencuială, prăbuşindu-se într-un vârtej de praf, în timp ce bucăţi de cărămidă, aşchii de lemn şi sfărâmături de marmură zburau în toate părţile, acoperind trotuarele. Nu era nicio îndoială: bătrânul hotel se prăbuşise sau se prăbuşea chiar în acea clipă.

Camera se înclină deodată, ameninţător, apoi încăperea îşi recăpătă stabilitatea. Boone se îndepărtă de fereastră, cu respiraţia tăiată de spaimă. Zguduitură mişcase de la locul lui tabloul (sau ce o fi fost acel obiect),

descoperind un fel de panou de culoare neagră, încastrat în perete. O mulţime de instrumente strălucitoare înconjurau o lumină roşie, care clipea intermitent.

Corcoran rămase încremenit, privind ţintă panoul. Lumina roşie continua să pâlpâie.

Deodată, dinspre panou se auzi o voce. Vorbea întruna, foarte repede şi pe un ton mânios, într-o limbă complet necunoscută.

— Vorbeşte englezeşte, pentru Dumnezeu! răcni Corcoran. Nu cunoşti limba asta?

Lumina roşie încetă să mai pâlpâie, iar vocea spuse în cea mai ciudată engleză auzită vreodată:

— Bineînţeles că o cunoaştem. Dar de ce să vorbim englezeşte? Eşti Martin, nu? Unde ai fost până acum? De ce nu ne-ai răspuns?

— Nu sunt Martin, răspunse Corcoran. El nu e aici.

— Atunci cine eşti? De ce ai răspuns la apelul nostru? Şi cum ai ajuns în locuinţa lui Martin?

— Prietene, deşi habar n-am cine eşti, e o poveste lungă şi nu am timp să ţi-o spun acum. Hotelul a fost dinamitat, iar noi am rămas suspendaţi aici, în camera lui Martin, gata să ne prăbuşim şi noi în orice clipă.

— Nu te speria, putem să aranjăm lucrurile.

— Nu sunt speriat, dar avem nevoie de ajutor, răspunse Corcoran.

— Te voi ajuta. Acum, ascultă-mă cu atenţie.

— Ascultam oricum cu atenţie.

— Trebuie să vezi un panou. E imposibil să nu-l găseşti, este activat doar când ecranul exterior de protecţie este deplasat de la locul lui. Trebuie, deci, să fie deplasat.

— La naiba, e deplasat! încetează cu dădăceala asta pentru copii idioţi şi spune-mi ce trebuie să fac! Panoul e aici. Deci, ce face? Cum funcţionează?

— În colţul din stânga jos o să găseşti un sistem de…

cred că voi le numiţi butoane. Numără al treilea buton din dreapta de pe rândul de jos şi apasă-l.

— L-am apăsat.

— Acum, apasă butonul care e deasupra lui cu două rânduri.

— L-am apăsat.

— Iar acum – ascultă-mă cu atenţie, dar n-o face până nu îţi spun eu. Numără trei butoane spre dreapta, pe rândul imediat următor. Acela e butonul de care ai nevoie. Ai înţeles?

— Da. Ţin degetul pe butonul respectiv.

— Nu-l apăsa încă. Trebuie să ştiu când eşti gata s-o faci, pentru că, în clipa aceea, eu preiau controlul şi pot să te scot de acolo.

— Vrei să spui că poţi să controlezi încăperea în care suntem şi s-o muţi în altă parte?

— Da, asta vreau să spun. Ai vreo obiecţie?

— Nu-mi place, spuse Corcoran. Dar nu suntem în poziţia din care să ne permitem prea multe nazuri.

— Spui întruna „noi”. Sunteţi mai mulţi?

— Doi.

— Aveţi arme la voi?

— Nu, desigur. La ce ne-ar trebui?

— N-am de unde să ştiu. Poate că…

— Pierzi timpul! strigă Corcoran. Putem să ne prăbuşim în orice clipă!

— Ai găsit butonul?

— Da.

— Atunci apasă-l.

Corcoran îl apăsă. Întunericul îi cuprinse instantaneu, o beznă în care orice simţ de orientare dispăru într-o clipă ca şi cum ar fi fost desprinşi definitiv de lumea reală. Nu simţeau că ar fi fost în mişcare – de fapt, nu simţeau absolut nimic.

Cea dintâi senzaţie fu o uşoară izbitură. Apoi,

întunericul dispăru, făcând loc luminii soarelui, care se revărsa prin ferestre şi printr-un fel de uşă sau de trapă ce se deschidea în faţa lor, rotindu-se încet în jurul laturii sale inferioare.

Dincolo de trapa care se deschidea tot mai mult se vedea un fel de pajişte, mai mult o peluză. În partea de sus, Boone văzu o casă, una dintre acele vechi reşedinţe somptuoase, clădite acum sute de ani din blocuri mari de piatră acoperite acum, din loc în loc, de muşchi.

Un bărbat îmbrăcat cu o haină de vânătoare cobora peluza, îndreptându-se spre ei. Avea cu el o puşcă şi era însoţit de un câine ce părea foarte fericit, un exemplar minunat de setter auriu. Alături de ei se afla o ciudăţenie de formă sferică, aproape la fel de înaltă ca bărbatul necunoscut. Acesta părea să meargă liniştit alături de om, potrivindu-şi parcă pasul după al lui. Toată suprafaţa sa era plină cu un fel de ţepi extrem de ascuţiţi, spinii nu se afundau, totuşi, în gazonul ce acoperea peluza. Pentru o clipă, Boone avu senzaţia că strania creatură mergea în vârful picioarelor, dar îşi dădu seama; apoi, că aceasta plutea, rotindu-se uşor în acelaşi timp.

Boone păşi pe planul înclinat al trapei, iar când ajunse la capătul ei, coborî pe pajişte. În spatele lui, Corcoran se oprise şi studia cu atenţie locul în care ajunseseră, rotindu-şi privirea de jur-împrejur.

În vârful colinei, mai mulţi oameni ieşiseră din casă şi stăteau acum pe treptele impozantei clădiri, urmărind scena care se desfăşura în faţa ochilor lor.

Bărbatul cu puşca, însoţit în continuare de câinele de vânătoare şi de ciudăţenia sferică, se opri la vreo douăzeci de paşi de Boone şi Corcoran şi spuse:

— Fiţi bineveniţi la Hopkins Acre!

— Deci acesta este Hopkins Acre?

— Aţi auzit de acest loc?

— De curând, răspunse Boone. Zilele trecute.

— Ce anume aţi auzit despre el?

Boone ridică din umeri.

— Mai nimic. Doar că cineva se interesa de un loc cu acest nume.

— Mă numesc David, spuse bărbatul. Creatura aceasta ciudată este Spike. Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi aici. Horace nu este tocmai tehnicianul în mâinile căruia mi-aş lăsa viaţa. E cel mai neîndemânatic om pe care-l cunosc.

— Horace este cel cu care am vorbit?

David încuviinţă.

— Încearcă de luni de zile să ia legătura cu Martin. Când a auzit alarma panoului nostru, azi-dimineaţă, a crezut că Martin voia să ia legătura cu noi.

Corcoran coborî şi el de-a lungul trapei şi se opri lângă Boone.

— Numele meu este Corcoran, iar prietenul meu se numeşte Boone. Suntem extrem de intrigaţi de tot ce s-a întâmplat. Aţi putea să ne explicaţi?

— Nu puteţi să fiţi mai intrigaţi decât noi, răspunse David. Să mergem în casă, cu toţii, şi vom sta de vorbă. Nora ne va servi masa cât de curând. Cred că un pahar sau două ne-ar prinde bine tuturor, înainte de „Marele Consiliu”.

— Sună excelent, răspunse Boone.

SHROPSHIRE: 1745

— Lucrul cel mai important pe care trebuie să-l înţelegeţi, le spuse Horace, este că nu puteţi niciodată să părăsiţi acest loc. Dacă ar fi fost vreo posibilitate s-o faceţi, am fi fost nevoiţi să vă ucidem.

— Horace e prea sever, spuse Enid. Nu are simţul iertării. E ca un ciocan. Loveşte orice. Ar fi putut să vă spună că îi pare rău că nu puteţi pleca niciodată, dar să vă asigure că se bucură că sunteţi aici.

— Nu sunt sigur că mă bucur, spuse Horace. E încă

un semn că situaţia ne scapă din mână. Martin şi Stella au dispărut fără urmă şi povestea Fantomei…

— Henry! spuse Enid. Henry, nu Fantoma.

— … povestea pe care ne-a spus-o Henry seara trecută despre ceva care se tot învârte în jurul proprietăţii Acre, simţind că e ceva straniu şi încercând să afle ce este. Îţi spun, ne învăluie. Acum vin ăştia doi din New York, fără să dea o explicaţie pe deplin satisfăcătoare privind modul în care au intrat în vehiculul lui Martin. Şi de unde ştiu, mai ales, despre Hopkins Acre.

— Suntem aici de prea mult timp, se plânse Emma. Ar fi trebuit să înlăturăm orice urmă plecând în altă parte. Nimeni nu stă într-un singur loc un secol şi jumătate.

— Plecarea în alt loc ar fi însemnat un pericol în sine, spuse Horace. Ar fi trebuit să aranjăm cu o întreagă echipă de tehnicieni care să efectueze o operaţie ca asta. Ar fi trebuit, mai înainte de toate să căutăm un alt loc în care să ne ducem. Am fi făcut această cercetare singuri, dar nu puteam neajutaţi să ne ducem în altă parte. N-avem nici pe jumătate priceperea necesară.

— Aveam impresia, spuse David răutăcios, că eşti în stare să faci, fără niciun ajutor, orice lucru.

Horace dădu din umeri ca un taur furios.

— Opriţi-vă, spuse Timothy, în maniera sa blândă. Opriţi-vă amândoi. În loc să ne certăm între noi, ar trebui să încercăm să explicăm, pe cât putem mai bine, modul prin care aceşti vizitatori au nimerit peste noi.

— Eu aş dori sincer s-o faceţi, spuse Corcoran. Spuneţi că nu mai putem pleca niciodată şi totuşi David – David, nu?

— Da, spuse David. Eu sunt David şi plec ocazional. Mai ales la Londra şi la Paris. Am fost o dată şi la New York.

— Şi ai spus la un moment dat că o să vină cineva de la Atena. Deci există totuşi plecări şi sosiri.

— Plecările şi sosirile, cum le spui tu, spuse Timothy, se fac cu ajutorul vehiculelor pe care noi le numim peregrini. Cel în care stătea Martin v-a adus de la New York aici. Dar asta nu e toată povestea.

— Am apăsat pe butoane, spuse Corcoran.

— Puteai să apeşi mult şi bine pe butoane şi totuşi peregrinul să nu se mişte. Ce ai făcut a fost să apeşi anumite butoane, care au acordat peregrinul cu panoul de control din această casă. Odată făcut acest lucru, Horace a putut opera peregrinul lui Martin.

— Vrei să spui că numai anumite persoane pot opera peregrinul?

— Lucrul principal este, spuse Horace, că sunteţi în interiorul unei bule de timp – un termen simplist desigur – prin care nimeni nu poate trece, nici chiar noi. Singurul mod prin care se poate trece este cu ajutorul peregrinului.

Rămaseră pentru un moment toţi tăcuţi.

— Am uitat, zise Horace. Fantoma este singurul care poate trece fără niciun ajutor, dar el este un caz aparte.

— Henry, îi reaminti Enid. Henry, nu Fantoma.

— Mi se pare, spuse Boone, că trebuie să acceptăm cu toată răbdarea de care suntem capabili, tot ce ne-aţi spus. Suntem aici şi nu putem pleca. Nu înţeleg multe din cele ce am auzit. Sunt o grămadă de întrebări de pus, dar presupun că vom avea timp mai târziu să le lămurim.

— Îmi place că priviţi lucrurile astfel, spuse Timothy. Şi noi înşine suntem supuşi unor restricţii pe care nu le putem ignora. Sperăm să duceţi o viaţă plăcută alături de noi.

— Mai e o problemă care însă mi se pare prea importantă ca s-o mai lăsăm să aştepte. Cine sunteţi voi? întrebă Boone.

— Suntem refugiaţi, spuse David. Refugiaţi, ascunşi în adâncurile timpului.

— Nu asta, strigă Horace. Bălmăjeşti despre noi ca

despre nişte refugiaţi. Suntem revoluţionari, ţi-o spun eu. Într-o bună zi ne vom întoarce înapoi.

Enid îi spuse lui Boone:

— Nu le da atenţie ăstora doi. Totdeauna sar unul la gâtul celuilalt. Ce ai vrut să întrebi, cred, este de unde venim. Suntem oameni care am trăit peste un milion de ani în viitor. Suntem veniţi din viitorul vostru foarte îndepărtat.

Nora zise din uşa care dădea în sufragerie.

— Masa e gata.

Prânzul a fost fără nicio îndoială civilizat şi plăcut. David a povestit despre cele câteva zile petrecute în New York-ul secolului XX şi i-a întrebat pe Boone şi pe Corcoran despre oraş. Timothy a povestit ceva despre nişte lecturi de ale lui. Enid a vorbit puţin. Emma a tăcut. Horace stătea aplecat, cufundat în propriile sale gânduri. În cele din urmă se hotărî să vorbească.

— Mă întreb ce i s-o fi întâmplat lui Gahan. Ar fi trebuit să fie acum aici.

— Gahan e la Atena, spuse Emma. Îi aduce lui Timothy o carte nouă.

— Noi spunem totdeauna Atena, explică Timothy. De fapt nu e chiar Atena, ci un loc din apropierea ei.

— Mai avem un mic grup în Pleistocen, spuse David. În sudul Franţei. Primele zile ale ultimei glaciaţiuni.

— Neanderthal, spuse Boone.

— Da, câţiva. În Neanderthalul timpuriu.

— Ce nu pot să înţeleg, spuse Horace, încă îngrijorat, este de ce o fi plecat oare Martin aşa de grăbit. Şi Stella. Aparent aveau un mic peregrin ascuns într-un depozit şi îl folosea să o şteargă după ce în prealabil o alarma pe Stella ca să i se poată alătura. Ar fi folosit peregrinul să plece. Dar n-a făcut-o. A intrat în panică. S-a speriat şi a fugit.

— I-a fost frică să nu fie prins în capcană la hotel, spuse Emma. Asta pentru mine e limpede. Poate n-a avut

perfectă încredere în domnul Corcoran.

— Nu era niciun motiv să aibă, spuse David. Aşa cum a admis chiar domnul Corcoran, el pusese oameni să-i urmărească pe Martin şi pe Stella. Ei le urmăreau fiecare mişcare.

— Mi-a cumpărat încrederea şi a plătit foarte bine pentru ea, zise Corcoran. Lucrez din toată inima pentru oricine, dacă mă plăteşte pentru asta. Niciodată în viaţa mea nu mi-am înşelat vreun client.

— Dar în cazul acesta n-ai avut încredere în client, spuse David.

— N-aş spune că am avut. Nu mi-a dat niciun motiv s-o fac. L-am urmărit ca să mă asigur că nu-i fac niciun rău, dar a trebuit să mă asigur că nici el nu-mi face mie. Era un om ciudat de secretos. Un caracter alunecos.

— Trebuie să fi ştiut că hotelul va fi ras de pe faţa pământului, spuse Horace. Desigur chiriaşii trebuiau anunţaţi. Să lase peregrinul rezident ştiind că prezenţa sa ar putea fi descoperită, e un lucru de neiertat.

— Poate n-a ştiut de hotel, spuse Corcoran. Chiriaşii n-au fost anunţaţi până în ultimul moment prevăzut de lege. Şi chiar şi atunci, anunţul n-a fost public. A fost una dintre treburile alea făcute pe tăcute. Martin plecase de mult când eu am aflat. Şi era şi un mic zvon că eu lipsesc.

— Atunci, zise David, poate că a plecat să dea o scurtă raită, gândindu-se că va fi repede înapoi. De aia trebuie să fi lăsat peregrinul rezident.

Horace îl bodogăni pe Boone.

— Ce nu ne-aţi explicat pe deplin este cum aţi fost voi doi în stare să intraţi în peregrin. Nu cum l-aţi detectat; asta o pot înţelege, ci cum aţi intrat.

— O să-ţi spun ce pot, spuse Boone. Am făcut un pas după colţ. Mai mult nu vă pot spune. Nici eu nu înţeleg cum o fac. Tot ce ştiu este că nu poate fi făcut decât sub stress.

— Asta nu e o explicaţie, spuse Horace. Orice om ştie ce face.

— Regret, zise Boone. Mai mult nu vă pot ajuta.

— Şi deoarece intrăm în detalii, spuse Corcoran, Spuneţi-mi ce a însemnat toată păsărească aia pe care aţi îndrugat-o când ne-am întâlnit prima oară.

— Aici pot să-ţi răspund eu, spuse Timothy. Cum poţi observa, suntem persoane foarte ascunse. Poate uneori prea pătrunse de etica mantiei şi pumnalului. Credem că sistemul nostru de comunicaţie nu poate fi interceptat. Dar împotriva noastră se îngrămădesc forţe puternice şi minunat de inteligente Nu putem fi siguri cât de siguri putem fi; niciodată nu putem fi siguri. Astfel că atunci când vorbim între noi prin sistemul de comunicaţie, folosim o limbă foarte veche, graiul unui grup mic şi obscur de oameni. Prin această metodă, chiar dacă sistemul nostru de comunicaţie e penetrat, posibilitatea ca cel care ne ascultă să ne şi înţeleagă este foarte mică.

— E cel mai nebunesc aranjament de care am auzit vreodată.

— Nu ştii nici jumătate din câte ar trebui, spuse Timothy. Nu ştii de Infiniţi. Dacă i-ai fi cunoscut pe Infiniţi…

Un ţipăt se auzi din bucătărie. Timothy şi Emma săriră în picioare. Nora, încă ţipând, apăru în uşa bucătăriei. Boneta îi stătea strâmb pe cap şi mâinile îi frământau şorţul pe care îl purta în jurul taliei.

— Vizitatori! strigă ea. Au venit vizitatori. Şi ceva nu e în regulă. Peregrinul a aterizat în mijlocul stratului cu flori şi cu susul în jos.

Scaunele scârţâiră şi toţi alergau spre bucătărie, să ajungă la uşa de afară.

Corcoran se uită la Boone.

— Ar putea fi tipii de la Atena?

— Ar putea, spuse Boone. Mai bine hai să vedem.

Se opriră în pragul bucătăriei şi se uitară la ce se întâmpla pe stratul de flori. Era străbătut de o tăietură mare făcută de un obiect rectangular de vreo 12 picioare lungime şi vreo şase lăţime şi cu botul înfipt în pământ. David, Horace, Enid şi Timothy îl împingeau şi trăgeau din răsputeri de el. Emma stătea de o parte şi se lamenta zgomotos.

— Ar trebui să le dăm o mână de ajutor, spuse Corcoran.

Boone şi el săriră pe strat.

— Ce vreţi să faceţi cu el? îl întrebă Boone pe Horace care gâfâia.

— Să-l scoatem de aici, horcăi Horace. Să-l punem în picioare.

Cu noile forţe venite, aparatul fu scos din pământ şi aşezat cum se cuvine.

Horace şi David se aruncară asupra a ce părea a fi un panou lateral. Încet, panoul cedă sub degetele lor şi se deschise brusc. David se aruncă înăuntru încercând să-şi facă loc, apoi începu să se dea înapoi.

— Ajutaţi-mă, strigă el. L-am apucat pe Galian.

Horace veni lângă David încercând să găsească ceva de care să apuce, apoi amândoi începură să se dea înapoi trăgând o siluetă umană inertă. O traseră pe stratul de flori şi-o lăsară uşor pe iarbă.

Gahan zăcea pe spate. Din gură i se scurgea un fir de sânge. Un braţ atârna moale; pieptul îi era stropit cu sânge. Horace îngenunche lângă el, ridicându-l şi sprijinindu-l. Ochii i se deschiseră şi gura însângerată i se mişcă, dar din ea nu ieşiră decât bolboroseli.

Enid se repezi şi îngenunche lângă el.

— Totul e-n regulă, Gahan. Eşti în siguranţă. Eşti la Acre.

— Ce s-a întâmplat? ţipă Emma.

Din gură îi ieşiră cuvinte şi sânge.

— S-a dus, spuse el, apoi se înecă cu sânge.

— Ce s-a dus Gahan? Ce s-a dus?

El se luptă să vorbească şi în cele din urmă spuse:

— Atena. Asta fu tot ce reuşi să spună.

Timothy spuse:

— Mai bine să-l ducem în casă. E rănit grav.

— Cum s-a putut întâmpla asta? strigă Emma.

— S-a prăbuşit, la naiba, spuse David. A fost rănit şi a pierdut controlul.

Omul rănit se chinuia să vorbească. Horace îl ridică mai sus. Enid încercă să-i şteargă sângele de pe gură cu o batistă subţire, reuşind numai să-l mânjească.

— Atena, veni răspunsul înăbuşit de sânge. Baza din Atena s-a dus. A fost distrusă.

Se lăsă mai adânc în braţele lui Horace.

Boone veni mai aproape de Horace şi-şi puse degetele pe gâtul lui Gahan, căutându-i pulsul. Îşi trase mâna înapoi.

— Omul ăsta e mort, spuse el.

Cu respect, Horace îşi trase braţele şi-l lăsă pe Gahan să zacă pe iarbă. Se ridică încet în picioare şi tăcerea care se lăsă fu mormântală. Se uitau unii la alţii, neînţelegând ce se întâmplă.

Timothy îi spuse lui Boone:

— Nu ar trebui să-l lăsăm aici, afară. Mă ajuţi să-l ducem?

— Trebuie să-l îngropăm, spuse Emma. Trebuie să săpăm un mormânt.

— Trebuie să discutăm, spuse Horace. Înainte de orice, să discutăm.

— Unde vrei să-l punem? o întrebă Timothy pe Emma.

— În dormitor, răspunse Emma. Sus. În dormitorul din spate. Nu-l putem pune în salon. Ar mânji cu sânge toată mobila.

— Ce-aţi zice de sala de arme? Acolo ar fi mai uşor. N-ar mai trebui să-l cărăm pe scări. E o canapea de piele acolo. Pielea o putem şterge.

— Bine atunci. În camera de arme.

Boone şi Timothy apucară trupul, Boone de umeri, Timothy de picioare. Îşi croiră drum prin bucătărie şi prin sufragerie cu David mergând înainte şi eliberându-le calea. La celălalt capăt al salonului ajunseră la uşa camerei de arme.

— Acolo, spuse Timothy. Acolo lângă perete.

Îl aşezară pe mort pe canapea şi Timothy rămase să se uite la el.

— Nu ştiu, zise el. Nu ştiu cum să luăm asta. De când am venit în această casă n-a murit nimeni. Este o experienţă nouă şi nu suntem pregătiţi pentru ea. Ştii, noi suntem aproape nemuritori. Mecanismele timpului ne permit asta.

— N-am ştiut, răspunse Boone.

— În interiorul bulei de timp nu îmbătrânim. Îmbătrânim numai când ieşim din ea.

Boone nu răspunse nimic.

— Asta e rău, spuse Timothy. Acesta este unul din punctele de criză peste care dai în istorie. Trebuie să ne hotărâm ce să facem. Decizii fără greşeală. Asta-i important – fără greşeli. Hai cu mine. Ceilalţi vor discuta.

Ceilalţi nu discutau. Strânşi în sufragerie, ţipau şi zbierau unul la altul.

— Ştiam eu, ţipă Emma. Ştiam eu. Pur şi simplu ştiam. Totul mergea prea bine. Credeam că o să meargă aşa la nesfârşit. Ar fi trebuit să privim în viitor, să facem planuri…

— Ce planuri să facem? strigă David acoperind-o cu totul. Cum puteam şti ce planuri să ne facem? De unde puteam şti ce o să se întâmple?

— Nu ţipa la nevasta mea! mugi Horace. Să nu mai

foloseşti niciodată tonul ăsta cu sora ta. Are dreptate. Puteam să ne imaginăm tot felul de întâmplări neprevăzute şi să elaborăm modelele reacţiei noastre la ele. Nu trebuia să stăm aici, cum facem acum, prinşi nepregătiţi şi neştiind ce e mai bine să facem.

— Cred, spuse Timothy, adăugându-şi vocea la ciorovăială, că cel mai bun lucru ar fi să stăm şi să ne gândim puţin.

— N-avem timp să ne mai gândim prea mult, ţipă Horace. Nu putem să ne gândim în linişte, aşa cum spui tu. Te cunosc eu, Timothy. Tu dai lucrurile deoparte. Nu priveşti nimic în faţă. Niciodată n-ai făcut-o. Îmi aduc aminte…

— Sunt de acord că trebuie să facem ceva, strigă David. Cred că abordarea lui Timothy nu e bună. N-avem timp să stăm şi să aşteptăm să se întâmple ceva. Sigur avem de luat nişte măsuri. Dar nu putem să stăm şi să ţipăm unii la alţii ce gândeşte fiecare şi…

— Trebuie să plecăm, strigă Emma. Trebuie să plecăm de aici.

— Nu foloseşte la nimic, strigă David, doar să fugim. Să fugim, da, dacă trebuie, dar avem nevoie de un plan.

— Eu n-o să fug, ţipă Horace. Nu sunt pentru fugă. Fuga e pentru laşi şi eu n-aş zice…

— Dar trebuie să fugim, spuse Emma. Trebuie să plecăm. Nu putem aştepta să vedem ce o să mai vină. Trebuie să găsim un loc sigur.

— N-o să găseşti un loc sigur prin fugă, răcni Horace. Trebuie să ne folosim capetele.

— Cred, spuse Timothy, că reacţionăm prea precipitat. Câteva zile în plus sau în minus nu vor fi mare diferenţă.

— Peste câteva zile ai putea fi mort, ţipă Horace.

— Cel puţin să-i asigurăm lui Gahan o înmormântare decentă, protestă Timothy.

— Gahan nu mai contează, strigă Horace. Gahan e mort. Nu i se mai poate întâmpla nimic. Noi suntem încă vii şi ce se întâmplă cu noi contează şi…

Boone sări pe un scaun şi de acolo pe masă lovind ceştile şi sticlele.

— Tăceţi toţi! tună el. Tăceţi toţi şi staţi jos!

Toţi se opriră din strigat şi se întoarseră să-l privească.

— Nu e locul tău aici, spuse cu ţâfnă Emma. Nu eşti dintre ai noştri.

— M-aţi făcut pe mine şi pe Corcoran membri ai grupului vostru, spuse Boone, când ne-aţi spus că nu putem pleca de aici. Avem amândoi dreptul de a vorbi. Suntem cu toţii în aceeaşi barcă. Aşa că tăceţi toţi şi staţi jos.

Surprinşi, se aşezară pe scaune.

Boone îi spuse lui Corcoran care stătea în faţa lui.

— Jay, dacă începe vreunul să ţipe, dacă se ridică vreunul, îl reduci la tăcere?

— Absolut bucuros, spuse Corcoran.

— Înţeleg, spuse Boone, că asta nu e nimic mai mult decât o ceartă de familie şi că niciunul dintre voi n-a vrut să spună nici jumătate din ce a spus. Dar nu cred că e vorba de plecat undeva şi cred că trebuie să vă faceţi unele planuri. Fie că vă place sau nu, eu voi fi arbitrul.

Horace se ridică. Corcoran se desprinse de perete şi pomi spre el. Horace se aşează la loc.

— Ai vrut să spui ceva? îl întrebă Boone pe Horace.

— Ce voiam să spun este că nu înţelegi nimic din cele ce se întâmplă. Nu ai cunoştinţele de bază necesare unui arbitru.

— În acest caz, spuse Boone, poate că mă informezi.

— Horace n-are cum, spuse Enid. El va spune lucrurile aşa cum le vede el. El va ascunde înţelesul…

Horace se ridică. Corcoran se desprinse iar de

perete. Horace se aşează jos.

— Bine, domnişoară Enid, spuse Boone. Poate ne vei spune dumneata versiunea corectă. I se adresă lui Horace: o să ai şi dumneata ocazia mai târziu. Dar regula e câte unul pe rând, fără ţipete şi îmbrânciri.

— Suntem un grup de refugiaţi, spuse Enid. Noi suntem…

— Nu suntem refugiaţi! strigă Horace.

— Taci, spuse Boone. Continuă te rog, Enid.

— Aşa cum v-am spus mai devreme, spuse Enid, suntem din viitorul vostru de peste un milion de ani. În acest milion de ani, rasa omenească s-a schimbat.

— A fost stimulată să se schimbe, spuse Horace, întrerupând-o. Lăsată în voia ei, rasa nu s-ar fi schimbat.

— Nu poţi fi sigur de asta, spuse David. De exemplu, Henry.

— Ba sunt sigur, spuse Horace. Infiniţii…

Boone ridică o mână ca să-l oprească. Horace se opri.

— Ai folosit cuvântul acela, îi spuse Boone lui Timothy. Tocmai voiam să vă întreb mai multe despre asta când a venit peregrinul din Atena. Spuneţi-mi, ce sunt aceşti Infiniţi?

— Infiniţii sunt altă inteligenţă, îi spuse Timothy. Sunt de undeva din centrul galaxiei. Nu sunt biologici. Poate odată au fost, dar s-au schimbat în cele ce sunt acum.

— De fapt, spuse David, ştim puţine despre ei.

— N-aş spune asta, obiectă Horace. Ştim cel puţin aproximativ ce sunt.

— Perfect, spuse Boone. Ne-am abătut de la subiect. Enid era pe cale să ne spună cum s-a schimbat rasa omenească într-un milion de ani.

— S-a schimbat, spuse Enid, din fiinţe cu trup, din fiinţe biologice, în fiinţe fără trup, imateriale, inteligenţe pure. Acum formează colectivităţi enorme în structuri cristaline. Ei sunt…

Horace izbucni.

— Asta e o obscenitate! Imortalitatea…

— Taci! mugi Boone la el. Se întoarse spre Enid. Dar voi sunteţi fiinţe umane. Cei din postul de lângă Atena erau fiinţe umane. Biologice şi…

— Au fost câţiva care s-au răzvrătit, spuse Enid. Unii care au şters-o ca să scape de încorporalitate, de lipsa trupului.

— Încorporalitatea a fost, pentru mulţi cei din rasa omenească, ceva vecin cu o nouă şi excitantă religie, spuse Timothy. Au fost desigur şi unii care au protestat în cel mai violent mod împotriva acestui lucru. Noi ne numărăm printre aceşti protestatari. Mai sunt şi mulţi alţi protestatari, care se ascund în diferite perioade de timp. Noi menţinem grupuri mici, larg răspândite. Aşa e mai greu să ne găsească. Protestatarii au întins-o şi acum Infiniţii şi agenţii lor ne vânează. Cred că procesul de încorporalitate a fost o religie, a fost o idee în întregime umană. Cu Infiniţii, sunt convins că n-a fost o religie, ci un plan, un plan universal. Infiniţii cred că un singur lucru şi numai unul poate supravieţui morţii universului. Aceasta e inteligenţa. Aşa că Infiniţii s-au pus serios pe lucru pentru a crea un corp din inteligenţă. Desigur, nu numai din rasa umană, ci şi din multe alte inteligenţe din galaxie, poate din univers. Infiniţii din această galaxie pot fi doar o misiune primitivă şi în univers sunt răspândite multe misiuni, lucrând cu răbdare cu populaţii neştiutoare, păgâne.

— E nebun! strigă Horace. Vă spun eu, e o nebunie!

— Înţelegeţi, spuse Emma, că nu i-am văzut niciodată pe Infiniţi. Cred că unii i-au văzut.

— Emma vrea să spună, zise Horace, că niciunul dintre noi, din această cameră, nu i-a văzut. Alţi oameni i-au văzut şi sunt convinşi că întreaga rasă omenească ar trebuie lăsată să devină entităţi mentale pure. Această

convingere a lor a devenit un articol dement al credinţei. Cei care s-au răzvrătit împotriva lui au devenit proscrişi.

— Ceea ce trebuie să înţelegeţi, spuse Timothy, vorbind încet, este că rasa noastră era coaptă pentru o astfel de dezvoltare. Rasa omenească se schimbase chiar înainte de a apărea Infiniţii. În perioada din care noi am fugit, punctele de vedere şi conceptele filosofice erau serios alterate. Rasa obosise, era plictisită. Făcuse prea multe progrese, făcuse prea multe lucruri. Progresul nu mai însemna mare lucru. Diletantismul era, de departe, norma.

— Dar voi? întrebă Boone.

— Noi nu, spuse Timothy. Nu noi şi alţii. Noi n-am căzut în capcană. Noi eram străini, mitocani din păduri, care trăiam în afara societăţii strălucitoare care devenise umanitatea. Voiam să rămânem umani. Nu aveam încredere în noile căi. De aia am fost proscrişi.

— Dar peregrinii în timp?

— Am furat tot conceptul de la Infiniţi, spuse Horace. Eram încă destul de umani pentru a face tot ce era necesar ca să ne protejăm. Infiniţii nu mint şi nu fură. Ei sunt măreţi şi nobili.

— Şi proşti, zise David.

— Da, asta aşa e, spuse Horace. Şi proşti. Dar acum ne-au găsit şi trebuie să fugim iar.

— Eu nu pot să plec, spuse Timothy. Am hotărât să nu merg. N-o să-mi las cărţile sau notiţele, tot ce am făcut.

— Ce încearcă să facă Timothy, îi explică Enid lui Boone, este să găsească o indicaţie privind unde şi cum a greşit rasa omenească, cum s-a trezit în situaţia să convingă oamenii de peste un milion de ani să urmeze schema Infiniţilor. Timothy crede că aici, îndărăt, aproape de rădăcinile civilizaţiei noastre, ar putea găsi o indicaţie printr-un studiu amănunţit al istoriei şi filosofiei.

— Sunt aproape de asta, zise Timothy. Sunt convins

că sunt. Dar nu pot să-mi continui lucrul fără cărţile şi fără notiţele mele.

— N-o să fie loc, spuse Horace, să luăm toate notiţele tale, ca să nu mai vorbim de cărţi. Capacitatea peregrinului nostru e limitată. Avem peregrinul rezident al lui Martin şi mă bucur că-l avem. Mai avem şi micul nostru peregrin şi pe cel al lui Gahan, dacă mai este încă în funcţiune…

— Mă îndoiesc că e mare lucru în neregulă cu el, spuse David. Gahan a pierdut controlul şi asta e tot. A făcut o aterizare destul de bună în rondul de flori.

— O să-l examinăm, spuse Horace.

— Acum începem să facem unele progrese, zise Boone. Dar mai trebuie luate unele decizii. Dacă sunteţi convinşi că e cazul să plecăm, are cineva vreo idee unde ar trebui s-o facem?

— Am putea să ne alăturăm grupului din Pleistocen, spuse Emma.

Horace dădu din cap.

— Nu aşa. Atena e distrusă şi Henry spune că cineva ne dă târcoale. Există o mare probabilitate ca şi grupul din Pleistocen să fi fost descoperit. Dacă n-au fost, faptul că noi ne ducem acolo ar putea să-i conducă la ei pe cei care ne urmăresc. Eu aş sugera să ne ducem mai adânc în timp, dincolo de Pleistocen.

— Mie mi se pare că ar trebui să mergem în viitor, spuse David şi să încercăm să aflăm ce se întâmplă.

— Înapoi în viespar, zise Emma.

— Dacă trebuie, spuse David, Probabil că acolo mai sunt oameni ca noi, cei care n-au plecat, cei care se ascund, se pitesc, aşa cum pot.

— Martin s-ar putea să ştie ceva despre ce se întâmplă, spuse Horace. Dar unde dracu’ e Martin?

— Ne mai trebuie ceva timp să ne gândim, spuse David. Nu putem lua decizii pe fugă.

— Atunci, două zile, zise Horace. Două zile şi pe urmă vom pleca.

— Sper că înţelegeţi, zise Timothy vorbind lent şi hotărât, că n-am de gând să merg nicăieri. Rămân aici.

MONSTRUL

Boone stătea pe un gard jos de piatră, care despărţea o păşune de un câmp cultivat. Pe câmp, doi setteri se fugăreau fericiţi unul pe altul, hârjoneala lor gonind păsările de pe mirişte. Soarele după-amiezii târzii era cald şi cerul lipsit de nori se arcuia deasupra, ca un dom mare şi albastru.

Timp de vreo două ore, Boone colindase prin Acre întovărăşit de cei doi câini fericiţi. Plecase iniţial cu hotărârea de a regăsi hotarele timpului, de a localiza peretele care crea diferenţa de timp, perete care trebuia să-şi lase cumva urma pe pământ. Încercă să meargă pe o linie dreaptă, oprindu-se ici şi colo pentru a realinia jaloanele pe care şi le pusese pentru a se asigura că merge drept. Dar după vreo oră şi ceva de mers în linia dreaptă pe care şi-o fixase singur, descoperi cu oarecare uimire că se întorsese aproape în punctul din care plecase.

Plimbarea, cu toate acestea, nu fusese una fără rost şi niciun eşec total. Vreo oră sau mai mult, timp în care se plimbase, peisajul de ţară devenise o parte din el. Nu mai fusese de mult la plimbare la ţară şi aceasta îi readusese în memorie altele, din alţi ani şi de pe alte meleaguri. Dăduse peste o turmă de oi nepăsătoare care stăteau şi-l priveau cu întrebări blajine în ochii lor, apoi se dădură la o parte oprindu-se totuşi şi urmărindu-l cu privirea în timp ce trecea printre ele. Păşi apoi peste pârâuri zglobii cu apă cristalină; trecu printr-un grup mic de copaci îngrijiţi; remarcă cu adâncă satisfacţie florile sălbatice de toamnă, care creşteau de-a lungul pârâului, aplecându-se deasupra oglinzii apei şi de-a lungul gardurilor vii.

Iar acum stătea pe gardul jos de piatră, nu departe

de locul unde se căţărase pentru a-şi începe plimbarea. În spatele lui era drumul, care se întindea printre şiruri de plopi muribunzi spre casă; în faţă era mirişte a. Stând aşa, se gândea cu o uimire mută la ceea ce i se spusese lui şi lui Corcoran despre cei din casă. Era atât de fantastic şi atât de dincolo de orice imaginaţie încât îi era greu să înţeleagă. Nu putea găsi un punct de plecare pentru a porni un demers logic. Departe, pe câmp, la marginea unui gard viu de porni, surprinse licărul a ceva în mişcare. Privind în continuare, îşi dădu seama în cele din urmă că era un om, iar puţin timp după aceea îl recunoscu pe Corcoran. În timp ce-l urmărea, Corcoran începu să urce panta spre el.

Aşteptă pe zid până ce, în cele din urmă, Corcoran ajunse la el.

Boone bătu cu palma peretele de lângă el.

— Stai jos, Jay, spuse el. Spune-mi ce-ai descoperit.

Asta pentru că ştia că tovarăşul său nu plecase fără un scop bine determinat; căutase el ceva.

— Am găsit hotarul, îi spuse Corcoran. Sunt sigur că l-am descoperit deşi este foarte nedesluşit, şi n-aş jura pe el.

— L-am căutat şi eu, spuse Boone. Am urmat o linie dreaptă şi m-am întors de unde am plecat. N-am găsit peretele, dar tu ai altfel de ochi.

— Cred că asta e. Am alţi ochi. Dar am şi un martor. Henry, treci în faţă şi spune-i.

— Henry? Jay, eşti nebun de-a binelea! Nu e nimeni cu tine. Ai urcat panta singur.

— Am întâlnit un prieten pe drum. Am uitat că nu-l poţi vedea când e soare. Henry, du-te în umbra pomului ăla să te poată vedea şi prietenul meu.

Făcu semn cu degetul spre un mic copac care creştea lângă zid.

— Poţi să-l vezi în umbră.

Boone se uită spre copac. Acolo nu era nimic – doar apoi văzu un licăr vag dansând în aer ca firicelele de praf într-o rază de soare strecurată printre jaluzele.

Din umbra copacului i se adresă o voce insonoră, cuvintele nerostite pătrunzându-i direct în creier.

„Mă bucur să te întâlnesc, domnule. Eu sunt Henry, deşi uneori Horace îmi spune Fantoma, spre jena şi mânia celorlalţi membri ai familiei. Poate fi şi Fantomă. Poate e chiar numele potrivit pentru cineva ca mine. La urma urmei, cine ne poate spune ce este şi ce nu este o fantomă. Deşi sunt o fantomă, nu sunt o fantomă din trecut, aşa cum presupun că sunt mai toate celelalte fantome, ci o fantomă din viitor”.

— Să fiu al naibii, spuse Boone, Cu toate acestea, ţinând cont de alte lucruri, eşti aproape ceva obişnuit. Mai devreme, ai fost menţionat în familie. Apropo, eu sunt Boone. Tom Boone. Jay şi cu mine suntem prieteni de demult.

„Ce a spus prietenul tău despre faptul că a văzut zidul timpului, e adevărat, spuse Henry în mintea lui Boone. Ştiu că l-a văzut, deşi nu tocmai perfect. Prietenul tău e foarte neobişnuit. După câte ştiu, nicio fiinţă umană nu-l poate vedea, deşi există mijloace de a detecta timpul. Am încercat să-i arăt un adulmecător. Sunt câţiva adulmecători care încearcă să adulmece hotarul. Ei ştiu că e ceva straniu, dar nu ştiu ce este”.

— Ai văzut adulmecătorul? îl întrebă Boone pe Corcoran.

— Am văzut ceva. O chestie micuţă. Nu mai mare decât un câine obişnuit. Dar nu l-am văzut prea bine. Tot ce ştiu este că era ceva acolo.

„Eu ştiu ce sunt adulmecătorii, spuse Henry. Dar în situaţia noastră nu trebuie să dăm prea mare atenţie lucrurilor de dincolo de obişnuit”.

— Cum merg lucrurile acasă? îl întrebă Corcoran pe

Boone.

— Când am plecat, discutau. Nu mai ţipau unii la alţii. Horace şi Enid erau de o parte discutând despre locul unde ar trebui îngropat Gahan. Dar ceilalţi vorbeau despre altele.

— Cred că a fost înţelept din partea amândurora să plecăm, spuse Corcoran. Le-am dat ocazia să discute între ei fără martori străini.

Boone fu de acord.

— E show-ul lor. Trebuie să-i lăsăm să ia singuri deciziile.

— Dacă-mi amintesc bine, acolo, când ai sărit pe masă, ai făcut show-ul tău.

— Nu-i vorba de asta, spuse Boone. Nu încercam să mă amestec. Dar ei nu ajungeau aşa nicăieri. Ţipau unul la altul şi asta era tot. Puteau s-o ţină aşa toată ziua. Trebuia să le bage minţile în cap cineva.

„Nu gândeşti de bine despre ei din cauza comportării lor necorespunzătoare, spuse Henry. Admit şi eu că nu e corespunzătoare, dar trebuie să înţelegi miza enormă pe care o joacă. Ei au fugit dintr-un secol şi jumătate sau cam aşa ceva în anii voştri, din viitor. Au fugit să-şi scape vieţile, desigur, dar au fugit şi pentru ca bărbaţii şi femeile să nu trăiască sub forma unor abstracţii lipsite de trup, pentru ca rasa să fie mai mult decât un proces de gândire teoretic sau ipotetic. Uitaţi-vă la mine. Sunt la jumătatea drumului de a mă transforma în acel nimic care ar deveni toţi oamenii, dacă Infiniţii şi-ar urma calea. Cu mine n-a ţinut. Procedura s-a încurcat, am fost scuipat afară şi am devenit liber; în forma mea actuală nu mai pot fi prins iar în capcană. Sunt dincolo de toate, cu excepţia vreunui rău de care eu nu sunt conştient încă. Şi odată scăpat, m-am întors la familie şi am fugit cu ei. Din cauza formei mele neortodoxe, le-am putut fi de oarecare ajutor. Şi în afară de recunoaşterea că sunt încă un membru al familiei, aceasta

sare în apărarea mea când Horace, a cărei legătură cu familia constă doar în faptul că a intimidat-o şi a convins-o pe sora mea Emma să se căsătorească cu el, îmi acordă mai puţin respect decât e datorat unui membru”.

— Povestea ta e fascinantă, spuse Corcoran, şi ne ajută să înţelegem situaţia în care ne aflăm aici. Trebuie să-ţi dai seama cât de greu ne este să prindem toate nuanţele a ceea ce s-a întâmplat peste un milion de ani de acum încolo.

„Îmi dau seama, spuse Henry şi recunosc că sunt uimit ce bine şi perfect aţi acceptat ce aţi aflat despre noi în ultimele câteva ore. N-aţi fost bulversaţi de revelaţiile noastre”.

— Asta poate se datorează faptului că suntem prea zăpăciţi ca să ne mai bulverseze ceva, spuse Boone.

„Nu cred de loc că asta e cauza. N-aţi arătat că aţi fi zăpăciţi. Reacţiile voastre m-au făcut să cred că rasa noastră e mult mai raţională decât ne-am fi aşteptat să fie la rădăcinile ei ancestrale.

— Mă întreb, spuse Corcoran, cum ai fi putut aduce servicii importante familiei tale în fuga ei?

„Am acţionat ca un cercetaş, spuse Henry. Sunt foarte potrivit pentru aşa ceva. Cine ar suspecta o rază de lună sau sclipirea uşoară a unei raze de soare? Chiar văzând asta, orice om raţional ar pune-o pe seama unei aberaţii momentane a funcţiei sale vizuale. Aşa că m-am dus în trecut, de capul meu. Spre deosebire de ceilalţi, eu nu am nevoie de peregrin; pentru mine, spaţiul şi timpul sunt drumuri deschise. M-am dus ca agent secret, ca deschizător de drumuri. Ceilalţi au făcut pregătirile şi au aşteptat cuvântul meu. Dar înainte de a mă întoarce, ei au trebuit să fugă precipitat, fără vreo informaţie sau vreun plan. I-am găsit în cele din urmă în străfundurile aşa numitelor „Evuri întunecate”, când mari părţi din Europa erau pustii, reci şi părăsite. Poate un loc perfect să te

ascunzi, dar cel mai neplăcut”.

— Deci tu ai fost cel care a găsit acest loc, Hopkins Acre?

„Da. Mai erau şi alte locuri la fel de bune sau chiar mai bune, locuri care-mi plăceau mult mai mult. Dar acesta a fost parcă pregătit să punem mâna pe el. Proprietarul şi familia lui erau plecaţi într-un tur pe continent. Chiar mai înainte am căutat altele, i-am urmărit pe tehnicienii din propriul meu timp care ar fi putut proteja această regiune pentru noi. Era aici aşteptându-mă parcă, după ce eu am găsit-o în mlaştinile ălea dezgustătoare din Europa Evurilor întunecate”.

— Nu pot să nu mă minunez de familia Hopkins, spuse Corcoran. S-au întors din vacanţă şi casa lor a dispărut ca şi cum n-ar fi fost nicicând aici. Şi restul vecinătăţilor – o casă, o fermă, un domeniu cu toţi cei care trăiau pe el, şterse peste noapte – care a fost reacţia vecinilor?

„Nu ştiu, spuse Henry. Nimeni dintre noi n-a ştiut sau nu s-a gândit la asta. Tot ce am luat a fost proprietatea de care aveam nevoie. Proprietatea nu e sacră”.

Vocea lui David se auzi din spatele lui.

— V-am văzut stând aici, spuse el, şi am venit să vă spun că funeraliile vor avea loc la asfinţit.

— Vă putem ajuta cu ceva? întrebă Boone. Să vă ajutăm la săparea mormântului, poate?

David dădu din cap.

— Nu avem nevoie de ajutor. Horace e un om vânjos şi poate săpa o groapă. Puţină muncă n-o să-i strice nici lui Timothy, oricât nu i-ar place. Câteva bătături pe mâinile lui îngrijite vor fi o lecţie bună pentru fratele nostru Timothy. Emma ne ajută şi ea.

David urcă zidul şi se aşează lângă ei.

— Henry e aici cu noi, spuse Corcoran. Am vorbit cu el. O conversaţie foarte plăcută şi instructivă.

— M-am gândit eu că el este, spuse David. L-am simţit. Mă bucur că eşti aici, Henry. Toată familia trebuie să fie prezentă la înmormântare. Trebuie să fim toţi, în afară de Spike. Ai vreo idee pe unde e? Ai putea să te duci să-l cauţi?

„Habar n-am, David. Nimeni nu-l poate urmări. Poate fi oriunde. La urma urmei, contează prea puţin. Nu e chiar din familie".

— De acum, este, spuse David.

— Un lucru mă frământă. Aţi descoperit cum a murit Gahan?

— Horace l-a examinat. Pieptul lui era sfâşiat, ca şi cum o labă uriaşă cu gheare l-ar fi apucat şi sfârtecat. Cum a trăit destul timp ca să ne ajungă şi să ne avertizeze, asta nu mai înţeleg. Era aproape mort când s-a prăbuşit peregrinul.

— Cât timp i-a luat? Vreau să spun, călătoria de la Atena până aici.

— A fost aproape instantanee.

— Se pare că aşa e. Călătoria noastră de la New York – o întunecare momentană, apoi, aproape imediat, bufnitura aterizării.

— Cred că Horace este singurul dintre noi care s-ar fi gândit să-l examineze pe Gahan. Horace îşi stoarce creierii intrând în esenţa lucrurilor, planificând totul dinainte. Dar nu e în stare s-o facă pe termen lung. Chiar acum are toţi trei peregrinii înşiraţi pe peluză. Cel al lui Gahan este în bună stare. Aterizarea pe rondul de flori nu l-a stricat. Aşa că Horace îi are pe toţi încărcaţi cu mâncare şi cu câteva din armele lui Timothy.

— Să deduc de aici că aţi hotărât să plecaţi?

— Da. Aşa cred, deşi nu ştiu unde şi când. Horace ne-a repartizat pe fiecare într-un peregrin.

— Şi când veţi pleca, ne veţi lua cu voi?

— Desigur. Nu suntem mulţi. E foarte posibil să avem

nevoie de voi.

— Presupun că ar trebui să vă fim recunoscători.

— Recunoscători sau nu, veţi merge cu noi. Amândoi.

— Nu cred că mi-ar plăcea să rămân aici, spuse Corcoran, prinşi în câţiva acri într-un segment de timp deplasat de la locul lui.

— E ciudat cum s-au întâmplat toate, spuse David gânditor, ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi. Vreau să spun, cu familia. Horace, încăpăţânatul, omul cu simţ practic, organizatorul, elaboratorul de scheme. Emma, cârtitoarea, păstrătoarea conştiinţelor noastre. Timothy, studiosul. Enid, gânditoarea. Şi eu, haimanaua, exemplul prost, cel care îi face pe ceilalţi să se simtă virtuoşi.

— Ai spus un lucru, îi zise Boone. Enid e gânditoarea. Mi se pare că ai dat o anumită importanţă, aproape un anumit înţeles…

— În timpul din care venim, spuse David, era în sfârşit timp să te gândeşti. Nu era nevoie să-ţi încovoi spinarea sau să asuzi ca să-ţi câştigi existenţa. Am progresat şi nu dăm mare atenţie acestui lucru. Aşa că dându-li-se timp, mulţi au început să gândească.

— Filosofie?

— Nu, să se gândească de dragul gânditului. Un mod de a-ţi omorî timpul. Asta era o activitate foarte preţuită. A adus multe idei, discutate în cel mai învăţat şi politicos mod cu putinţă, dar niciodată puse în practică. Eram obosiţi să mai punem în practică. Lucrul cel mai important privind gânditul este că nu are niciodată un sfârşit. Puteai să petreci o viaţă gândindu-te şi mulţi au făcut-o. Poate că ăsta a fost motivul pentru care mulţi dintre noi au putut să se identifice cu ideea Infiniţilor de a deveni inteligenţă necorporală, entităţi gânditoare neţintuite în grosolănia unui corp biologic.

— Sună ca şi cum ai aproba programul Infiniţilor.

— Nicidecum, spuse David. Vreau numai să vă explic

situaţia aşa cum a fost ea aplicată multora din rasa noastră.

— Dar Enid…

— Cu ea, lucrurile stau puţin diferit. E cam aşa. Timothy e un student care studiază trecutul omenirii în încercarea de a găsi, hibele de bază, cele dintâi ale culturii umane, cu speranţa că în viitorul rasei biologice va fi găsit un mod de viaţă care va reprezenta o şansă mai bună de supravieţuire raţională. Enid încearcă, prin exersarea gândirii deductive, să ajungă la un scenariu independent, care ar putea servi drept ghid pentru noua cultură care se va ridica dacă unii din rasa noastră vor supravieţui ca fiinţe biologice. Şi Timothy şi Enid încearcă să ne găsească noi căi. Dă-le timp şi ei vor veni cu un nou model uman!

„Vine acum şi Enid” spuse Henry.

Cei trei care stăteau pe zid săriră în picioare aşteptând-o.

— Putem să începem, zise Enid.

— Henry e aici, cu noi, spuse David.

— Bine, spuse ea. Atunci vom fi cu toţii acolo. E până şi Spike. A venit rostogolindu-se acum câteva clipe.

Începură să urce panta spre casă cu Corcoran şi David în frunte, Boone în spate cu Enid. Ea îl luă de braţ şi-i spuse pe un ton confidenţial.

— Nu e niciun sicriu. N-a fost timp să facem unul. L-am învelit bine într-o bucată de mătase albă şi Timothy a găsit o bucată de pânză din care Emma şi eu am ţesut un giulgiu. Asta e tot ce am putut face. Horace nu ştie ce să facem în continuare. Crede că cel mai bine ar fi să o ştergem imediat.

— Tu ce crezi?

— Cred că are dreptate. Probabil ar trebui să plecăm. Dar nu-mi place să părăsesc această casă. Ne-a fost cămin pentru mult timp. Pe Gahan îl îngropăm la rădăcina unui stejar bătrân din spatele casei.

— Ai o slăbiciune pentru copaci?

— Da. Nu este o slăbiciune neobişnuită. Mulţi oameni fi iubesc. Te-ar surprinde dacă ţi-aş spune că după oameni vor veni copacii? Copacii ne vor depăşi; ei ne vor lua locul.

Boone râse.

— E cea mai măgulitoare părere pe care am auzit-o vreodată.

Ea nu-i răspunse şi Continuară să urce panta în tăcere. Când ajunseră lângă casă, ea făcu un gest spre dreapta.

— Peregrinii sunt acolo, spuse ea. Ne aşteaptă înşiraţi.

Şi într-adevăr erau acolo pe peluza din faţa casei – cei mici mai aproape şi cel mare care-i servise lui Martin ca sălaş, mai încolo.

— Tu şi prietenul tău o să mergeţi cu noi, spuse ea. A avut grijă cineva să vă spună asta? Sper că nu te deranjează. Îmi pare rău că v-am amestecat în povestea asta.

El spuse sinistru, nu complet în glumă:

— N-aş fi vrut să ratez asta pentru nimic în lume.

— Vorbeşti serios? întrebă ea.

— Nu sunt chiar sigur, zise el. Ştiu însă un lucru. Când plecaţi, aş merge mai degrabă cu voi oriunde, decât să rămân pe aceste meleaguri, incapabil să mai ies cumva de aici.

Corcoran şi David se întoarseră spre stânga pentru a ocoli casa.

— Imediat după funeralii, spuse Enid, ne vom strânge cu toţii şi vom hotărî ce vom face.

De undeva, din spatele casei se auzi un sunet ascuţit şi aspru. Se opri o clipă, apoi continuă, un miorlăit de spaimă care se auzea întruna, intensitatea sa crescând mereu.

Boone începu să alerge spre sunet, suspinând în timp

ce alerga, pentru că brusc teroarea din ţipăt îl cuprinse şi păru să-l apuce de gât.

Când era gata să dea colţul casei, ceva alergând repede, îl izbi din plin şi-l împinse prin iarbă până într-un tufiş de trandafiri, printre ghimpi. Întinse mâinile în pământul moale de dincolo de tufiş şi aterizã cu nasul în ţărână.

Întinse mâna spre faţă ca să se şteargă de pământ, ostenindu-se cu cealaltă mână să scape de ghimpii trandafirilor, lucru nu prea uşor, pentru că ghimpii erau mari şi ascuţiţi şi se înfipseseră zdravăn în haine, rezistând tuturor încercărilor de a-i desprinde.

Cu pământul parţial luat de pe faţă, o văzu pe Emma alergând nebuneşte spre peregrinul lui Martin, cu unii, poate toţi ceilalţi, după ea – de parcă era dracul pe urmele lor. Emma, se gândi el, a fost cea care a dat peste mine.

Se întinse disperat să se elibereze de trandafiri, dar ghimpii unuia se înfipseseră trainic într-unul dintre cracii pantalonului ţintuindu-l la pământ, pe partea stângă a casei.

De-a lungul laturii casei venea ceva, un lucru cum nu mai văzuse niciodată înainte şi nici nu l-ar fi crezut posibil. Era ca o pânză de păianjen vie cu vreo 12 picioare sau chiar mai multe de jur-împrejurul ei. Pulsa de energie, sau ce credea el că e energie, care licărea, pâlpâia sau fulgera de-a lungul firelor subţiri ce formau pânza. În spatele firelor era o oglindă, sau un fel de disc care trebuie să fi fost un ochi. Prin energia fulgerândă, Boone văzu slab ceea ce puteau fi nişte apendice mecanice, care începeau să iasă şi să se întindă spre el. Mai erau şi alte lucruri cufundate în pânza de păianjen, dar ce ar putea fi, el nu-şi putea imagina.

O voce urlă la el.

— Boone, nebunule! Fugi! Te aştept.

Sări în picioare, eliberându-şi pantalonii din

strânsoarea trandafirilor şi se răsuci începând să fugă.

Pe peluză mai rămăsese doar unul dintre peregrinii mici, cu uşa larg deschisă şi cu Enid lângă ea.

— Fugi! strigă ea. Fugi!

Fugi cum nu mai fugise niciodată în viaţa lui. Enid sări în peregrin. De la intrare îi făcea semne disperate.

Ajunse la peregrin şi sări pe uşă prinzându-şi degetul cel mare în muchia ei şi se întinse peste Enid.

— Dă-te la o parte, nătângule! strigă ea şi el se strecură alături de ea. Uşa se trânti închisă. Când se închidea, văzu pânza de păianjen aproape peste ei. Enid se precipita frenetic spre un panou de control în faţa peregrinului.

Boone începu să se târască înainte dar un şoc brusc îl ţintui de podea. Şocul se transformă în întuneric, acel întuneric necruţător şi enervant cu care făcuse cunoştinţă când peregrinul lui Martin părăsise New York-ul.

ENID ŞI BOONE

Lumina reveni – licăriri pe panel şi o lumină solară slabă dintr-un mic ecran de observaţie.

Boone se strădui să se ridice în genunchi. Se lovi cu capul destul de dureros de tavan.

— Vehiculele astea sunt cam înghesuite, spuse Enid, vorbind lejer, fără emoţie. Trebuie să te târăşti în mâini şi în genunchi.

— Unde suntem?

— Nu ştiu sigur unde. N-am cum să determin un loc sau un moment. I-am spus doar „pleacă!”

— Asta înseamnă să-ţi asumi un risc, nu?

— Sigur că da. Ai fi vrut să rămân şi să las monstrul ăla să strice peregrinul?

— Nu, sigur că nu. N-am vrut să te critic.

— O să încerc să citesc o indicaţie, spuse Enid aplecându-se peste panou. O indicaţie privind timpul. Nu ştiu încă unde ne găsim.

— Şi indicaţia?

— Măsurată din momentul din care am plecat, peste 50.000 de ani în trecut – 54.100, ca să fiu mai exactă.

— 50.000 înainte de Christos?

— Exact. Într-un ţinut deschis. O câmpie. La distanţă sunt dealuri. Dealuri caraghioase.

El se târî înainte. Se înghesui lângă ea şi privi prin vizorul din faţă.

Ierburi rare se întindeau spre dealuri golaşe şi joase. La distanţă se vedeau puncte care păreau a fi turme de animale sălbatice păscând.

— Cred că e America, zise el. Câmpiile din vest. Mai probabil, undeva în sud-vestul Statelor Unite. Nu pot să-ţi spun de unde ştiu. Pur şi simplu, simt. În timpul meu, deserturi, dar acum 50.000 de ani trebuie să fi fost păşuni bune.

— Oameni?

— Puţin probabil. Cea mai bună estimare e că omul a venit pe continent cu 40.000 de ani înaintea timpului meu. Nu mai înainte. Desigur, oamenii de ştiinţă pot greşi. În orice caz, în America erei glaciare. Ar trebui la nord să fie gheţari.

— Atunci sunt în siguranţă. Nu avem de-a face cu triburi sângeroase. Nici cu animale carnivore rapace.

— Sunt şi animale carnivore, dar e destulă mâncare pentru ele. N-ar trebui să ne dea probleme. Ai vreo idee unde sunt ceilalţi?

Ea dădu din umeri.

— Fiecare a avut grijă de el.

— Timothy? spunea că el nu pleacă.

— Cred că a plecat cu ceilalţi. Prietenul tău, Corcoran, s-a dat înapoi, se certa văzând ce se întâmplă cu tine. David l-a apucat şi l-a aruncat în celălalt peregrin mai mic. Au decolat toţi, fără să ne mai aştepte.

— Tu m-ai aşteptat.

— Nu puteam să te las monstrului ăla.

— Crezi că e cel care a distrus baza din Atena?

— Probabil. N-avem cum să ştim. Cunoşti locul ăsta în care suntem?

— Dacă e în sud-vestul Statelor Unite, am fost pe acolo. Am petrecut mai multe vacanţe acolo. Mi se par ca astea, dacă n-or mai fi şi alte locuri care să aibă înălţimi izolate. N-am mai văzut aşa ceva în nicio parte a lumii.

— Mâncarea şi ce o mai fi pus Horace în peregrin ar trebui să fie undeva în spate. A pus rezerve în fiecare dintre peregrini, dar s-a grăbit şi probabil n-a dat mare atenţie la ceea ce am avea cu adevărat nevoie. Cred că a pus şi puşca pe care i-a adus-o David lui Timothy de la New York.

— Vrei să ieşi acum?

— Cred că ar trebui să ieşim. E o înghesuială groaznică aici. Ieşi afară, întinde-ţi picioarele, aruncă o privire şi hotărăşte ce ar trebui să facem.

— Ai vreo idee ce ar trebui să facem?

— Niciuna. Dar într-un loc ca ăsta ar trebui ceva timp ca să ne dea de urmă, dacă ne pot da.

Târându-se pe toată lungimea peregrinului, Boone găsi puşca, un rucsac, nişte pături şi alte câteva pachete aruncate în neorânduiala plecării. Le aşează pe toate împreună când Enid deschise uşa.

Ghemuit în prag, Boone examină puşca. Avea un cartuş pe ţeavă şi încă cinci în încărcător. Poate că mai era, speră el, şi altă muniţie prin pachete.

— Rămâi aici un moment, îi spuse el lui Enid. Stai să văd ce e prin preajmă.

Sări pe uşă, îndreptându-se vioi când ateriză, cu puşca ridicată şi pregătită. Totul era o afurisită de nebunie, îşi spuse el. Nu era nimic aici. Dacă era sud-vestul Americii de Nord de acum 50.000 de ani, n-ar trebui să fie decât turme de vânat şi animale de pradă; acestea

nu stăteau să aştepte vreun om rătăcit şi care, în orice caz, n-ar fi o mâncare prea gustoasă.

Avea dreptate. Nu era nimic. Ţinutul era pustiu cu excepţia unor puncte negre pe care le văzuse mai înainte şi pe care le identificase ca turme.

Peregrinul stătea la poalele uneia dintre colinele care se ridicau ici şi colo din terenul neted. Undeva pe la jumătatea pantei era un pâlc de copaci piperniciţi – ienuperi mai mult ca sigur. Exceptând pâlcul de pomi şi petecele de iarbă sălbatică crescute la întâmplare, restul colinei era gol. Lespezi de gresie ieşeau la întâmplare din terenul golaş.

Enid veni lângă el fără să mai zică nimic.

— Suntem singuri, spuse el. Peregrinul a ştiut ce face. Exceptând un deşert, a ales cel mai izolat loc pe care l-a putut găsi.

— Peregrinul n-are niciun amestec în asta, zise ea. A fost pură întâmplare.

Soarele era la jumătatea coborârii lui pe cer – pe ceea ce Boone luă drept cerul vestic. De ce a crezut asta, nici el nu putea să spună. O pasăre singuratecă alunecă pe deasupra, fără să-şi mişte aripile, purtată de un curent termic de aer. Un vultur în căutarea hranei. Ici şi colo se zăreau mici bolovani. De după unul dintre ei ieşi un şarpe. Îşi croi drum prin nisip depărtându-se de ei.

— Cu el şi cu ai lui trebuie să fim atenţi, spuse Boone.

— Un şarpe? De ce fel?

— Un şarpe cu clopoţei.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva. Cunoştinţele mele în materie de şerpi sunt cam limitate. Nu cred că am văzut decât unul sau doi toată viaţa mea.

— Unii dintre ei pot fi periculoşi. Nu neapărat mortali, dar periculoşi.

— Şi şarpele cu clopoţei?

— E periculos. Uneori mortal. Dar te avertizează agitându-şi clopoţeii din vârful cozii. Nu totdeauna, dar de obicei o face.

— Ai întrebat ce ar trebui să facem. Ţi-am spus că n-am nicio idee. Tu ce zici?

— E încă devreme, spuse Boone. De abia am ajuns aici. Ai câştigat ceva timp. Să-l folosim.

— Vrei să spui să rămânem aici?

— Nu mult timp. Nu e nimic care să ne reţină aici, absolut nimic. Dar putem fi o clipă liniştiţi, putem să ne adunăm gândurile şi să discutăm. Între timp, hai să aruncăm o privire prin jur.

Ei porni de-a lungul bazei colinei. Enid se străduia să ţină pasul.

— Ce cauţi?

— De fapt, nimic. Studiez doar terenul pentru a-mi face o idee unde suntem şi ce ar putea fi aici. S-ar putea ca din colină să ţâşnească vreun izvor. Sus pe pantă e gresie. Apa picură în jos prin gresie. Uneori, când întâlneşte un strat mai puţin poros, ţâşneşte afară.

— Ştii lucruri ciudate.

— Doar simţ de orientare şi cunoaşterea naturii.

— Eşti un barbar, Boone.

El chicoti.

— Sigur că sunt. Ce te aşteptai?

— Şi ai noştri erau barbari, în momentul în care ne-am născut. Dar nu ca tine. Pierdusem contactul cu ceea ce tu numeşti natură. Acolo, în timpul nostru, nu mai rămăsese prea multă natură. Vreau să spun, natură sălbatică.

Dintr-o parte a colinei ieşea un pinten zimţat de gresie. Pe când îi dădeau roată, un animal cenuşiu sări din spatele pietrei, alergă vreo cincizeci de metri, apoi se opri şi se întoarse să-i privească.

Boone râse.

— Un lup, zise el. Un lup mare de preerie. Se miră ce-om mai fi şi noi.

Lupul arăta mirat. Se îndepărtă cu grijă de ei, executând un dans caraghios, apoi, satisfăcut de faptul că nu prezentau niciun pericol, se aşează hotărât, încovoindu-şi coada în jurul picioarelor. Observându-i cu atenţie, ridică buza superioară într-un început de mârâit, apoi o relaxă, acoperind colţii pe care îi arătase.

— Or mai fi şi alţii prin preajmă, spuse Boone. De obicei lupii nu călătoresc singuri.

— Sunt periculoşi?

— Dacă sunt destul de înfometaţi, cred că pot fi. Acesta pare bine hrănit.

— Lupi şi şerpi cu clopoţei, spuse Enid. Nu prea cred că-mi place locul ăsta.

În timp ce dădeau roată pintenului de gresie, Boone se opri atât de brusc, încât Enid, care îl urmărea îndeaproape, se lovi de el.

Pintenul de gresie, se încovoia înăuntru, înapoi în colină, apoi din nou spre în afară, formând un buzunar de piatră. Înăuntrul acestui buzunar se afla o fiară enormă.

Un cap mare, negru şi păros cu o pereche de coame mari, de cinci picioare sau chiar mai mult, le stătea în faţă. Capul atârna în jos. O barbă grea atârna de maxilarul inferior măturând pământul.

Boone o apucă pe Enid de braţ şi se trase uşor înapoi. Ochii încercuiţi cu roşu ai fiarei se uita la ei dintr-o coamă de lână.

— Încet, o avertiză Boone. Fără mişcări bruşte. Ar putea să ne atace. L-au sâcâit lupii. E bătrân şi disperat.

Ajungând la vârful pintenului pe care îl ocoliseră ca să ajungă la acel buzunar, Boone se opri. Lăsă mâna lui Enid şi folosind ambele mâini ridică puşca.

— Un bivol, spuse el. Un bizon. Americanii le spuneau bivoli.

— E aşa de mare!

— E un taur bătrân. Are o tonă sau chiar mai mult. Nu e bizonul din secolul douăzeci. E un tip mai timpuriu. Latifrons poate. Nu ştiu.

— Dar lupii, spui tu. Lupii nu sunt adversari de temut pentru el.

— E bătrân şi probabil bolnav. Până în cele din urmă îl vor răpune. Lupii au răbdare să aştepte. El s-a aşezat cu spatele la zid pentru ultima înfruntare.

— Mai sunt doi lupi acolo. Alţii mai sus pe pantă.

— Ţi-am spus, zise Boone. Ei vânează în haite.

— Sărmanul taur, spuse ea. Putem face ceva ca să-l ajutăm?

— Cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru el este să-l împuşcăm, dar nu pot face asta acum. S-ar putea să mai aibă o şansă să scape, deşi nu prea cred. Vezi pasărea aia, acolo, sus?

— Am văzut-o de adineauri. Zboară în cercuri.

— Aşteaptă. Ştie care va fi sfârşitul. O dată ce lupii îşi vor fi făcut treaba, o să mai rămână ceva şi pentru ea. Haide. O să căutăm apă în altă parte.

Puţin după aceea, găsiră apă. O mică infiltraţie picurând de sub o placă de gresie. Nu ajungea nicăieri fiind înghiţită de pământul însetat, formând o mică pată de umezeală înainte de a dispărea în sol. Boone săpă o gaură în care s-o colecteze. Se întoarseră la peregrin pentru a găsi ceva ce ar fi putut servi drept găleată de apă. Tot ce putură găsi a fost o mică cratiţă. Când se reîntoarseră la gaura săpată de Boone, în ea se strânsese destulă apă pentru a umple crăticioara.

Boone văzu că avusese dreptate cu soarele. Era pe cerul vestic. Se apropiase considerabil de orizont.

— Trebuie să fie lemn în desişul ăla de ienuperi, spuse el. Vom avea nevoie de un foc.

— Aş fi dorit să am o toporişcă, zise Enid. Am căutat

prin tot ce a aruncat Horace în peregrin. Mâncare, pături, cratiţă asta, un amnar, dar nicio toporişcă.

— O să ne descurcăm, spuse Boone.

Făcură două călătorii până la ienuperi strângând mai mult lemn decât ar fi avut nevoie pentru noapte. Când soarele a apus, Boone a făcut focul în timp ce Enid scotocea prin rucsac ca să găsească mâncare.

— Cred că cel mai bun lucru este şunca, spuse ea. Mai e şi o bucată de pâine. Cum ţi se pare ideea?

— Excelentă, zise Boone.

Stând lângă foc, mestecară sandviciurile cu şuncă în timp ce noaptea cobora asupra lor. Undeva, în apropiere, se lamenta un lup, iar din depărtare se auzeau zgomote pe care Boone nu le putea identifica. Pe măsură ce se întuneca, apărură şi stelele şi Boone, Uitându-se la ele, încercă să vadă dacă erau modificări în constelaţii. Timp de câteva clipe crezu că erau, dar nu era destul de familiarizat cu constelaţiile din timpul său pentru a determina dacă se schimbaseră sau nu. La o oarecare distanţă, dincolo de foc, se arătară pete de lumină, una lângă alta.

— Sunt lupi? întrebă Enid.

— Mai mult ca sigur. E posibil să nu mai fi văzut niciodată înainte focul. Şi n-au văzut, nici n-au mirosit un om. Sunt curioşi şi poate şi speriaţi. Ne dau târcoale şi ne observă. Asta e tot ce vor face.

— Eşti sigur de asta?

— Aproape sigur, spuse el. Au încolţit taurul. Când le va fi destul de foame se vor repezi la el. Poate vor muri unul sau doi, dar restul vor mânca. Aşteaptă să-şi mai piardă din puteri înainte de a încerca să-l atace.

— E oribil, spuse ea. Cum se mănâncă unii pe alţii.

— Ca şi noi. Şunca asta…

— Ştiu, ştiu. Dar cu şunca e altceva. Porcul a fost crescut pentru abator.

— Dar când analizezi lucrurile în esenţa lor, unul trebuie să moară ca altul să trăiască.

— Când analizezi lucrurile în esenţa lor, spuse ea, niciunul dintre noi nu e prea civilizat. Mai e însă ceva care mă intrigă. Când te-ai eliberat din tufişul de trandafiri şi te-ai repezit la peregrin, cu monstrul pe urmele tale, m-am aşteptat să dispari.

— Să dispar? De ce să dispar?

— Ne-ai povestit despre asta, dacă îţi mai aminteşti. Cum poţi păşi după colţ...

— A, asta era. Cred că monstrul nu era un pericol adevărat. Tu mă aşteptai şi uşa era deschisă. Păşitul după colţ este o soluţie ultimă.

— Şi încă ceva. În New York ai păşit după colţ, luându-l şi pe Corcoran cu tine şi intrând amândoi în peregrinul lui Martin. Dar în celelalte dăţi unde ai păşit?

— Curios, zise el. De fapt, nu-mi amintesc. Probabil că oriunde oi fi fost, am fost pentru un timp foarte scurt. O clipă doar şi pe urmă am fost înapoi. În propria mea lume.

— Trebuie să fi durat mai mult decât o clipă sau două. Trebuie să fi rămas acolo până a trecut pericolul.

— Da, ai dreptate, dar nu mi-am pus niciodată problema asta. Cred că n-am vrut să mi-o pun. E al naibii de confuză, aproape de necrezut. Mi-amintesc că o dată mi-am spus că trebuie să fie vorba despre un factor al disparităţii timpului, dar n-am dus ideea până la capăt. Era prea înfiorătoare.

— Dar unde ai fost? Trebuie să fi rămas cu vreo impresie.

— De fiecare dată era groaznic de vagă, de parcă aş fi stat într-o ceaţă deasă. În ceaţă erau obiecte, dar nu le-am văzut niciodată cu adevărat clar. Simţeam numai că acolo era ceva şi asta mă speria. Dar de ce te interesează?

— Timpul, asta mă interesează. M-am gândit că probabil ai călătorit în timp.

— Nu pot fi sigur că am călătorit în timp. Am crezut numai că am făcut-o. Asta dădea o explicaţie comodă pentru ceva imposibil. Totdeauna se caută răspunsuri, de obicei răspunsuri uşoare şi simple. Chiar când răspunsurile simple nu pot fi înţelese.

— Noi călătorim în timp, spuse ea, şi niciunul dintre noi, sunt sigură de asta, nu înţelege bine cum. Noi am furat-o de la Infiniţi. Furtul călătoriei în timp a fost mijlocul nostru de a le da o contralovitură, modul în care puteam fugi. Rasa umană stăpânea de mult călătoria în spaţiu când au apărut Infiniţii. Cred că această călătorie în spaţiu le-a atras atenţia Infiniţilor asupra noastră. M-am întrebat adesea dacă unul dintre cele mai simple principii ale timpului n-au făcut posibilă călătoria noastră cu viteze de câteva ori mai mari decât viteza luminii. Timpul e legat cumva de timp, dar n-am ştiut niciodată cum.

— Aţi furat această călătorie în timp, pe care o stăpâniţi acum, de la Infiniţi. Şi totuşi vă consideraţi barbari. Pe dracu', nu sunteţi barbari. Cine poate fura factorii timpului şi-i poate pune la treabă…

— Au mai fost şi alţii acolo, în viitor, sunt sigură, care pot folosi mai bine călătoria în timp. Mecanismele, chiar mecanismele complicate ale călătoriei în timp, nu-i mai interesează. Au ajuns pe un plan mai înalt.

— Ei erau decadenţi, spuse Boone. Şi-au pierdut umanitatea.

— Ce este umanitatea? întrebă ea.

— Nu poţi crede asta. Eşti aici, nu acolo, peste un milion de ani.

— Ştiu. Şi totuşi, cum poate fi cineva absolut sigur? Horace este totdeauna sigur că are dreptate, desigur, dar Horace e un bigot. Emma este sigură că Horace are dreptate. Din partea ei e o credinţă oarbă, prostească. Nu sunt sigură de David. El e un optimist. Nu cred că-i pasă.

— Ba cred că-i pasă, spuse Boone. Când ajunge la

fundul sacului, îi pasă.

— Sunt atâtea altele pe care ar fi putut să le facă rasa umană, zise ea. Atâtea lucruri pe care le-ar fi putut face. Şi apoi, dacă istoria e corectă, omenirea şi-a pierdut brusc interesul în a mai face ceva. Ar putea fi vorba de un sistem inerent de frânare dinăuntrul inteligenţei lor, ceva care să-i fi avertizat să ia piciorul de pe acceleraţie? M-am tot gândit la asta. M-am învârtit în cerc. Sunt blestemată să am o minte care examinează toate aspectele unei probleme, toate modurile în care poate fi abordată.

— Ar fi mai bine să iei piciorul de pe acceleraţie, spuse Boone. N-o să rezolvi toate astea în această seară. Trebuie să dormi puţin în peregrin. Eu o să stau afară şi o să am grijă de foc.

— Lupii or să-ţi dea târcoale.

— Am somnul uşor. Mă trezesc la intervale regulate ca să mai aţâţ focul; cât timp arde focul, lupii se vor ţine la distanţă.

— Mai bine aş rămâne afară cu tine. M-aş simţi mai în siguranţă.

— Cum vrei, dar ai fi mai în siguranţă în peregrin.

— M-aş sufoca acolo. Mă duc să aduc nişte pături. Vrei o pătură, nu?

El încuviinţă.

— Pe măsură ce se lasă noaptea, se face tot mai frig aici, afară.

Luna răsărea, o lună mare, umflată, galbenă care se ridica de după colinele golaşe şi arse. Ţinutul părea pustiu. Nu se mişca nimic, nu se auzea niciun sunet. Chiar şi lupii care pândeau plecaseră; de după foc nu se mai vedeau ochii strălucitori. Apoi văzu o mişcare uşoară a unei umbre în lumina lunii. Erau încă acolo, tot atâtea umbre alunecoase. Simţi cum din pământ se ridicau parcă singurătatea şi pustietatea.

Enid se întoarse şi-i dădu o pătură.

— Ţi-ajunge una? întrebă ea.

— Da. Mi-o pun pe umeri.

— Vrei să spui că o să dormi de-a-n-picioarelea.

— N-ar fi prima dată. Aşa rămâi atent. Poţi să moţăi, dar dacă adormi, te trezeşti.

— N-am auzit niciodată o nebunie ca asta, spuse ea. Eşti un barbar adevărat.

El chicoti la ea.

O jumătate de oră mai târziu, când el se ridică în picioare pentru a mai pune lemne pe foc, ea adormise, învelită în pătură.

Focul se învioră, el se aşează iar la loc, îşi trase pătura mai bine pe umeri şi-şi aşează puşca în poală.

Mai târziu, când se trezi, luna era sus pe cer. Focul arsese mai tot dar mai avea încă destul combustibil. El îşi lăsă capul să cadă şi era iar pe jumătate adormit când, trezindu-se o clipă, văzu ceva stând dincolo de foc în faţa lui. Cel ce stătea era învelit în ceva nelămurit şi ceea ce părea a fi o pălărie conică îi căzuse pe faţă. Boone stătea în tăcere, fără să se mişte, încă adormit. Îl privi prin ochii întredeschişi pe cel de vizavi de el, întrebându-se dacă într-adevăr stătea cineva acolo sau era doar o halucinaţie provocată de somn? Celălalt nu s-a mişcat. Să fie un lup atât de distorsionat de negura somnului încât să semene cu un om şezând – un lup care să stea dincolo de foc? Nu era lup, se convinse Boone. Străduindu-se să iasă din letargie, se luptă să se ridice în picioare. La prima mişcare, cel de după foc dispăru. Nu a fost nimic, şi-a spus el; nu era decât un vis cu ochii deschişi.

Folosind un băţ din foc, hârşcâi cărbunii aprinşi şi-i adună împreună cu lemnele rămase şi mai adăugă lemne. Apoi, învelindu-se mai bine în pătură, adormi din nou.

Se trezi treptat, aşa cum se trezeşte de obicei un om, dar cu un sentiment de alarmă interior. Luptându-se cu acest simţământ, deschise uşor ochii şi în faţa lui stătea un

lup, aproape nas în nas cu el. Deschizând şi mai larg ochii, se trezi privind în ochii galbeni, strălucitori, mortali care-i întorceau privirea fără să clipească.

Mintea sa uluită îl împingea la acţiune, dar îşi păstră corpul nemişcat. Ştiu că dacă va face vreo mişcare bruscă, fălcile greoaie îi vor sfâşia faţa.

Lupul îşi ridică buza superioară într-un început de rânjet, apoi buza căzu îndărăt. Nu făcu nicio altă mişcare.

Nemotivat, Boone simţi cum înăuntrul său se declanşează un hohot de râs în această situaţie grotescă din mijlocul acestei nimicnicii primordiale – un lup şi un om stând nas în nas. Rosti încet de-abia mişcând buzele. „Hei, cuţu”. La acest sunet, lupul se trase îndărăt pe şezut, făcând să crească distanţa dintre ei cu circa un picior.

Boone văzu că focul era aproape stins. Deşteptătorul din capul său nu funcţionase şi dormise mai mult decât trebuia.

Buzele lupului se răsuciră parcă schiţând un nou rânjet, dar nu urmă niciunul. Urechile sale, lăsate pe spate, se ridicară înainte, ca cele ale unui câine atent. Boone simţi o nevoie să întindă o mână pentru a mângâia ceea ce părea un cap prietenos. Dar bunul simţ înăbuşi acest impuls. Lupul se trase şi mai îndărăt, alunecând pe fund.

La o oarece distanţă dincolo de foc mai stăteau câţiva lupi, cu urechile ciulite, urmărind cu atenţie ceea ce avea să se întâmple.

Cu o mişcare leneşă, lupul se ridică în picioare şi se dădu în spate. Boone rămase aşezat strângând puternic puşca în mâini, deşi îşi spuse singur că nu era nevoie de ea. Incidentul se terminase. Atât el cât şi lupul îşi păstraseră cumpătul şi acum nu mai era niciun pericol dacă fusese vreunul. Cel mai probabil era că lupul nu voise să-i facă niciun rău. Focul se stinsese şi lupul se trăsese mai aproape intrigat şi uimit de acest nou fel de animal

care apăruse pe terenul său de vânătoare, mânat de o curiozitate canină să vadă ce naiba mai era şi asta.

Lupul se retrăgea, mişcându-se încet şi fără griji într-o mişcare laterală. Apoi, cu o fină nonşalanţă, îi întoarse spatele şi se duse în salturi să se alăture celorlalţi lupi.

Boone scutură de pe el pătura şi se ridică în picioare. Focul nu murise încă de tot. Dând de o parte cenuşa de deasupra, mai descoperi o urmă de foc pe care o alimentă cu câteva ramuri uscate de ienupăr. Îl aţâţă şi-i mai adăugă lemne. Când izbucniră flăcările, lupii dispăruseră.

Căutând în rucsac, găsi un pachet cu fulgi de ovăz. În cratiţă mai rămăsese apă şi turnă din ea într-o ulcică. Turnă fulgii de ovăz în cratiţă, adăugă apă din ulcică, găsi o lingură şi amestecă în terci. Când Enid se trezi şi se aşeză în capul oaselor în pătură, el stătea pe vine lângă foc pregătind micul dejun. Cerul începuse să se lumineze la răsărit şi aerul era rece.

Enid veni lângă foc şi se aşeză pe vine lângă el întinzându-şi mâinile să-şi le încălzească.

— Ce-ai acolo?

— Fulgi de ovăz. Sper că-ţi plac fulgii de ovăz.

— De obicei îmi plac. Dar presupun că n-avem nici lapte nici zahăr. Horace nu s-ar fi gândit la astea.

— Mai e puţină şuncă. Poate mai sunt şi altele. După ce am găsit fulgii de ovăz n-am căutat mai departe.

— Pot să-l înghit, spuse ea. Cel puţin, o să fie cald.

După ce fu gătit, îl mâncară. Ea avusese dreptate; nu era nici zahăr, nici lapte.

Odată terminat micul dejun, Boone zise:

— Mă duc la izvor să spăl vasele şi să mai aduc apă.

— Cât timp faci tu asta, eu o să împachetez totul înapoi, în peregrin. Nu trebuie să le lăsăm să rămână afară.

— Vrei să-ţi las şi puşca?

Ea se strâmbă.

— Habar n-am cum s-o folosesc. Şi nici nu cred că există vreun pericol.

El şovăi, apoi spuse:

— Nu cred că este. În cazul în care se întâmplă ceva, intră în peregrin şi închide uşa.

La izvor se întâlni cu doi lupi care lipăiau apă din gaura săpată. Ei se retraseră politicoşi şi-l lăsară să spele vasele şi să umple cratiţă cu apă. După ce plecă, se uită înapoi. Cei doi se repeziseră iar la izvor şi lipăiau preocupaţi.

În mica lor tabără, Enid stătea ciucită lângă foc. Ea îi făcu semn cu mâna ca bunvenit când îl văzu. Ajuns lângă ea, o întrebă:

— Ai vreo idee ce ar trebui să facem?

Ea dădu din cap.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta. Dacă aş avea vreo idee unde sunt ceilalţi, am putea merge acolo. Dar probabil că şi ei au făcut ce am făcut şi noi – au întins-o cât de repede au putut, oriunde, numai să scape.

— Ne-ar lua o groază de timp în care să-i căutăm, dacă nu avem habar unde.

— S-ar putea ca Henry să ne adulmece. Cred că este într-unul din ceilalţi doi peregrini.

— Da, dar ar putea dura foarte mult, spuse Boone. N-am chef să-mi petrec restul zilelor într-un continent pustiu, fără oameni. Sunt sigur că şi tu te simţi la fel. Trebuie să plecăm undeva, unde om avea chef.

— Da, am putea face asta, zise ea. Dar nu imediat. Dacă am lăsat vreo urmă pe care o poate urmări cineva, nu trebuie să o întrerupem. Trebuie să rămânem aici şi să sperăm că Henry ne va găsi.

El se aşeză pe vine în faţa ei, dincolo de foc.

— Or fi locuri şi mai rele decât ăsta, zise el. Nu suntem în pericol aici. Dar cred că după un timp o să fie cam plictisitor. Doar şesuri şi coline, pe cer vulturi şi ca

vietăţi pe pământ, doar bizoni şi lupi. Nu se întâmplă nimic.

— Nu mai avem mâncare, spuse ea.

— Ba e o grămadă de mâncare. Bizoni şi alte animale cu carne. Bătu cu mâna patul puştii. Putem trăi cât timp ne ţine asta. După ce tragem şi ultimul cartuş, ne putem face lănci, poate arcuri şi săgeţi.

— N-o să ajungem acolo, îi spuse ea. Înainte să se întâmple, plecăm.

El se duse la o grămadă de lemne şi mai puse câteva beţe pe foc.

— Trebuie să avem mai multe lemne. Rezerva noastră e destul de mică.

— Hai să facem o grămadă bună de data asta, spuse ea. N-o să ne ducem mereu în desişul ăla să tot aducem lemne.

Un huruit jos, de undeva de aproape, îi făcu pe amândoi să sară în picioare. Huruitul încetă, apoi se auzi din nou, transformându-se într-un răget.

— E taurul, spuse Boone. A dat de necaz.

Enid dădu din umeri.

— L-or fi atacat lupii.

— Mă duc să văd, spuse Boone. Porni şi ea vru să-l însoţească.

— Nu, spuse el. Nu, rămâi aici. Nu ştiu peste ce o să dau.

Înaintând în salturi, ocoli ieşitura de gresie ajungând la buzunarul de piatră în care găsiseră taurul. Acesta era cu fundul lipit de peretele de stâncă. În faţa lui vreo şase lupi îl atacau cu asalturi scurte, apoi se întorceau rapid pentru a scăpa de împunsăturile coamelor. Taurul mugea furios, dar furia sa era disperată. Ţinea capul în jos; mugetele sale ţâşneau în horcăituri scurte şi brutale. Barba îi mătura pământul când agita capul. Coastele îi palpitau şi era limpede că nu va mai putea face faţă multă

vreme inamicilor săi.

Boone ridică arma şi făcu o mică pauză înainte de a o duce la umăr. Taurul scutură capul în sus pentru a-l privi, cu ochii roşii aţintiţi prin blana deasă. Boone lăsă jos puşca.

— Nu acum bătrâne, zise el. Nu încă. Când se vor apropia destul o să răpui vreunul sau doi dintre ei şi-ţi datorez asta.

Taurul îl privea fără să clipească. Mugetele sale deveniră un mormăit. Lupii, deranjaţi de intervenţia lui Boone, se dădură îndărăt.

Boone se dădu şi el încet îndărăt, lupii şi bizonul privindu-l cu atenţie. Aici sunt un intrus, gândi el. Sunt un factor necunoscut şi neaşteptat în acest mediu. N-am nicio treabă, niciun drept să mă amestec. Dumnezeu ştie câte secole, bizonii bătrâni, slăbiţi de puteri, deveniţi mai înceţi odată cu vârsta, au fost hrana lupilor. Aici lupii erau animalele de pradă autorizate şi bătrânii bizoni, victime garantate. Asta era schema vieţii, modul în care mergeau lucrurile şi nu era nevoie de niciun arbitru.

— Boone!

La auzul strigătului, Boone se întoarse şi alergă în jurul pintenului. Enid stătea lângă foc şi arăta spre vârful colinei. Coborând rapid panta, drept spre tabără, venea monstrul acela incredibil care îi gonise din Hopkins Acre. Pânza de păianjen lucea în soarele dimineţii. Din vârful pânzei privea ochiul enorm, strălucitor şi un fel de mecanism întunecat ieşea de sub pânză.

N-avea nicio şansă să ajungă până la foc, îşi dădu seama Boone, nicio şansă să facă ceva să oprească monstrul.

— Fugi! strigă el. Intră în peregrin. Du-te!

— Dar, Boone…

— Salvează peregrinul, mugi el spre ea. Salvează peregrinul!

Ea fugi spre peregrin şi sări în el. Monstrul aproape că dădea peste el, practic la vreo sută de metri.

Suspinând, Boone ridică arma. Ochiul, se gândi el, acel ochi mare, rotund, lucitor. Probabil că nu asta era soluţia, dar nu se putea gândi la una mai bună.

Degetul îi înţepeni pe trăgaci, dar chiar când începuse să-l apese, peregrinul dispăru – spaţiul pe care îl ocupa era gol.

Boone slăbi degetul şi coborî arma. Monstrul depăşi spaţiul pe care-l ocupase peregrinul, apoi se întoarse cu repeziciune spre Boone. Ochiul mare, ridicat acum deasupra pânzei, îl fixa. Pânza strălucea în soare. Mecanismul se retrăgea în strălucirea pânzei.

— Perfect, îi spuse Boone. Acum o să mă ocup de tine.

Avea şase cartuşe; putea trage cel puţin patru din ele până ca monstrul să ajungă la el. Mai întâi ochiul, apoi pânza…

Dar monstrul nu veni spre el. Nu se mişcă de loc. Ştia că era conştient de prezenţa lui; îl putea simţi cum îl priveşte.

Aşteptă, dar monstrul nu făcu nicio mişcare. Ştia că el e aici şi ştia ce este. Dar oare ştie că el nu face parte dintre cei pe care îi vânează? Dacă monstrul era un robot vânător, atunci era posibil să fie programat exact pe ţintele lui. Dar în faţa lui, acest lucru nu părea prea probabil. Presupunerea logică ar fi că el ar considera ţintă orice persoană asociată cu oamenii din viitor.

Boone făcu încet un pas înainte, apoi aşteptă. Monstrul nu se clinti. Se întrebă dacă nu cumva se juca cu el de-a pisica cu şoarecele, aşteptând până va fi destul de aproape de el ca să-l prindă înainte de a putea folosi vreun mecanism de apărare?

Îşi aminti că nu trebuie să se întoarcă la focul de tabără. Acolo nu mai era nimic în afară de cratiţă şi de

tigaie. Când se dusese la izvor, Enid împachetase la loc toate lucrurile în peregrin – mâncarea, păturile, rucsacul. Tot ce mai avea erau arma şi cartuşele.

Dându-şi seama de asta, se simţi gol. Era pe cont propriu. Enid o să facă tot ce o să poată şi o să se întoarcă să-l ia. Dar o să fie în stare s-o facă? Nu ştia nimic despre posibilităţile şi operarea unui peregrin sau cât de bine ştia Enid să conducă un peregrin.

Monstrul se mişcă dar nu spre el. Se mişcă încet, cercetător, spre câmpie, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă. Poate, îşi spuse Boone, era îngrijorat. Nu-şi făcuse bine treaba. Ratase la Hopkins Acre şi aici ratase din nou.

Monstrul trecu de foc şi se îndreptă spre câmpie, un obiect scânteietor în lumina glorioasă a soarelui, pierdut în peisajul câmpiei plate şi colinelor prăfoase.

Urmărindu-l atent, Boone se duse spre foc şi mai puse lemne pe el. Peste puţin timp va trebui să urce colina şi să mai aducă lemne din desişul de ienuperi. Poate ar fi reuşit să găsească un loc de tabără mai bun în altă parte, dar nu se putea duce prea departe. Când se va întoarce Enid – dacă se va întoarce – va veni tot aici. Când va reapare peregrinul, el va trebui să fie aici aşteptându-l.

Îngenunche lângă foc, puse jos arma şi se căută prin buzunare, făcându-le inventarul. Scoase o batistă din buzunarul de la spate şi o întinse în faţa lui, punând pe ea lucrurile găsite în celelalte buzunare. O brichetă, o pipă, un pachet de tutun pe jumătate gol, un briceag pe care îl purta de ani de zile din raţiuni sentimentale, un carneţel, un pix, un ciot de creion, două agrafe pentru hârtie, o mână de monede, portmoneul cu câteva bancnote, cărţi de credit, permisul de conducere – şi cam asta era tot. Nu-şi luase mare lucru când plecase spre Everest cu Corcoran, lăsând restul în sertarul noptierei de lângă pat. Dar avea două lucruri importante: o brichetă pe care trebuia să o folosească cu economie şi un cuţit – un cuţit prost, ieftin,

dar totuşi un cuţit, ceva cu care se putea tăia.

Îşi puse lucrurile din nou în buzunare, apoi se ridică ştergându-şi pantalonii de praf.

Văzu că monstrul îşi schimbase direcţia. După ce se învârtise în cercuri, acum venea drept spre el. Boone îşi luă arma, dar spera să nu aibă nevoie să facă uz de ea. Avea şase cartuşe şi nu trebuia să risipească niciunul. Dar unde trebuia să împuşti un robot pentru a-l doborî? De cealaltă parte a pintenului de gresie care se întindea dincolo de buzunarul unde se afla taurul, începură să se audă din când în când mugete. Probabil că lupii atacau iar bizonul.

Era fantastic, se gândi Boone – totul era fantastic. Chiar ştiind ce se întâmplă, îi era greu din punct de vedere intelectual să creadă. Totul ar putea dispare în orice clipă şi s-ar putea trezi în lumea pe care o ştia, printre prieteni fără să se mai gândească la un robot ucigaş, la un taur încolţit sau la un lup nas în nas cu el lângă un foc de tabără muribund.

Monstrul era acum mai aproape, îndreptându-se direct spre el. Era mult mai mare decât crezuse. Părea să nu se grăbească. Mugetele din direcţia pintenului de gresie deveniră tunătoare, pline de furie şi de disperare crescândă.

Boone se înfipse solid în picioare. Ridică puşca, dar nu o duse la umăr. Îşi spuse că acum e gata pentru orice s-ar întâmpla. Mai întâi ochiul şi, dacă va mai fi necesar, centrul pânzei.

Taurul se ivi într-un galop nebun în jurul pintenului de gresie. Nu mai mugea. Ţinea capul sus cu coamele lungi de şase picioare sclipind în soare. În spatele lui săreau lupii fără să încerce să se apropie, având răbdare. Ştiau că acum e al lor; în spaţiu deschis îl puteau ataca din toate părţile şi răpune.

Brusc, taurul schimbă direcţia şi-şi puse capul în

pământ. Monstrul încercă să-l ocolească, dar mişcarea fu prea târzie. Şarja taurului îl prinse pe robot de jos şi-l ridică. Cu o mişcare şireată a capului îl prinse în aer înfigându-i un corn. O răsucire în aer şi capul taurului se întoarse în cealaltă parte. Un corn se eliberă şi celălalt prinse robotul din cădere. Ochiul strălucitor se făcu ţăndări, pânza atârna desfăcută şi răsucită. Monstrul căzu la pământ şi taurul trecu peste el, copitele lui sfărâmând şi mai tare robotul.

Taurul se împiedică şi căzu în genunchi. Cu un mare efort se ridică în picioare şi fugi mugind de o frică oarbă. În urma lui zăcea monstrul, o epavă sfărâmată. Taurul se opri mişcându-şi capul dintr-o parte în alta într-un efort de a-şi localiza călăii. Lupii, care se retrăseseră când taurul lovise monstrul, îşi opriseră fuga întorcându-se şi aşteptând, cu limbile atârnânde din gură. Ei dansau anticipând. Taurul tremura – tremura tot – slăbit şi gata să cadă. Unul dintre picioarele din spate se îndoi şi aproape că taurul căzu, dar îşi îndreptă piciorul şi-şi reveni.

Boone ridică arma, ochi spre inimă şi trase. Taurul căzu atât de tare încât aproape că mai săltă o dată. Boone introduse alt cartuş pe ţeavă. Îi spuse taurului: „Îţi datoram acest glonţ. Acum nu te vor mânca de viu”. Lupii alergau speriaţi de sunetul împuşcăturii. În câteva clipe se întorceau adulmecând iar; în noaptea asta vor avea un festin în spatele focului de tabără.

Boone se duse încet spre monstru, dând în lături cu picioarele fragmentele care-i stăteau în cale. Era o grămadă încâlcită. Uitându-se la ea, Boone era incapabil să reconstruiască în minte forma pe care o avusese. Şocul atacului taurului şi vârfurile ascuţite ale coamelor sfâşiaseră robotul. Ochiul strălucitor dispăruse; pânza era atât de sfâşiată încât nu mai putea fi recunoscută. Bucăţi contorsionate de metal erau ceea ce altă dată fuseseră poate membre operaţionale.

Monstrul îi vorbi în minte.

„Mulţumesc” spuse el.

— Du-te dracului, spuse Boone vorbind înainte ca uimirea să-l amuţească.

„Nu mă lăsa aici” îl rugă monstrul. „Nu mă lăsa în sălbăticia asta. Nu mi-am făcut altceva decât treaba. Sunt un simplu robot. Nu am o răutate intrinsecă”.

Boone se târî înapoi spre foc. Se simţi deodată sleit. Tensiunea se sfârşise brusc şi se simţi vlăguit. Monstrul era mort şi totuşi, de dincolo de moarte, îi vorbise. Stătu un moment nehotărât lângă foc, apoi urcă panta spre desişul de ienuperi. Făcuse trei drumuri aducând o provizie bună de lemne. Le rupse la lungimea potrivită şi le aşeză într-o stivă rânduită. Atunci şi numai atunci, se aşeză pe vine lângă foc şi-şi lăsă mintea să stăruie asupra situaţiei neplăcute în care se afla.

Era captiv într-o Americă de Nord primitivă, fără nicio altă fiinţă umană mai apropiată decât poate în Asia, peste o limbă de pământ care, peste ani, va deveni Strâmtoarea Bering. Dacă era condamnat în cele din urmă să rămână în această epocă, ar putea să străbată aceste mii de mile să caute alţi oameni – dar la ce bun?

se întrebă singur. Probabil că aceştia ori îl vor omorî, ori îl vor face prizonier.

Era o soluţie mai bună – să aştepte ca cineva de la Hopkins Acre să vină să-l caute. Era sigur că Enid, dacă ar fi putut, ar fi venit. Sigur că Jay ar răscoli cerul şi pământul ca să-l salveze, dar Jay avea nevoie de ajutorul celorlalţi.

În cel mai bun caz, admise el, poziţia lui nu era prea promiţătoare. Ţinând cont de ea, probabil că el n-ar fi prea important pentru cei din viitor. La urma urmelor, nu era altceva decât un intrus, poate un intrus nebinevenit, care venise să le provoace încurcături.

Monstrul grăi din nou, o voce slabă şi depărtată.

„Boone, Boone, te rog ai milă de mine!”

— Cară-te! îi spuse Boone murmurând mai mult pentru sine decât pentru monstru, pentru că nu avea încredere în vocea monstrului. Probabil că nu exista nicio voce; cuvintele nu erau altceva decât produsul imaginaţiei sale deformate.

Lupii se întorseseră la taur – acum erau şapte, deşi înainte nu văzuse niciodată mai mult de cinci – şi trăgeau de hoit.

— Poftă bună, le spuse. Şi pielea şi carnea bătrânului animal or fi tari. Le-o trebui ceva efort să sfâşie pielea ca să ajungă la carne, care nu era cea mai grozavă de mâncat. Dar pentru un lup era ceva care să-i umple burta.

Înainte de a se termina ziua, Boone trebuia să ia puţină carne; Nu avea altceva de mâncare.

Ar fi fost periculos să se ducă acum spre cadavrul taurului şi să gonească lupii pentru a tăia puţină carne. Singurul lucru pe care îl avea pentru asta era un briceag amărât de cea mai proastă calitate şi atât de prost montat că cea mai mică apăsare greşită l-ar fi făcut bucăţi. Trebuia să aştepte până când lupii se vor mai sătura şi vor deveni mai puţin posesivi. Poate că în momentul acela ei vor fi sfâşiat destul pielea pentru a dezveli bucăţi de carne din care ar putea rupe una pentru propriile sale nevoi. Atunci ar fi pentru lupi ca un vultur curăţitor de hoituri.

Se ridică de pe vine din faţa focului şi începu să se plimbe de la foc la pintenul de gresie şi înapoi. Încerca să-şi facă un plan de supravieţuire. Capacitatea sa de a păşi după colţ se manifesta numai în condiţii de stress extraordinar. Mai mult ca sigur, după un timp oarecare, îl va aduce exact acolo de unde a plecat. A fost doar un noroc chior că această capacitate a lui l-au dus pe el şi pe Jay după colţ, în peregrinul lui Martin. Nu putea conta ca acest noroc să se repete.

Mai avea cinci cartuşe şi cu fiecare putea doborî o

bucată suficient de mare de carne. Odată doborât, vânatul trebuia fie apărat fie ascuns de răpitori şi se va strica destul de repede. Putea, desigur, să o afume, dar nu se prea pricepea la acest lucru; putea s-o săreze, dar n-avea sare. Ignora toate tehnicile de supravieţuire într-un tărâm ca acesta. Ar putea să găsească fructe sau rădăcini care să-l ajute să supravieţuiască, dar de unde să ştie care dintre ele erau bune de mâncat şi care otrăvitoare? Deci, problema în esenţa ei, era cum ar putea, zi de zi, să vâneze şi să culeagă suficiente proteine pentru a-şi păstra trupul în stare de funcţionare.

Asta însemna să născocească arme. Şi dacă acesta era planul, trebuia să treacă imediat la punerea lui în aplicare, să câştige oarecare experienţă în fabricarea şi utilizarea armelor înainte de a trage ultimul cartuş. Primul pas va fi găsirea unei pietre care poate fi prelucrată. Plăcile de gresie care ieşeau din coasta colinei nu conţineau nimic care i-ar putea fi de folos. Dar erau şi alte locuri unde putea fi găsită piatra necesară.

În cele din urmă se opri din mers şi se aşeză pe vine lângă foc. Lupii se ospătau scormonind în cavitatea deschisă în cadavrul taurului. Din timp în timp îşi ridicau boturile însângerate ca să se uite la el, apoi se întorceau la mâncare. După vreo două ore va putea să se ducă în siguranţă să-şi reclame partea sa de pradă. Soarele era la amiază sau puţin după ea. Se adunau vulturii. Vreo duzină sau mai mulţi se roteau în cercuri în înălţimi, lăsându-se mai jos la fiecare cerc pe care îl făceau.

Monstrul vorbi iar. „Boone, fii raţional. Ascultă-mă”.

— Te ascult, spuse Boone.

„Mi s-au răpit toate simţurile. Nu pot vedea şi nu pot auzi. Tot ce pot percepe, este ce îmi spui tu, şi până acum nu te-ai întrecut în amabilităţi. Eu sunt nimic. Sunt nimicnicie învelită în nimicnicie. Şi totuşi am conştiinţă de sine. Pot să continui aşa nenumărate milenii, ştiind că sunt

nimic, că sunt incapabil să ies din această stare. Tu eşti singura mea speranţă. Dacă nu ai milă de mine, eu voi exista astfel pentru totdeauna, îngropat în nisip şi praf fără ca nimeni să fie conştient că sunt aici. Voi fi un mort viu”.

— Eşti elocvent, spuse Boone.

„Asta e tot ce ai de spus?”

— Nu pot crede mai mult.

„Scoate-mă” se rugă monstrul. „Scoate-mă din epava care sunt acum şi ia-mă cu tine. Ia-mă când pleci. Orice, numai să nu fiu singur”.

— Vrei să te salvez?

„Da. Te rog, salvează-mă”.

— Asta ar putea fi numai o soluţie temporară a problemei tale, îi spuse Boone monstrului. Datorită propriei tale acţiuni, s-ar putea să fiu condamnat să rămân aici în sălbăticie, cum îi spui tu. S-ar putea să mor aici şi vei rămâne iar singur, având aceeaşi soartă pe care o ai acum.

„Chiar şi aşa vom fi pentru un timp împreună. Nu vom fi singuri”.

— Cred, spuse Boone, că prefer să fiu singur.

„Dar există totdeauna o speranţă. S-ar putea să se întâmple ceva care să ne salveze pe amândoi”.

Boone nu răspunse.

„Nu răspunzi”, zise monstrul.

— Nu mai am ce să spun. N-o să te iau cu mine. Înţelegi? N-o să te iau cu mine.

Să ai milă de un inamic obişnuit – da, asta ar fi nobleţe umană. Dar acesta nu era un duşman obişnuit. Încercând să afle, pentru propria sa linişte, ce fel de duşman a fost, îşi dădu seama că nu poate.

Totul ar putea fi o capcană, îşi spuse el şi se simţi mai bine după ce gândi astfel. Acolo, undeva în masa aceea stricată care a fost monstrul, putea să se afle un mic component care ar putea fi creierul monstrului sau un

computer fantastic de complex care reprezenta esenţa monstrului. Dacă ar scotoci prin epavă pentru a găsi şi scoate această esenţă, ar putea deveni victima monstrului dacă un membru oarecare al acestuia l-ar apuca şi l-ar răpune.

Nu, mulţumesc, îşi spuse el; am dreptate. N-o să-l iau cu mine.

Lupii terminaseră partea cea mai feroce a mesei lor. Unii dintre ei se întinseseră pe pământ, arătând neobişnuit de satisfăcuţi, în timp ce alţii mai trăgeau de carne fără prea multă convingere. Vulturii se lăsaseră mult mai jos pe cer. Soarele coborâse considerabil spre asfinţit.

Boone îşi luă arma şi porni spre taur. Lupii îi urmăriră apropierea cu interes; când el se apropie, ei se îndepărtară. Apoi se aşezară, mârâind puţin la el. El le făcu un semn blând cu puşca şi ei se duseră puţin mai departe. Unii se aşezară să privească.

Ajungând la taur, rezemă puşca de el şi-şi deschise briceagul. Părea o unealtă nepotrivită. Burta taurului fusese spintecată şi o parte din piele fusese trasă de pe una din şunci. Şunca, Boone ştia acest lucru, va fi o carne tare, dar erau puţine şanse să reuşească să taie cu briceagul pielea dură pentru a ajunge la bucăţi mai bune. Trebuia să se mulţumească cu ce putea să ia.

Apucă cu ambele mâini de pielea sfâşiată şi smuci cu toată puterea. Pielea se desprinse opunând rezistenţă. Îşi puse piciorul pe ea şi smuci din nou. De data asta jupui mai mult. Briceagul, spre mirarea sa, tăia mai bine decât crezuse. Tăie o bucată mare de carne, o puse de o parte, apoi tăie alta – mult mai mult decât ar fi putut mânca o singură dată, dar asta ar fi probabil singura şansă pe care o avea. Vor veni şi alţi lupi, atraşi de mirosul sângelui şi se vor lăsa şi vulturii. Dimineaţă va mai rămâne puţin.

Un lup uriaş, mai mare decât ceilalţi veni spre cadavru mârâind. Ceilalţi se ridicară în picioare pentru a-l

urma. Boone îşi luă puşca, o agită strigând ameninţător. Lupul cel mare se opri şi ceilalţi făcură la fel. Boone lăsă jos puşca şi tăie o altă bucată de carne.

Fără să-şi ia ochii de pe lupi, Boone adună carnea şi începu să se retragă. Se mişca încet. Mişcă-te repede, îşi spuse el şi lupii te vor lua la goană.

Lupii îl observau fără să se mişte interesaţi în ce va mai face. El continuă să se retragă. Când era la jumătatea drumului spre foc, ei se repeziră înainte asupra bizonului mort mârâind şi clănţănind unul la altul. Lui nu-i mai dădură nicio atenţie.

Ajuns la foc, găsi o porţiune cu iarbă, curată şi aşeză carnea pe ea. Era de zece ori mai multă decât ar fi putut mânca o singură dată. Se aşeză, gândindu-se ce să facă cu ea.

Nu putea s-o păstreze. În două zile s-ar strica. Ceea ce era de făcut, se gândi el, era s-o gătească. S-o gătească, să mănânce din ea cât trebuie şi apoi s-o învelească în maiou, să îngroape pachetul, apoi să se aşeze deasupra gropii unde îl îngropase. Dacă nu îl păzea, lupii îl vor dezgropa după ce vor fi terminat cu taurul. Dacă stă pe el, va fi în siguranţă. Sau măcar spera să fie.

Se puse pe treabă. Alese din grămada de lemne pentru foc câteva crengi solide, le tăie la lungimea potrivită şi le ascuţi capetele. Tăie carnea în bucăţi mai mici, înfipse vârfurile ascuţite ale crengilor în ele, punând pe fiecare creangă câteva bucăţi de carne. Focul se transformase într-un strat de cărbuni. Trase din el câteva bucăţi de lemn care mai ardeau încă şi folosi pentru a face alt foc. Înfipse crengile în pământ, având grijă ca bucăţile de carne să se afle deasupra jarului.

Se aşeză şi supraveghe friptura, mişcând crengile din timp în timp. Gura îi lăsa apă la mirosul cărnii fripte. Dar oricât îi lăsa gura apă ştia că n-o să fie prea gustoasă. N-avea sare cu care să-i dea gust.

Lupii se mai certau încă pe rămăşiţele taurului. Câţiva vulturi coborâseră, dar fuseseră goniţi de lupi. Acum stăteau cocârjaţi la o distanţă respectabilă, aşteptându-şi rândul la pradă. Soarele era chiar deasupra orizontului. Se lăsa noaptea.

Acolo, în câmpie zăcea scheletul unui bizon care în timpul lui Boone era cunoscut doar ca o fosilă. Mai încolo vor fi fost şi alte fosile – mastodonţi, mamuţi, cai primitivi şi poate cămile, chiar şi lupii care se ospătaseră din bizon puteau fi fosile.

Ghemuit deasupra jeraticului, Boone urmărea cu atenţie frigerea cărnii. Foamea începuse să-i dea ghes. De la micul dejun aproape de nemâncat nu mai mâncase nimic. Dăduse de greu.

Când sărise în peregrin cu Enid, îşi aminti el, se gândise că se vor duce undeva în viitor în loc de această lume de fiare pe cale de dispariţie şi de fosile vii. Apoi, urgenţa acelor ultime clipe la Hopkins Acre alungase acest gând.

În viitor ar fi fost lucruri care să-l intereseze, dar aici nu era nimic. Se gândi la viitorul de care auzise la Hopkins Acre – o lume aproape lipsită de fiinţe umane vizibile, deşi umanitatea mai era prezentă sub formă de fiinţe încorporale, de inteligenţă pură, cu un factor de supravieţuire care-i făcuse pe oameni stăpânii planetei, reduşi în cele din urmă la mici calităţi cantitative care nu erau mai mult decât fire de praf, dacă erau şi atât.

Schimbarea, se gândi el. Pământul suferise schimbări de-a lungul celor aproape cinci miliarde de ani ai existenţei sale. Ceea ce păreau la început factori mici, deveneau cu timpul semnificativi într-un proces pe care nicio inteligenţă nu-l putea înţelege înainte de a fi prea târziu pentru a lua contramăsuri.

Chiar dacă ar fi avut inteligenţă, marile reptile nu puteau ghici ce s-a întâmplat acum 65 de milioane de ani

făcându-le să piară. Alte forme de viaţă dispăruseră şi acest lucru nu putuse fi prevăzut. El a citit că prima mare dispariţie avusese loc acum două miliarde de ani când primele plante verzi transformaseră dioxidul de carbon în oxigen, schimbând atmosfera pământului dintr-un mediu reductor într-un mediu oxidant, provocând moartea formelor mai timpurii, mai primitive, pentru care oxigenul era otravă.

Au fost multe momente ale morţii; speciile care au murit în trecut erau de o sută de ori mai numeroase decât cele care mai trăiesc. În cele din urmă, acolo în viitor, se părea că rasa omenească murea. Poate că va mai exista, dar într-o formă care ar putea-o desfiinţă ca factor al evoluţiei următoare a pământului.

Enid i-a spus că pomii vor depăşi omenirea, luând locul omului, o dată ce omul s-a terminat. Ideea era, desigur, ridicolă. Prin ce proces sau capacitate vor lua copacii locul omenirii? Şi dacă cineva urma să ia locul umanităţii, poate că pomii se potriveau cel mai bine. Pe tot parcursul istoriei, copacii au fost prietenii oamenilor – iar omul le-a fost copacilor şi prieten şi duşman. Oamenii au tăiat fără motiv marile păduri; şi totuşi, alţi oameni au îngrijit sau, în anumite momente, chiar au adorat copacii.

Unul dintre lemnele care susţineau bucăţile de carne deasupra cărbunilor se înclină, capătul lui alunecă pe pământ şi căzu în foc. Înjurând, Boone îl scoase din jeratic. Ţinând băţul cu o mână, curăţă carnea de cenuşă cu cealaltă. Trebuie să fi fost tocmai bună de mâncat. Cu grijă, scoase una dintre bucăţile de carne de pe băţ, jucând-o în mână. Când s-a răcit destul, muşcă din ea. Neavând sare, nu avea gust, dar căldura ei şi textura erau plăcute în gură. O mestecă. Mestecă la ea o grămadă, dar stomacul părea foarte fericit. După ce a mâncat cât a putut, a pus băţul jos pe un petec de iarbă şi şi-a scos jacheta, cămaşa şi maioul. Întinzând maioul pe pământ, luă

celelalte beţe şi scoase carnea de pe ele făcând o grămadă. Bucăţile de carne nefripte le distanţă pe beţe şi le puse deasupra cărbunilor, îşi îmbrăcă cămaşa şi haina şi se aşeză aşteptând să se frigă şi restul cărnii.

Întunericul se lăsa. De abia mai zărea lupii strânşi în jurul bizonului. La răsărit cerul se înroşea de răsăritul lunii.

Supraveghe carnea de deasupra jeraticului până când fu gata, împinse de pe beţe bucăţile pe maiou, înveli bine carnea în el, îşi folosi cuţitul să sape o groapă, puse carnea în groapă, umplu groapa cu pământ nivelându-l şi tasându-l şi se aşeză deasupra gropii. Oricine ar vrea carnea asta, îşi spuse el, va trebui să treacă de mine pentru a ajunge la ea.

Simţi o bucurie şi o mândrie de sine. Orice s-ar întâmpla în zilele următoare, până acum se descurcase bine. Avea hrană pentru câteva zile. Poate n-ar fi trebuit să risipească glonţul, dar nu regreta asta. Dăruise taurului o moarte rapidă şi decentă. Dacă n-ar fi făcut-o, lupii l-ar fi trântit şi ar fi început să-l sfâşie de viu.

Poate că risipirea glonţului n-avea nicio importanţă. Oricând Enid se poate întoarce să-l ia. Se gândi la asta un timp încercând să se facă pe el însuşi s-o creadă, dar fără succes. Probabilitatea ca ea să se întoarcă era cam egală cu cea de a nu se întoarce. Îşi ridică gulerul hainei pentru a se apăra de frigul nopţii. Noaptea trecută avusese o pătură, dar acum nu mai avea niciuna. Avea numai hainele de pe el. Dădu din cap, moţăind şi se trezi tresărind. N-avea niciun rost să rămână treaz; nu era nimic în neregulă. Adormi din nou cu arma în poală.

Se trezi din nou, jumătate adormit, jumătate treaz, şi de data asta nu era singur. Dincolo de foc stătea, sau părea să stea, un om învelit în ceva care ar fi putut fi o mantie, având pe cap o pălărie conică ce era lăsată astfel încât îi ascundea faţa. Lângă el stătea lupul – lupul, pentru că

Boone era sigur că era acelaşi lup cu care se trezise nas în nas când se trezise noaptea trecută. Lupul zâmbea la el şi el nu ştiuse niciodată că un lup poate să zâmbească.

Se uită la pălărie. Cine eşti? Ce este asta?

Vorbea în mintea sa, vorbea singur, nu pălăriei. Nu vorbise tare de frică să nu sperie lupul.

Pălăria îi răspunse. „E vorba de frăţia vieţii. Cine sunt eu n-are importanţă. Sunt aici ca să acţionez ca interpret”.

Un interpret pentru cine?

„Pentru lup şi pentru tine”.

Dar lupul nu vorbeşte.

„Nu, nu vorbeşte. Dar gândeşte. E bucuros şi mirat”.

Că e mirat, pot să înţeleg, dar bucuros?

„Simte o identitate cu tine. Simte în tine ceva care îi aminteşte de el însuşi. E mirat de ceea ce eşti”.

În viitor, spuse Boone, va fi cu noi. Va deveni un câine.

„Dacă ar fi ştiut asta, spuse Pălăria, nu l-ar fi impresionat. El crede acum că este una cu tine. Un egal. Un câine nu este egalul tău”.

Uneori câinii sunt foarte aproape de noi.

„Dar nici nu sunt una cu tine. Mai era un pas de făcut, dar n-a fost făcut niciodată. Omul ar fi trebuit să-l facă demult. Acum e prea târziu”.

Ascultă, spuse Boone, el nu e una cu mine. Lupul nu e acelaşi lucru cu mine.

„Diferenţa, Boone, nu e aşa mare cum crezi”.

Îmi place, spuse Boone. Îl admir şi-l înţeleg cumva.

„La fel şi el pe tine. A stat nas în nas cu tine când ar fi putut să-ţi sfâşie beregata. Asta a fost înainte ca tu să omori taurul. Atunci era flămând. Carnea ta i-ar fi umplut burta”.

Poţi să-i spui, te rog, că-i mulţumesc că nu mi-a sfâşiat beregata.

„Cred că ştie asta. Era modul lui de a spune că vrea să fie prietenul tău”.

Spune-i atunci că-i accept prietenia, că vreau să fiu prietenul lui.

Dar Boone vorbea în gol. Pălăria nu mai era acolo. Locul unde stătuse era gol.

Nu mai era acolo, îşi spuse Boone, pentru că nu fusese niciodată acolo. Totul a fost o iluzie. Nu era nimeni decât lupul.

Când se uită, dispăruse şi lupul.

Boone se ridică în picioare. Era ţeapăn de frig. Mai puse lemne pe foc şi se aşeză lângă el, absorbindu-i căldura pe măsură ce flăcări noi, viguroase, cuprindeau lemnul.

Dormise mult timp. Luna era acum departe, la asfinţit. Lumina lumii se reflecta în scheletul sfărâmat al monstrului.

Trecuse mult timp de când îi vorbise monstrul – dacă îi vorbise de fapt vreodată. Ca şi Pălăria, putea fi o fantezie.

Cu el se petrecuse o schimbare, se gândi el. Cu câteva ore în urmă fusese un gazetar hârşâit care nu trata decât cu faptele. Dar acum fantaza. Vorbise cu o pălărie, se sfădise cu un monstru mort şi văzuse într-un lup un prieten. Singurătatea, se gândi el, poate face un om să devină ciudat, dar aşa de repede? Aici, totuşi, singurătatea poate fi diferită de singurătatea obişnuită, dacă se ţine seama că este singura fiinţă umană cale de două mari continente. În timpul său, mulţi oameni de ştiinţă credeau că omul n-a pus piciorul în emisfera vestică cel puţin 10.000 de ani după această perioadă. Undeva în imensităţile Asiei, triburi barbare cercetau teritoriul şi mai departe, spre vest, erau alţi oameni care, după vreo 20.000 de ani vor începe să facă primele desene primitive ale faunei din zilele lor în peşterile din Europa de est. Aici el

era o fiinţă umană rătăcită printre fiare sălbatice.

Încălzit, se întoarse înapoi şi începu să se învârtă în jurul focului. Încerca să se gândească, dar gândurile nu se legau. Ca şi plimbarea sa din jurul focului, gândurile se roteau într-un cerc închis.

Lupii se certau pe bizon, deşi cearta era minoră; nu puneau suflet în ea. Undeva, mai departe, un animal urla, un plânset continuu, monoton. Deasupra, pe pantă, în tufişul de ienuperi, o pasăre ciripea trist. Luna rătăcea chiar deasupra orizontului de la apus, răsăritul începea să se lumineze şi se iveau zorile unei alte zile.

Când se făcu lumina, dezgropă maioul şi luă puţină carne. Ciucit lângă foc, mestecă şi tot mestecă pentru a sfărâma fibrele şi a putea înghiţi carnea. Când termină, se duse la izvor să ia o cratiţă cu apă, apoi sus pe colină după lemne pentru foc.

Îşi dădu seama că zilele vor fi greu de umplut. Încercă să se gândească la ocupaţii pe care le-ar putea inventa pentru a-şi umple timpul. Nu-şi putu imagina niciuna care să aibă vreun sens. Mai târziu se putea gândi să exploreze ţinutul, dar nu era mare lucru.

Atunci s-ar putea să fie nevoit s-o facă, dar acum trebuia să fie acolo unde se va întoarce Enid sau vreunul dintre ei.

Ducându-se spre pintenul de gresie în spatele căruia fusese încolţit taurul, cără înapoi în tabără lespezi de piatră căzute din pinten, mari cât putea căra şi le aşeză peste groapa în care îngropase carnea. Era posibil ca animale de pradă hoinare, adulmecând carnea să poată mişca pietrele ca să ajungă la ea. Dar lupii lui erau prea bine hrăniţi ca să-şi mai bată capul cu aşa ceva.

Se apucă să urce din greu colina. În cele din urmă ajunse în vârf şi se uită în jos. Nu erau prea multe de văzut. La câteva mile mai încolo păşteau turme de erbivore, cel mai probabil bizoni. Bande jucăuşe de alte

animale alergau pe teren ca nişte umbre. Încercă să le clasifice drept antilope. Prin albia unui râu secat mergea clătinându-se ceea ce părea un urs mare. Altfel, ce mai văzu fu doar o câmpie întinsă şi pustie tăiată ici şi colo de cursuri de apă uscate şi punctată de nelipsitele coline în spatele lor. Pe alocuri, de-a lungul cursurilor de apă erau grupuri de plopi şi pe unele dintre coline erau pete întunecate care puteau fi desişuri de arbuşti sau pâlcuri de copaci.

Când se întoarse în tabără, lupii părăsiseră carcasa bizonului din care acum nu mai erau decât oase şi petice de piele ce fluturau în vânt. Peste o duzină de vulturi se învârteau deasupra, uitându-se răutăcioşi unii la alţii pentru a-şi păzi teritoriul pe care şi-l stabilise fiecare, sfâşiind şi ultimele bucăţele de carne de pe schelet.

Boone se aşeză să aştepte. Trecură patru zile şi nu apăru niciun peregrin. Boone îşi făcea treburile zilnice. Inspectă de câteva ori monstrul defect, dându-i târcoale de la o distanţă sigură. Încercă să-l reconstruiască în minte, să lege o parte de alta. Ar fi făcut o treabă mai bună dacă şi-ar fi permis să se apropie, să ia unele părţi şi să le examineze. Dar se feri să facă asta. Monstrul nu-i mai vorbi şi în cele din urmă se convinse singur că nici nu-i vorbise vreodată, că amintirea acelei discuţii era o aberaţie a minţii sale.

La sfârşitul celei de a patra zile, mai erau câteva bucăţi din carnea pe care o preparase, dar începuse să se strice. Rămânea încă prea civilizat ca organismul său să accepte mâncarea alterată.

În dimineaţa celei de a cincea zile, rupse o foaie din carnetul de notiţe pe care îl avea în buzunarul de la piept şi, folosind un ciot de creion, scrise o notă:

Am plecat să vânez. Mă întorc imediat.

Aşeză nota în vârful mormanului de pietre care adăpostea carnea îngropată şi o fixă cu o altă piatră.

Plecând cu puşca i se mai ridică moralul. În sfârşit era ceva de făcut, nu mai era ceva de omorât timpul.

După vreo milă, se arătă lupul, ieşind după colină pentru a i se alătura. Se ţinea în dreapta lui, la vreo sută de metri şi uşor în urma lui; părea prietenos şi bucuros să fie iar cu el. El îi vorbi, dar lupul îi ignoră vorbele şi se ţinu după el.

Merseră timp de vreo oră şi el zări o mică ceată de antilope păscând la oarecare distanţă. La stânga lui era albia unui râu secat. Se strecură în ea călcând cât de uşor putea. Albia mergea spre dreapta, în direcţia care îl aducea mai aproape de prada sa. Lupul coborâse şi el în albie şi îl urma atent. De două ori Boone se opri şi urcă cu grijă peretele albiei pentru a vedea ce fac antilopele. Ele rămăseseră unde le văzuse prima oară, păscând pelin şi petece ocazionale de iarbă. Păreau netulburate, dar distanţa era prea mare; trebuia să se apropie mai mult. Se întoarse în albie şi îşi continuă drumul grijuliu şi atent unde punea piciorul. Zgomotul unei pietre putea pune pe fugă antilopele. Ca şi cum ar fi simţit, lupul se furişa tiptil în spatele lui. Zece minute mai târziu, Boone urcă iar peretele albiei. Antilopele erau mult mai aproape decât calculase el că vor fi. Aduse puşca în poziţie de tragere, alese animalul pe care îl voia, ochi şi trase. Antilopa sări sus în aer şi apoi căzu greoi la pământ. Restul cirezii o luă la goană în salturi pentru a se opri la vreo sută de metri mai încolo, întorcându-se şi privind înapoi. Când Boone ieşi din albie, o luară la goană din nou.

Cu lupul stând deoparte, Boone îşi aruncă pe umeri prada şi o porni spre tabără. Lupul mergea lângă el, cu expresia unei trebi bine făcute.

O dată ajuns în tabără, Boone jupui căprioara şi întinse pielea pe care avea să pună bucăţile de carne. Spintecând animalul, puse deoparte ficatul, apoi cără restul de măruntaie lângă scheletul bizonului. Lupul se

duse să onoreze oferta făcută. Boone tăie ficatul, înfipse bucăţile într-un băţ şi-l lăsă deasupra unui strat de cărbuni. Apoi se puse pe lucru tranşând carnea prăzii. Puse deoparte spinarea şi o şuncă; ce rămase, cără în afara taberei şi aruncă. Lupul părăsi măruntaiele şi se duse la un ospăţ mai consistent. La focul de tabără, Boone se ospătă şi el cu carne proaspătă şi apoi începu să prepare ce mai rămăsese ca provizii pentru zilele următoare. Asta nu mai poate continua, îşi zise el. Trăia de pe o zi pe alta şi posibilitatea lui de a continua chiar şi acest tip de existenţă era limitată de cele patru cartuşe care mai rămăseseră în magazia armei. Înainte ca ele să se termine, trebuia să găsească alt mod de a se hrăni. Avea nevoie de lemn pentru un arc, de tendoane pentru coarda arcului, de beţe drepte pentru săgeţi, de piatră pentru a face vârfurile de săgeată şi ceva din care să încropească un cuţit, pentru că briceagul lui n-o să mai reziste mult unei utilizări intensive.

Cunoştinţele lui privind fabricarea unui arc erau practic inexistente. Ştia totuşi teoria de bază şi se va descurca. Putea să facă un arc mai primitiv până ce pe baza experienţei căpătate va face unul mai acătării.

Mâine, se hotărî el, va pleca în căutarea lemnului şi pietrei. Examină un moment posibilitatea de a lua lemn din desişul de ienuperi din care-şi procura lemne de foc. Dar aproape imediat renunţă la idee. Cel mai bun ienupăr era un lemn prost pentru fabricarea arcului; se îndoia că în întreaga dumbravă va putea găsi o bucată de lemn din care să-şi fabrice un arc bun.

Se mai arătară doi lupi. Urmărindu-i, Boone încercă să-l găsească pe lupul lui şi fu incapabil să se decidă care dintre ei era.

La apusul soarelui toată carnea pe care o lăsase pentru lupi dispăruse şi dispăruseră şi lupii.

Dar spre seară, aproape imediat după căderea nopţii,

lupul veni înapoi şi se aşeză dincolo de foc în faţa lui.

Boone îi spuse:

— Mâine, zise el, plec într-o călătorie să găsesc lemn şi piatră. M-ar bucura să vii cu mine. S-ar putea să fie o călătorie grea. N-am cum să iau apă, dar am să iau carne şi am s-o împart cu tine.

Era ridicol, se gândi el. Lupul nu avea cum să înţeleagă un cuvinţel din cele spuse, dar prin faptul că-i vorbea, se simţi mai în siguranţă. Era bine să ai cu cine să vorbeşti şi un lup era mai bun decât nimic. Era cineva cu care puteai sta lângă foc.

Se trezi noaptea şi lupul era încă lângă el. Îl urmări atent şi prietenos în timp ce el aranja focul. Se culcă iar cu lupul privindu-l.

Dimineaţa scrise o altă notă, de data asta, una mai lungă:

Plec într-o călătorie care s-ar putea să-mi ia câteva zile, dar mă voi întoarce. Te rog, aşteaptă-mă. Cu mine s-ar putea să călătorească un lup. Dacă e el, nu-i face niciun rău. E un prieten al meu.

O fixă de grămada de pietre şi plecă împreună cu lupul. Călătoriră spre vest, având drept reper colina pe care Boone zărise petele întunecate despre care credea că ar putea fi copăcei. Se părea că e la vreo zi de mers.

Era cu mult mai departe. Târziu, după-amiaza, Boone îşi dădu seama că nu va ajunge până la lăsarea întunericului. Era obosit şi însetat. Nu dăduseră de nicio apă. Poate, îşi zise el, vor găsi apă pe colină. Putea să petreacă noaptea şi fără ea. Intrând într-o albie seacă, merse de-a lungul ei până când ajunse la un loc unde făcea un cot ascuţit, formând un buzunar cu pereţi înalţi.

Culegând lemne uscate făcu focul. Alese trei bucăţi de carne şi le aruncă lupului. În timp ce lupul le hăpăia, el se aşeză lângă foc şi mâncă. Carnea era fragedă şi nu mai avu probleme cu mestecatul. Lupul termină şi se aşeză

aşteptând alte bucăţi. El îi mai aruncă una.

— Asta e tot ce capeţi, spuse el. Am împărţit cu tine şi tu ai căpătat mai mult decât mine.

Boone era obosit şi adormi imediat după ce se lăsă întunericul, iar lupul se întinse vizavi de el dincolo de foc. Era aproape dimineaţă când se trezi. Focul se stinsese şi nu se mai obosi să-l aprindă. Îi mai dădu lupului nişte carne şi mâncă şi el. Soarele încă nu se ridicase când porniră la drum. Ajunseră la colină cu mult înainte de amiază şi începură urcuşul. Această colină era mult mai mare decât cea lângă care îşi făcuseră tabăra el şi Enid; urcuşul fu lung şi greu. La jumătatea drumului, lupul găsi apă. Se întoarse cu botul ud şi picurând.

— Apă, spuse Boone. Arată-mi.

Lupul rămase mirat.

— Apă! spuse Boone. Scoţându-şi limba începu să imite lipăitul.

Lupul o luă la dreapta oprindu-se din când în când pentru a se uita înapoi. Era posibil, se întrebă Boone, să fi înţeles? Era o nebunie să crezi una ca asta şi totuşi împărţise carnea cu el – lupul va împărţi apa?

Îi era sete de câteva ore; încercase să-şi alunge acest gând, dar acum când ştia că e aproape de apă, setea-i reveni. Gura şi gâtul îi erau uscate şi înghiţea cu greu.

În faţa lui, o mare îngrămădire de pietre ieşea din coasta colinei. Începu să se grăbească, dar drumul era abrupt şi iarba uscată de soare era alunecoasă. Se lăsă în mâini şi în genunchi, scormonind, suspinând după apă.

Piatra, după cum văzu, era calcar şi nu gresie. Calcarul trebuie să fie deasupra stratului de gresie care ieşea din cealaltă colină. Calcarul nu putea fi folosit la fabricarea uneltelor, dar între straturi puteau fi filoane de şist sau de cuarţ.

Peretele de stâncă se ridica în spatele lui. Cedri piperniciţi atârnau ici şi colo pe el. Se căţără pe panta

abruptă care ajungea la baza peretelui. Pietre se desprindeau sub picioarele sale. Pierduse urma lupului dar îşi închipui că aude zgomotul apei curgând.

Alunecă, se rostogoli, alunecă iar şi se opri brusc. Ceva îi prinsese piciorul drept şi îl străbătu o durere ascuţită, o durere atât de groaznică încât îl lăsă sleit şi gâfâind, cu gâtul uscat plin de greaţă.

Zăcu un moment până când durerea dispăru încet, apoi încercă să se ridice. Nu putea; ceva îi prinsese piciorul şi-l ţinea la pământ atârnat de pantă. Încercă să se uite în jur să vadă ce se întâmplase cu piciorul, dar cum se mişcă, cum piciorul îi provocă o nouă durere. Slăbit de durere, căzu înapoi pe pământ. Când îi mai reveniră puterile, mai încercă odată cu foarte mare grijă. Acum putea să încline capul şi să se uite în lungul corpului. Piciorul era prins într-o crevasă îngustă. Stratul de calcar era aproape de suprafaţă, de abia acoperit de câteva pietre care căzuseră de pe faţada costişei. Piciorul său drept era înfipt într-o crevasă îngustă şi prins acolo aproape până la genunchi.

Ce stupizenie, se gândi el. Simţi cum urcă în el panica şi o respinse. Tot ce trebuia să facă, îşi spuse, era să-şi mişte piciorul cât se putea de blând, scoţându-l din fisura în care era prins.

Încercă să-şi elibereze piciorul. Muşchii răspunseră. Putea să-l mişte deşi protesta prin dureri. Poate era o întindere; nu simţea că ar fi vorba de o fractură. Probabil că se şi rănise puţin.

Lupul veni coborând panta şi se opri cu picioarele desfăcute, Uitându-se la el şi scheunând.

— E-n regulă, îi spuse Boone răguşit. O să ies de aici într-o clipă.

Dar nu ieşi într-o clipă. Indiferent ce făcea, piciorul rămânea prins în fisură. Felul în care era întins pe pantă, făcea treaba şi mai grea. Când încercă să-şi mişte trupul

într-o poziţie mai avantajoasă, durerea din picior îl lăsă sleit şi transpirat. În cele din urmă renunţă. Era prea slăbit, durerile erau prea mari pentru a mai continua. O să mă odihnesc puţin, îşi spuse el.

Odihnit, încercă iar. Dar acum era aproape întuneric. Lupul hoinărea pe undeva şi era singur. Mai încercă încă odată cu blândeţe să-şi elibereze piciorul; când nu reuşi, făcu o săritură într-un efort disperat de a se elibera. Arsura durerii îl străbătu din cap până în picioare. Scrâşni din dinţi şi mai sări o dată. Piciorul era încă prins. Nu mai încercă şi a treia oară. Rămase sleit de puteri. Acum auzi distinct zgomotul de apă curgând. Durerea din picior îl seca, setea îl usca.

Încercă să raţioneze. Făcu un plan, dar planul nu înaintă prea departe. Căută bucata de carne pe care o aruncase pe umăr. Nu era acolo. Nici puşca.

Boone rânji cu îndârjire. Mai fusese în locuri grele şi trecuse prin toate. Printre altele, putea să facă un pas după colţ şi să se elibereze. Încercă să păşească după colţ. Strânse din ochi, se încordă şi-şi forţă creierul.

— Colţul! strigă el. Colţul! Unde e colţul ăla afurisit!

Nu era niciun colţ. Se afla tot acolo. Lăsă încordarea să se risipească şi căzu la pământ.

Se trezi mult mai târziu. Pe cer străluceau stelele. Un vânt îngheţat sufla pe pantă şi era pe jumătate îngheţat. Pentru un moment nu ştiu unde se află, apoi îşi aduse aminte. Era prins pe această colină. Nu va scăpa niciodată. Va muri aici. Zăcea acolo, îngheţat şi rănit cu gâtul sugrumat de setea mistuitoare. Poate mai târziu va mai întreprinde ceva, dar nu acum.

O umbră cenuşie se mişcă în lumina stelelor. Era lupul. Se uită la el şi scheună.

— Promite-mi un lucru, îi spuse Boone. Îţi cer un singur lucru. Să te asiguri că am murit înainte să mă mănânci.

ENID

Totul mersese de-a-ndoaselea, se gândi Enid. N-ar fi trebuit niciodată să încerce să conducă un peregrin. Ar fi trebuit să ştie că era incompetentă. Totuşi, ce ar fi putut face? La Hopkins Acre fusese lăsată singură să-l aştepte pe Boone şi n-avea nicio şansă să stabilească un curs. Spusese pur şi simplu peregrinului să pornească – adică singurul lucru pe care îl putea face. Apoi, mai târziu, apăruse aceeaşi situaţie. Boone îi strigase să salveze peregrinul şi ea fugise. Acum era aici, aproape la un milion de ani în viitorul erei unde era captiv Boone şi nu avea nici cea mai mică idee cum să se întoarcă şi să-l recupereze.

A fost greşeala lui Horace, îşi spuse ea. Horace care se dădea aşa de mare în materie de planificare şi planifica atât de prost. Fiecare peregrin ar fi trebuit să aibă drept pilot o persoană calificată – deşi, dacă stai să te gândeşti, nu erau printre ei trei care să fie calificaţi suficient. David era destul de bun. Şi Horace, deşi în cel mai bun caz, era neglijent. Emma şi Timothy nu ştiau nimic despre asta. Dacă te gândeai bine, nu erau decât doi care puteau conduce un peregrin.

Dacă nu s-ar fi amestecat monstrul şi ar fi putut să planifice totul în linişte, lucrurile ar fi decurs destul de bine. Ar fi decis de la plecare unde să meargă şi David mai mult ca sigur ar fi programat fiecare peregrin să meargă în acelaşi loc şi timp. Ar fi ştiut unde şi când să plece şi ar fi plecat toţi împreună. Dacă peregrinul ei ar fi fost programat, n-ar fi avut necazuri. Această fugă repetată în beznă a dat-o peste cap.

Se uită din nou la panoul pe care indicatorul de timp era destul de clar. Dar indicaţia spaţială era pentru ea chineză curată. Ştia când este, dar nu ştia sigur unde. Prima dată, Boone fusese cel care determinase unde se aflau, deşi o indicaţie cam generală. Indicaţia spaţială era pe panou, desigur, dar ea nu o putea citi. Îşi dădu seama

acum, cam târziu, că ar fi trebuit să noteze indicaţiile.

Undeva în interiorul panelului era un înregistrator pe care ar trebui să se afle înregistrată indicaţia spaţială privind locul unde fuseseră ea şi Boone. Tot ce trebuia să facă era să o afişeze, dar habar n-avea cum s-o facă.

Se lăsă îndărăt în scaun privind încă o dată panoul. De ce oare nu i-a cerut lui David, cât timp au stat la Hopkins Acre, s-o înveţe cum să conducă un peregrin? Lui i-ar fi făcut plăcere să-i arate – era sigură – dar nu-i ceruse niciodată asta, pentru că nu-i dăduse vreodată prin cap că s-ar putea să aibă nevoie de aşa ceva.

Se uită prin vizor, dar nu văzu prea multe, iar ceea ce se vedea nu prezenta niciun interes. Părea să se afle undeva pe un punct înalt, pentru că observă o serie de coline neregulate, cu un râu lucind printre ele.

Deci plecase şi o făcuse, se gândi ea. Uneori Horace şi Emma o numiseră ineficace şi poate că aşa era.

Lăsase un om de treabă prins într-un trecut foarte îndepărtat, dar nu mai avea cum să se întoarcă şi să-l recupereze. Îi era chiar frică s-o facă. Făcuse două salturi orbeşte, unul în trecutul îndepărtat, altul mult mai departe, în viitor. Henry îi descoperise în Europa evului întunecat, dar asta în comparaţie cu ce avea ea de făcut, era o jucărie. Lăsase, poate, o urmă pe care cu puţin noroc el ar fi putut s-o urmeze. O urmă. Dar cu două, ce putea face cu două urme? Ştia, fără îndoială, că trebuia să rămână acolo unde era. Dacă mai făcea un salt, mai mult ca sigur că va fi pierdută pentru totdeauna. Chiar şi acum, se gândi ea, chiar după numai două salturi, putea fi pierdută pentru totdeauna.

Se ridică din scaunul pilotului şi-şi croi drum spre uşă. Când o deschise, auzi un zgomot ciudat, ceva ca zumzăitul unui roi de albine. Ieşind din peregrin văzu despre ce este vorba.

Peregrinul era pe o pantă, la mică distanţă de vârful

unei creste înalte. În vârful pantei se mişca un grup de oameni şi zgomotul venea de la ei – o hărmălaie produsă de mai multe voci vorbind deodată.

La stânga şi la dreapta ei, cât putea vedea de departe, şirul de oameni se mişca de-a lungul crestei. Şirul era în neorânduială. În unele locuri oamenii se înghesuiau unii peste alţii, apoi erau locuri în care erau grupuri mici sau câţiva care mergeau singuri. Toţi se mişcau de la dreapta la stânga, în aceeaşi direcţie, dar se mişcau încet.

Mişcându-se, dar nu cu ei, ci alături ca şi cum ar fi fost nişte călăreţi ai procesiunii, se aflau figuri stranii şi diferite. Unele dintre ele aveau înfăţişarea unor fiinţe umane; altele nu păreau câtuşi de puţin umane; dar toate erau vii şi se mişcau – se târau, săreau, se rostogoleau, alergau cu frenezie, umblau cu paşi mari, pluteau. Câţiva zburau.

Brusc i se tăie respiraţia când îşi dădu seama ce erau acei însoţitori ai procesiunii. Unii dintre cei cu înfăţişare umană erau roboţi, şi fără îndoială, cei ce nu păreau a fi oameni erau tot roboţi. Restul erau extratereştri. În timpul ei, erau mulţi extratereştri care aveau relaţii ciudate şi nu totdeauna de înţeles cu oamenii, dar cei apropiaţi ei, aveau cât mai puţin de a face cu străinii.

Enid se mişcă vreo câţiva paşi depărtare de peregrin şi urcă alţi câţiva paşi pe panta pe care se târa procesiunea încet şi stângaci. Ţinutul era înalt şi uscat. Avea un aer de imensitate şi părea că dacă se ridică pe vârful picioarelor putea atinge chiar cerul adânc şi albastru – cel mai albastru cer pe care-l văzuse vreodată, fără vreun norişor cât de mic. Bătea un vânt tare şi constant făcându-i să fluture mantia pe care o purta. Era rece ca şi cum ar fi bătut drum peste un ţinut friguros şi pustiu, dar soarele de amiază era cald. Sub picioarele ei era un gazon neted, scurt în care nu erau deloc bălării. Ici şi colo, de-a lungul crestei creşteau copaci, fiecare sculptat

şi îndoit de vântul care trebuie să fi bătut pe aici de veacuri, pentru a-i supune voinţei sale.

Nimeni nu o băgă în seamă. Niciun moment prezenţa ei nu tulbură cele ce se petreceau.

Un rit? se întrebă ea, Un pelerinaj religios, o sărbătoare, poate, a unei vechi mitologii? Dar toate acestea nu erau decât simple supoziţii. Era de presupus că ar putea fi un pericol dacă se amesteca, deşi, de acolo de unde stătea, procesiunea părea imună la amestecuri din afară. Se simţea limpede existenţa unui scop.

O voce răsună lângă ea.

— Ai venit să ni te alături, doamnă?

Speriată, se întoarse. Robotul stătea lângă ea. Orice zgomot al apropierii lui fusese înăbuşit de vânt. Avea o formă umană şi era extrem de civilizat. Nu avea nimic crud în el. Era o maşină, desigur; asta se putea vedea dintr-o privire. Dar într-un fel ciudat, avea o nobleţe umană. Faţa şi corpul erau umane în înţelesul clasic al cuvântului şi era decorat cu gust, metalul lui fiind gravat cu modele discrete şi fine care o făceau să se gândească la cele mai elaborate gravuri de pe ţevile celor mai scumpe puşti din colecţia lui Timothy. Pe umăr ducea un porc jupuit şi sub braţ un sac mare cu grăunţe.

— Scuză-mă doamnă, spuse robotul. N-am vrut să te sperii. Cum veneam prin spatele dumneavoastră, m-am gândit să fac un zgomot ca să te avertizez de venirea mea, dar vântul, ştii. Nu auzi nimic cu vântul ăsta.

— Mulţumesc pentru grija dumneavoastră, zise Enid. M-aţi speriat, dar nu prea tare şi numai pentru un moment. Şi nu, n-am venit să mă alătur. Habar n-am ce se întâmplă aici.

— Totul e o halucinaţie spuse robotul brutal. Ce vezi e un marş Pied Piper[1].

---

1 Pied Piper — eroul unei legende din folclorul german popularizată într-un poem al lui Robert Browning (n. trad.).

— Cunoşti din întâmplare vechea poveste a lui Pied Piper?

— Da, spuse Enid. Am citit-o într-una dintre cărţile pe care le-a luat fratele meu. Este o poveste cu un flautist care i-a atras cu cântecul lui pe toţi copiii dintr-un oraş.

— Asta e, spuse robotul. Un marş Pied Piper, cu deosebirea că nu e niciun flautist. E imperfecţiunea comisă de extratereştri.

— Şi dacă nu e niciun flautist, pe cine urmează aceşti oameni?

— În halucinaţiile lor, care sunt convins că sunt provocate de extratereştri, ei îşi urmează visurile. Fiecare îşi urmează visul său propriu. Le-am spus mereu şi le-au spus şi ceilalţi roboţi, dar nu ne dau atenţie. Nici nu se uită la noi şi se iau după extratereştrii ăştia mârşavi.

— Atunci de ce eşti aici? Nu eşti singurul. Mai sunt şi alţi roboţi.

— Cineva trebuie să aibă grijă de oameni. Cineva trebuie să-i protejeze împotriva lor înşăşi. Au plecat fără provizii, fără merinde şi apă, fără haine ca să se protejeze de frig şi de umezeală. Vezi purcelul din spatele meu, sacul ăsta de merinde de la subţioară? Le-am şterpelit de prin împrejurimi adunând tot ce am putut. Te asigur că nu e o treabă la care un robot cu integritatea şi sensibilitatea mea să se preteze. Dar a trebuit s-o fac deoarece nebunii ăştia de oameni ai mei sunt prinşi de visurile lor prosteşti şi nu se îngrijesc de propriile lor nevoi. Trebuie să fie cineva care să aibă grijă de ei.

— Şi cum se vor termina toate astea? întrebă Enid. Ce li se va întâmpla? Ce va fi la sfârşit?

— Nu ştiu, răspunse robotul. Sper numai să le fie bine. Astea s-au mai întâmplat altă dată prin alte locuri, dar acum e prima oară că s-au întâmplat aici. Oricât de mult i-aş iubi pe oameni, şi îţi cer iertare, sunt momente în care pot fi cele mai nesăbuite, cele mai neraţionale forme

de viaţă existente. Vârsta mea e de mai multe sute de ani, doamnă, şi am citit istoria secolelor pe care nu le-am trăit. Rasa umană, după vechii istorici, a fost totdeauna nesăbuită şi neraţională; dar acum mi se pare că e bucuros de iraţională, în timp ce mai înainte a fost stupid şi pervers de neraţională. Să fii bucuros de iraţional, să te bucuri de lipsa raţiunii, mi se pare a fi cea mai rea formă pe care o poate lua perversitatea.

— Ar trebui să mă gândesc la asta, spuse Enid. Presupun că ai dreptate.

Perversitatea, se gândi ea. Asta ar putea fi ce se întâmplase cu rasa umană – o perversitate voluntară care n-a ţinut cont de toate valorile umane atât de greu câştigate şi structurate în lumina raţiunii într-un interval de peste un milion de ani? Ar putea rasa umană aproape pe neaşteptate şi fără o cauză aparentă, să întoarcă spatele la tot ce a construit umanitatea? Sau a fost, poate, nimic altceva decât o a doua copilărie, o aruncare a responsabilităţii de pe umeri şi o întoarcere la egoismul copilăriei, care se zbenguie şi zburdă fără să se gândească la consecinţe sau la obligaţii?

— Va fi în regulă, sunt sigur, dacă vrei să urci pe colină şi să te uiţi la ei, spuse robotul. Sunt sigur că nu e niciun pericol. Nu sunt oameni periculoşi, doar stupizi.

— Mi-ar plăcea să fac asta.

— Sau poate, mai bine, dacă ai timp, ţi-ar plăcea să te alături nouă, adică oamenilor mei şi poate unui grup de extratereştri dezgustători, să iei cina cu noi. Va fi porc fript şi pâine proaspăt coaptă şi alte bunătăţi pe care le vor aduce camarazii mei. Nu trebuie să te simţi ca o intrusă; vom fi numai în familie. La căderea nopţii, familiile se strâng şi mănâncă merindele aduse de roboţii lor. O să-ţi placă să te întâlneşti cu cei din familia mea. În afară de expunerea asta prostească sunt foarte frumoşi. Am speranţe că nebunia asta va înceta în curând.

— Mi-ar plăcea să fac asta, spuse Enid. Mă bucur că mi-ai cerut-o.

— Atunci vino cu mine şi hai să-i căutăm. Trebuie să fie undeva în şir, nu prea departe de aici. Apoi am să caut un loc pentru camping şi o să pregătesc masa – poate un luminiş în faţă aşa ca să nu fie prea departe când nebunia asta o să se oprească la căderea nopţii.

— Nu merg toată noaptea?

— Nu, sigur că nu. Nu şi-au ieşit de tot din minţi.

— Vin cu tine, spuse Enid. Dar nu vreau să mă alătur marşului. Aş fi deplasată acolo. Mergând cu tine s-ar putea să-ţi fiu de ajutor să pregăteşti tabăra.

— Nu-i nevoie, spuse robotul. Mai sunt alţii de-ai noştri şi toţi suntem harnici. Dar m-aş bucura să vii cu mine. Deoarece suntem împreună de ceva timp, ai putea să-mi spui Jones.

— Mă bucur să ştiu cum te cheamă. Îmi poţi spune Enid.

— O să-ţi spun domnişoara Enid. Tinerelor femei li se spune domnişoare.

— Îţi mulţumesc, Jones, spuse ea.

În tot timpul ăsta urcaseră colina şi acum erau aproape de şirul celor ce mergeau. Procesiunea, văzu Enid, urma o potecă ce mergea de-a lungul crestei, genul de potecă pe care n-o băgau în seamă decât din când în când vreunul dintre plimbăreţii singurateci, în căutarea unui adăpost înainte de căderea întunericului.

Procesiunea se întindea în ambele direcţii. În ea erau goluri ici şi colo, dar în niciun caz atât de mari încât să şteargă impresia că ar fi o singură mare procesiune.

Fiecare persoană mergea de parcă ar fi mers singură, neacordând mai mult decât o atenţie politicoasă celor care mergeau cu ea. Mergeau cu capetele ţinute sus, încrezători, privind în faţă ca şi cum ar fi fost ceva pe care l-ar putea vedea în orice moment şi erau absolut convinşi

că nu vor fi dezamăgiţi. Expresia lor era aceea de aşteptare senină şi aveau un aer de extaz trist – deşi, îşi spuse ea, nu era în niciun fel vorba de un extaz mistic sau religios. Nu era, aşa cum crezuse ea la început, o procesiune religioasă.

Nu erau copii. Erau adolescenţi, oameni de vârstă mijlocie, bătrâni şi foarte bătrâni care se sprijineau în bastoane sau se târau în cârje.

Cu ei alergau, fugeau, săreau şi şontâcăiau o mulţime de extratereştri – nu chiar tot atâţia câţi oamenii, dar destui pentru a da privitorului o impresie de continuitate. Erau creaturi fantomatice, plutind alături, acum la nivelul drumeţilor umani, acum deasupra lor, schimbându-şi mereu formele. Era o făptură pe trei picioare care păşea aşa de maiestuos de parcă ar fi fost pe picioroange, cu un trup care nu avea niciun fel de trăsături, ci arăta ca o cutie obişnuită. Alta era simultan o reptilă şi o minge – reptilă care şerpuia lunecos printre picioarele oamenilor în mers, apoi se strângea într-o sferă care se mişca uşor şi senin. Mai era numai un cap format mai mult dintr-un ochi şi o gură, alergând de parcă se grăbea neştiind încotro merge. Mai erau şi mulţi alţii.

Oamenii nu dădeau nicio atenţie extratereştrilor – de parcă, pentru ei, extratereştrii erau pur şi simplu, alţi oameni. Extratereştrii, la rândul lor, nu dădeau nici ei atenţie oamenilor, ca şi cum erau obişnuiţi cu aceştia, nişte lucruri de care nu te mai miri.

Enid avea impresia că toţi, oameni şi extratereştri, urmăreau ceva, dar nu era niciun semn care să arate ce urmăresc, ca şi cum fiecare căuta o revelaţie personală.

Se uită după Jones, robotul, dar nu-l găsi. Mai erau şi alţi roboţi dar puţini dintre ei se amestecau cu oamenii şi cu extratereştrii din şirul în marş. Cei mai mulţi stăteau alături de procesiune. Îl căută în continuare pe Jones dar nu era nici urmă de el. Poate, îşi spuse ea, ar trebui să se

grăbească de-a lungul şirului în marş în speranţa că ar putea să dea peste el. Îi era foame şi friptura de porc cu pâine caldă îi suna deosebit de ademenitor. Fusese o prostie din partea ei să piardă contactul cu el. Începu să meargă repede pe lângă şir, dar după câţiva paşi se opri. Nu observase în ce direcţie o luase Jones; putea să se îndepărteze de el în loc să se apropie. O voce îi vorbi aproape în urechea ei, o voce nazală, neomenească, ce folosea însă vorbe omeneşti.

Îi spuse:

— Amabile om, ai vrea să-mi faci un mic serviciu?

Ea tresări, sărind involuntar într-o parte.

Era un extraterestru, aşa cum ar fi trebuit să-şi închipuie, dar uşor mai umanoid decât ceilalţi extratereştri. Capul său aplecat înainte pe un gât lung şi slab, era ceva între cel al unui cal costeliv ieşit din iarnă şi cel al unui câine de vânătoare jalnic. Stătea pe două picioare arcuite stângaci şi trunchiul său era un balon plin de negi. Cele două braţe erau lungi şi suple, răsucindu-se ca o pereche de şerpi. Urechile erau două trompete ieşite în afară. Pe frunte avea două grupuri de ochi, fiecare cu câteva irisuri. Gura era mare şi buzele pline de salivă. O pereche de branhii de o parte şi de alta a gâtului, se umflau de câte ori respira.

— Pentru tine, spuse el, sunt ceva dezgustător, fără îndoială. Aşa cum au fost şi oamenii pentru mine până m-am obişnuit cu ei. Dar inima mea e bună şi sunt o fiinţă cu onoare.

— Nu mă îndoiesc de asta, zise ea.

— M-am apropiat de tine, spuse fiinţa, deoarece dintre toţi oamenii de aici nu pari de loc preocupată de ce se întâmplă, ceea ce mă face să cred că ai putea să-ţi pierzi câteva momente cu mine.

— Nu-mi pot da seama ce pot face pentru tine, spuse ea.

— Ba cu siguranţă poţi, insistă el. O treabă foarte simplă, pe care din cauza caracterului ei, eu nu o pot face. Eu n-am destule… Capul de Cal jalnic şovăi ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele. Să zicem că cineva vrea lege un pachet cu o bucată de sfoară şi nu poate să o facă pentru că nu mai are încă o mână. Atunci persoana te roagă să ţii degetul pe încrucişarea sforii ca să poată face nodul. Cumva cam asta ar fi situaţia.

— Nu ai mâini destule?

— Nu din cauza lipsei mâinilor, ci din cauza lipsei a altceva pentru care nu găsesc cuvântul ca să mă înţelegi. E vina mea nu a ta.

Enid se uită la el mirată.

— Tot nu înţelegi?

— Mi-e teamă că nu. Trebuie să-mi spui mai multe.

— Îi vezi pe toţi acei oameni acolo, mergând în procesiune cu toată seriozitatea, toţi străduindu-se, toţi căutând, dar fiecare văzând altceva. O imagine minunată poate, pe care cineva ar putea-o transpune pe pânză. Sau o bucată muzicală pe care ar ascultă-o mulţi melomani. Sau un model arhitectonic pe care cineva se străduie să-l schiţeze de ani de zile.

— Deci asta e, spuse Enid. Asta caută ei.

— Da, desigur. Am crezut că ştii.

— Am ştiut că ei caută ceva, dar n-am ştiut ce anume.

— Nu sunt numai oamenii care caută.

— Vrei să spui că şi tu cauţi ceva? Şi că ai nevoie de ajutor? Domnule nu văd în ce fel pot să te ajut.

— Şi eu umblu după o idee, încercând din când în când s-o pun în practică, dar de fiecare dată n-am reuşit. Aşa că atunci când am auzit de această procesiune şi despre cei ce caută, mi-am spus că dacă merge cu oamenii, s-ar putea să fie o cale în care să meargă şi cu mine.

— Şi a mers?

— Cred că da. Cred că am totul în minte, dar nu pot

să spun până când nu găsesc pe cineva care să ţină degetul pe încrucişarea sforii.

— Doar că nu e vorba de un deget. Şi nici de sfoară.

— Aşa e, drăguţă doamnă. Prinzi repede şi asculţi cu atenţie. Mă asculţi mai departe?

Enid privi rapid în jur. Nu se vedea nici urmă de Jones, robotul.

— O să ascult mai departe, cu atenţie.

— Mai întâi, spuse Faţă-de-Cal, trebuie să fiu cinstit cu tine. Trebuie să spun că îmi pare rău de înşelăciunea mea. Toţi ceilalţi extratereştri din această procesiune sunt dintr-un grup special ales. Au fost aleşi pentru că pot ridica pragul sensibilităţii umane la înalte niveluri halucinatorii. Fiind dată o astfel de halucinaţie, oamenii care participă, pot ajunge la modelele artistice înalte, la care se străduie să ajungă. Mai mult, printre aceşti extratereştri amestecaţi, sunt unii care au puterea de a-i ghida pe oameni să-şi materializeze viziunile – să creeze mental o pictură fără să picteze – o scurtătură, ca să spunem aşa, între concepţie şi execuţie. Sau puterea de a crea muzică, însuşi sunetul real, fără note sau instrumente.

— Dar e imposibil, strigă Enid, imaginându-şi brusc o ploaie de picturi căzând din cer în sunetul unei muzici venind de nicăieri.

— Nu e imposibil în fiecare caz, spuse Faţă-de-Cal.

— Asta e cinstit din parte dumitale, spuse Enid. Dar mi-ai spus că ai recurs la înşelătorie. De ce?

— Pentru că m-am alăturat acestei procesiuni nu ca să fiu de folos oamenilor, ci mie însumi. M-am gândit că poate fervoarea acestei adunări va da pinteni capacităţii mele şi o va mări.

— Vrei să spui că te afli în această procesiune pentru tine, în speranţa că îţi va furniza acel puţin de care ai nevoie pentru a-ţi pune în practică ideea pe care o ai. Şi că, deşi se pare că ai primit ce căutai, nu eşti în stare s-o

faci din lipsa cuiva care să pună degetul pe sfoară.

— Ai descris admirabil situaţia în cele mai exacte detalii. Acum că ai înţeles, vrei să mă ajuţi?

— Spune-mi mai întâi în ce constă ceea ce vrei să realizezi.

— Asta din păcate nu pot s-o fac deoarece include concepte pe care un om nu le poate înţelege decât după o prealabilă educaţie îndelungată.

— Nu va fi dăunător? Nu va face niciun rău nimănui?

— Ascultă-mă, spuse Faţă-de-Cal. Arăt eu ca unul care vrea să facă vreun rău?

— Uitându-mă la tine n-aş putea spune.

— Atunci ai cuvântul meu. Obiectul nu va face niciun rău nimănui.

— Şi dacă sunt în stare să te ajut, ce obţin eu din asta?

— Vom fi parteneri. Vei stăpâni jumătate din el, vei avea drepturi egale la el.

— E generos din partea ta.

— Ba de loc, spuse Faţă-de-Cal. Fără ajutorul tău n-ar exista niciodată. Acum îmi dai voie să-ţi explic ce trebuie să faci ca să mă ajuţi?

— Da, cred că da.

— Atunci închide ochii şi gândeşte-te la mine.

— Să mă gândesc la tine?

— Da, gândeşte-te la mine. Mă voi gândi şi eu la tine.

— Nu m-am gândit în viaţa mea la cineva anume.

— Nu e greu, spuse Faţă-de-Cal. Închizi ochii şi-ţi concentrezi mintea gândindu-te la mine.

— Sună groaznic de prosteşte, spuse Enid, dar cred că merită o încercare.

Închise ochii şi se concentră gândindu-se la el, dar undeva în adâncurile minţii ei simţea că n-o face bine pentru că nu ştia cum să se gândească la cineva.

Dar îl simţi pe el gândindu-se la ea. Era oarecum înspăimântător, ca şi cum l-ar fi auzit pe Henry în mintea ei; se opri neîndrăznind să meargă mai departe. Nu putea pierde nimic, deşi se îndoia că ar avea ceva de câştigat. Era un exerciţiu de o inutilitate absolută.

Înăuntrul minţii ei se formă o imagine care nu provenea din gândurile ei. Era imaginea unei structuri complicate, făcută şi ţinută laolaltă de multe linii colorate. Liniile colorate erau subţiri şi aveau o înfăţişare graţioasă, dar structura, pe care n-o putea vedea prea bine deoarece era prea mare, dădea senzaţia de a fi mai substanţială. Ea părea să se afle chiar în centrul structurii, care se întindea atât de mult încât nu-i putea vedea marginile.

— Acum, chiar aici, vorbi invizibila Faţă-de-Cal în mintea ei, e locul în care trebuie să-ţi pui degetul.

— Unde, întrebă ea.

— Chiar aici, spuse el, şi când o spuse, ea văzu exact locul unde trebuia să pună degetul şi îl puse acolo, apăsând puternic aşa cum apeşi când vrei să ţii sfoara care leagă un pachet.

Nu se întâmplă nimic pe care să-l observe de îndată. Cumva, totuşi, structura din jurul ei începu să pară tot mai solidă şi vântul încetă să mai bată. În tot acest timp ea nu-şi dezlipise ochii de la degetul ei pentru a se asigura că-l ţine destul de strâns pe sfoara care nu exista.

Faţă-de-Cal îi vorbi, nu în mintea ei, ci cu voce tare.

— Perfect, spuse el. Treaba s-a făcut. Nu mai e nevoie să mai ţii degetul.

Ea se uită în sus şi el era acolo, la o oarecare distanţă de ea urcând pe scheletul structurii ca pe o scară. Auzi un strigăt sub ea şi se uită în jos. Procesiunea se întindea sub ea şi toţi oamenii se uitau în sus la ea, strigând, dând din mâini şi ţipând de uimire.

Speriată, se întinse şi apucă una dintre barele colorate din structură. Bara era de culoarea levănţicii şi

era prinsă de alte două bare, dintre care una galbenă ca lămâia şi cealaltă de culoarea prunei. Era solidă în mâna ei. Întrebându-se pe ce-i stau picioarele, se uită în jos şi văzu că ele erau ferm plantate pe altă bară, una roşie la fel de solidă ca cea de care se ţinea. Pretutindeni unde se uita, erau alte bare; structura o înconjura în întregime. Se uită prin ea la colinele şi văile din jur şi văzu că creasta pe care era procesiunea era o mică parte a peisajului de dedesubt.

Structura se înclină într-o parte şi ea se trezi întinsă peste peisaj cu faţa în jos. I se tăie respiraţia şi simţi cum o cuprinde panica, dar panica dispăru şi îşi dădu seama că se simţea tot atât de comod în această poziţie pe cât se simţise în cealaltă. Îşi dădu seama că orientarea ei era implicată în structură, nu în pământul pe care îl părăsise. Se uită repede în jur pentru a găsi peregrinul, dar nu-l văzu.

Structura se înclină iar în poziţia iniţială. Pe ea începuseră să apară peste tot mici panglici şi paiete fără să urmeze un model anume. Faţă-de-Cal cobora spre ea, ca un păianjen stângaci ce cobora pe o pânză. Ajunse la nivelul ei şi se uită fix la ea.

— Ce zici de asta? întrebă el. Nu e frumoasă?

Ei i se puse un nod în gât.

— Asta încercai să faci?

— Sigur că da, spuse el. M-am gândit că ar trebui să ştii.

— Ce e asta? întrebă ea. Spune-mi te rog ce este.

— Este o Plasă, răspunse Faţă-de-Cal, bună pentru pescuit universul.

Enid făcu o strâmbătură uitându-se la ceea ce el numea o plasă. Era o chestie fragilă şi nu avea nicio formă.

— Cu siguranţă, zise ea, n-o să te duci să pescuieşti universul cu o chestie aşa subţire ca asta.

— Timpul nu înseamnă nimic pentru ea, spuse Faţă-

de-Cal, şi nici spaţiul. Este independentă şi de timp şi de spaţiu, cu excepţia modului în care o utilizezi.

— Cum ai ajuns să ştii atât de mult despre asta? îl întrebă Enid. El nu părea a şti prea multe despre ceva. Ai studiat undeva? Nu, nu pe acest Pământ, desigur, dar…

— Am studiat la genunchiul tribal, spuse Faţă-de-Cal. Sunt poveşti şi legende foarte vechi.

— Nu te poţi baza pe legende ca să faci aşa ceva. Trebuie să ştii multe, să ştii teoria şi lucrurile de bază.

— Am făcut-o, nu? Ţi-am spus unde să pui degetul?

Enid spuse încet:

— Da, mi-ai spus.

Structura se schimba în timp ce o privea, îşi pierdea lipsa de substanţă, câştigând tărie şi formă, deşi nu chiar atât de substanţiale. Ornamentele cu care era împodobită se transformau din panglici în obiecte, nu mai erau ornamente strălucitoare, ci obiecte care aveau o legătură cu această structură fragilă. Faţă-de-Cal o numea plasă, deşi ea nu-şi putea da seama nici în ruptul capului ce legătură ar avea cu aşa ceva. Ce o intriga cel mai mult, era faptul că el îi spunea plasă, deşi nu semăna de loc cu o plasă. Ea începu să se gândească cu ce ar putea semăna, dar nu-şi putu da seama.

— O să călătorim în ea, îi spuse Faţă-de-Cal, de la o planetă la alta, fără să mai simţim timpul, fără să mai parcurgem o fărâmă de spaţiu.

— Nu putem traversa spaţiul în aşa ceva, spuse Enid. Nu e nimic care să ne protejeze. O să murim în frig şi pustiu. Chiar dacă am putea, am ajunge pe o planetă necunoscută şi ne-am cufunda într-o atmosferă care ne-ar înăbuşi, ne-ar frige sau…

— Vom şti unde mergem. Nu va exista necunoscut pentru noi. Avem hărţi pe care să le urmăm.

— De unde sunt aceste hărţi?

— De demult şi de departe.

— Le-ai văzut vreodată? Le ai acum?

— Nu e nevoie să le ai fizic sau să le vezi. Sunt o parte din mintea mea, o parte genetică, transmisă de strămoşii mei.

— Vorbeşti despre memoria ancestrală.

— Da, desigur. M-am gândit că vei ghici. Memorie ancestrală, inteligenţă şi ştiinţă ancestrală care au intrat în plasă sau ar trebui să intre în Plasă.

— Şi vrei să spui că această plasă a ta e în stare să facă lucruri minunate?

— Cât de minunate nu pot chiar să ştiu. Timpul nu înseamnă nimic pentru ea, nici…

— Timpul, spuse Enid. La asta voiam să ajung. Mi-am pierdut un prieten în timp. Cunosc factorul timp, dar nu şi spaţiul.

— N-are a face, spuse Faţă-de-Cal. E un lucru foarte simplu.

— Dar ţi-am spus că nu ştiu…

— Crezi că nu ştii. Dar probabil că ştii. Tot ce trebuie să faci este să comanzi Plasei. Las-o să privească în tine. Poate să găsească ce ai uitat.

— Dar cum să-i vorbesc?

— Nu poţi să-i vorbeşti. Ea poate să-ţi vorbească.

— Şi eu de unde să ştiu că vrea să-mi vorbească? Cum pot fi sigură că putem comunica, plasa şi eu?

— Te-ai gândit la mine deşi spuneai că n-ai putea şi te-ai gândit la nod…

— Acum că s-a făcut, acum că ai preţioasa ta plasă, poţi să-mi spui şi mie ce-am făcut în realitate? N-a fost niciun nod şi n-a fost niciun deget.

— Draga mea, spuse el, n-am cum să-ţi spun. Nu că n-aş fi vrut dacă aş fi putut, dar n-am cum. Poţi spune că ai activat o capacitate de care nu erai conştientă că o ai şi de care nu eram sigur că o ai. Chiar când ţi-am spus despre a pune degetul, nu eram absolut sigur că va merge, am

sperat numai să fie aşa.

— Bine, să lăsăm trăncăneala. N-am cum să scot ceva de la tine. Vreau foarte mult să mă întorc iar la prietenul meu şi să-mi spui ce să fac ca să vorbesc cu plasa asta idioată. Te rog, spune-mi cu ce să încep.

— Fii sigură că am s-o fac, spuse el. Toate la timpul lor. Dar mai întâi avem o misiune aici, care trebuie îndeplinită şi o dată misiunea îndeplinită…

El se întinse şi apucă unul dintre ornamentele care erau împrăştiate peste tot.

— Bagă capul la cutie şi ţine-te bine, spuse el.

Nu se întâmplă nimic şi ea ridică capul şi deschise ochii. Planeta era roz şi purpurie, iar cerul era de un verde auriu.

— Vezi! spuse triumfător Faţă-de-Cal. Suntem aici şi nu ni s-a întâmplat nimic.

Enid făcu o respiraţie prudentă, mai întâi superficială, apoi adâncă. Aerul părea să fie în regulă. Nu se sufoca; nu o strangula şi nici nu avea un miros urât.

— Ce-i cu tine? întrebă el. Nu te simţi bine?

— Ba de loc, spuse Enid, dar cerul nu poate avea culoarea asta. Nu există un cer verde închis. Pământul e destul de prost, deşi poate fi roz sau purpuriu, cred, dar cerul nu poate fi verde.

Deşi, îşi spuse ea, cerul era verde. Ea era în viaţă şi totul era în regulă, poate pentru că nu ştia nimic despre ceea ce se întâmpla.

Faţă-de-Cal începu să coboare de pe Plasă al cărei colţ cel mai de jos atârna chiar deasupra solului.

— N-o să dureze mult, îi spuse el. O să mă întorc imediat. Mă aştepţi aici. Să nu te îndepărtezi. Rămâi pe aproape.

Ţinutul era roz-purpuriu. Erau ierburi purpurii şi arbori roz şi, în ciuda culorii sale, pământul era cel mai plat, mai monoton şi mai neinteresant pe care îi văzuse

vreodată. Se întindea în toate părţile spre un orizont vag care era un amestec şters de roz, verde, auriu şi purpuriu. Cu excepţia unor pomi răzleţi şi a unor coline împrăştiate, terenul era pustiu. Nimic nu se mişca, nici măcar o pasăre sau un fluture. Era absolut pustiu.

— Ce e locul ăsta? îl întrebă ea pe Faţă-de-Cal.

— E numai destinaţia, îi spuse el, e un simbol pe o hartă. N-am idee cum se pronunţă simbolul. Poate că nu-i e dat oricui să-l pronunţe.

— Şi cum ai ajuns aici într-un timp atât de scurt şi fără nici…

— Am fost translatat aici, zise el şi ajungând pe pământ, îi întoarse spatele, nu mai zise nimic, traversând terenul în salturi, cu silueta lui grotescă neclară pe margini, sărind şi ţopăind. Soarele umflat pe cerul palverzui dădea prea puţină lumină pentru a face umbre clare şi distincte. Întreaga planetă, se gândi Enid, era o chestie măruntă, ţipătoare şi de un gust nu prea rafinat.

Ea coborî câţiva paşi, apoi se opri să privească mai atent locurile. Faţă-de-Cal dispăruse în ceaţa depărtării şi ea rămăsese singură. Mai jos nu exista niciun semn de viaţă pe care l-ar fi putut observa cu excepţia ierbii şi copacilor. Erau numai teren şi coline împrăştiate ici şi colo.

Se lăsă pe pământ, surprinsă să-l simtă solid sub paşii săi. După felul în care arăta, se aşteptase să fie spongios. Se îndepărtă de plasă şi o porni spre cea mai apropiată movilă. Era una mică, arătând ca o grămadă de stânci. Mai văzuse astfel de grămezi pe pământ unde fermierii scoteau pietroaie din pământ şi le făceau grămezi, pentru a face loc mai mult culturilor. Dar acele grămezi erau făcute din pietre de culori sumbre, de toate mărimile, de la pietriş la bolovani imenşi. Aici pietrele păreau să fie toate mici şi multe luceau în soare.

Când ajunse la colină, îngenunche lângă ea şi luă o mână de pietre. Ridică mâna şi o deschise, îndepărtând

degetele pentru a face o mână plată, cu pietrele în faţa ochilor ei. Pietrele, prinzând lumina soarelui străluceau spre ea.

Îşi ţinu respiraţia, corpul i se contractă, apoi se relaxă încet. Nu ştia nimic despre pietrele preţioase, îşi spuse ea; nu putea distinge o fărâmiţă de cuarţ de un diamant. Şi cel mai uimitor era că toată această strălucire şi tot acest foc al pietrelor venea de la nişte pietre oarecare. Una roşie, ceva mai mică decât un ou de găină, trimitea raze de un roşu strălucitor dintr-un colţ de unde fusese spartă o aşchie. Lângă ea, o pietricică spartă în două părea să vibreze într-un albastru tremurător. Altele aruncau străluciri verzi, roz, violete şi galbene.

Scutură mâna şi le lăsă să cadă sclipind pe când cădeau. Dacă ar fi cu adevărat pietre preţioase, ar fi adus o avere în anumite perioade de dezvoltare ale omenirii. Dar nu în timpul din care fugise familia. În timpul acela, toate lucrurile preţioase, toate raritățile şi toate antichităţile îşi pierduseră valoarea. Nu mai existau nici bani, nici bijuterii.

Se întrebă dacă Faţă-de-Cal ştia de aceste grămezi de pietre preţioase îngrămădite cu atâta neglijenţă şi în asemenea cantităţi de oameni necunoscuţi. Dar nu, îşi spuse ea – Faţă-de-Cal căuta ceva aici şi acest ceva nu erau aceste pietre.

Se îndreptă spre a doua grămadă de pietre, dar nu se opri când ajunse lângă ea. Mai erau şi alte asemenea grămezi, toate la fel, diferind numai prin mărime. Acum ştia ce erau şi ce găsise în ele. Poate era momentul să meargă un pic mai departe şi să vadă ce ar putea fi dincolo.

Deşi nu-şi dădu seama de la început, urca o uşoară pantă pentru că brusc ajunse într-un loc unde terenul se termina şi făcea loc unui amestec bizar de formaţii groteşti; suprafeţe stâncoase de pământ golaş, albii de

râuri puternic erodate şi un grup de piramide, toate formând linii drepte ce se terminau cu vârfuri ascuţite.

Stătea la marginea terenului unde se termina panta şi privea fix spre piramide, amintindu-şi de ceva ce citise odată – că în natură nu există linii drepte; această corectitudine sugera ceva artificial. Piramidele nu aveau înfăţişarea unor arhitecturi. Muchiile ce defineau vârfurile erau bine definite şi feţele ce duceau la vârfuri erau netede.

În timp ce le privea le văzu scânteierea. Dar asta era imposibil; să construieşti asemenea piramide atât de exacte din pietre sau din pietre preţioase ar fi ridicol, dacă s-ar putea face.

Continuă să meargă de-a lungul pantei. Când ajunse mai aproape, nu mai avu nicio îndoială – piramidele fuseseră construite din pietre preţioase, sau ce credea ea că sunt pietre preţioase. De aproape, întreaga structură din faţa ei vibra cu miliarde de scânteieri multicolore. Înaintă spre piramidă în timp ce clipea la lucirile roşii, verzi şi purpurii produse de lumina soarelui. De purpuriu nu-i păsa – văzuse destul purpuriu, roz şi verde pal pe această planetă. Dar era un galben – un galben pal, curat şi strălucitor – care părea să-i oprească inima şi făcând-o să-şi ţină respiraţia. Venea de la o piatră mai mare decât un ou şi netedă, şlefuită de vreun râu care a curs peste ea.

Înainte de a se gândi să se oprească, mâna i se întinse şi degetele i se strânseră în jurul pietrei. Când o ridică, întreaga piramidă se scurse de parcă ar fi fost lichidă. Sări în lături pentru a scăpa de rostogolirea pietrelor.

Ceva scheună în apropiere. Când se uită să vadă ce produsese acel zgomot, îi văzu la colţul dărâmat al piramidei, uitându-se la ea cu ochii bulbucaţi. Urechile lor rotunde, moi, cam ca de şoarece fremătau şi ei stăteau în vârful picioarelor îngroziţi de ceea ce se întâmplase cu

piramida.

Aveau ochii bulbucaţi, urechi ca de şoarece şi o moliciune în jurul feţelor lor triunghiulare, dar corpurile le erau unghiulare şi aspre, amintind cumva nişte păianjeni sculptaţi în lemn. Sculptaţi, se gândi Enid, din lemnul aruncat de ape ce putea fi găsit pe malurile vechilor râuri, cenuşiu, noduros, răsucit şi şlefuit de parcă cineva şi-ar fi pierdut ore în şir să-l lustruiască.

Le vorbi prieteneşte, speriată şi scârbită de trupurile ca de lemn, dar atrasă de moliciunea feţelor lor, de ochii mari şi lichizi şi de freamătul urechilor.

Ei fugiră speriaţi, cu picioarele lor ca de lemn transformate în resorturi, apoi se întoarseră s-o privească. Erau cam o duzină. Aveau mărimea unei oi.

Ea le vorbi iar, la fel de blând ca mai înainte şi întinse mâna spre ei. Mişcarea mâinii ei îi făcu să se răsucească şi s-o ia la goană, de data asta fără să se mai oprească pentru a o privi iar. Fugiră în jos pe panta diformă şi dispărură într-una dintre adânciturile provocate de eroziune şi nu-i mai văzu.

Stătea acolo lângă piramida care-şi pierduse forma. Cerul verde atârna deasupra ei şi ea ţinea în mână piatra mare cu lucirea ei galbenă ca ciuboţica-cucului.

Am încurcat lucrurile, se gândi ea, şi le-am încurcat pe toate în ultimele câteva zile. Ocoli colţurile piramidei dărâmate şi se opri uluită.

Întinse pe iarba purpurie erau dreptunghiuri de pânză albă şi grupate în jurul dreptunghiurilor erau coşuleţe colorate făcute, poate, din metal. Şi îi veni ideea că poate bietele fiinţe erau la un picnic când ea îi întrerupsese aşa de brutal.

Înaintă şi împinse una dintre bucăţile de pânză cu degetul mare de la picior. Aceasta se ridică de la pământ căzând apoi la loc în falduri. Aşa cum crezuse ea, era o ţesătură. Feţe de masă de pus pe iarbă, formând o

suprafaţă curată pe care se putea pune mâncarea.

Era straniu, se gândi ea, că ideea picnicului apăruse pe această planetă ca şi pe pământ. Deşi aici, desigur, toate astea puteau însemna complet altceva – puteau nici să nu fie legate de ideea de a mânca în aer liber.

Lăsă să-i cadă într-un buzunar piatra galbenă şi se aplecă să examineze conţinutul coşuleţelor. Nu era nicio îndoială că acest picnic, dacă acest lucru s-o fi chemând aşa, era legat de mâncare. Nu avea nicio îndoială că ce vedea era mâncare. Erau fructe, aparent proaspete, de abia culese din pomi sau din tufişuri. Erau şi urme de gătit – blocuri, cărămizi şi pâini – iar într-unul dintre coşuri era un castron uriaş cu ceea ce era probabil o salată, o amestecătură inextricabilă de foi şi de o materie vâscoasă tremurătoare. Din castron se ridica un miros fetid.

Aproape sufocată de miros, se ridică şi se dădu înapoi, făcând câteva respiraţii pentru a-şi curăţa nasul. Apoi, uitându-se în jur, văzu cutia.

Era o cutie mică, neagră, poate de un picior pătrat şi de o grosime de şase inci, care stătea pe pământ chiar în spatele a ceea ce ea credea că este faţa de masă. Cea mai mare parte din ea părea să fie din metal, dar latura dinspre ea părea să fie dintr-un cristal sau o sticlă gri, opacă. Nu vedea niciun mod prin care ar putea-o deschide. Şi n-avea timp de experienţe cu ea. Faţă-de-Cal se va întoarce imediat şi nu voia ca el să n-o găsească.

Se uita încă la cutie când latura ei se lumină brusc pentru a arăta imaginea lui Faţă-de-Cal care-şi croia drum prin iarbă îndoit din şale sub greutatea unui cufăr imens pe care-l căra în spate.

Simplă televiziune, se gândi ea, o altă paralelă cu pământul. Un picnic şi un televizor. Pe ecran, Faţă-de-Cal lăsase jos cufărul şi-i pusese un capăt pe pământ în timp ce îşi ştergea faţa aburindă. Cufărul avea, se vede, o greutate mare.

Oare făpturile ca nişte păianjeni din lemn îi observaseră tot timpul şi or fi ştiut şi de ea? Ei păruseră cu adevărat surprinşi când o văzuseră de după piramidă.

În timp ce se gândea la ei, îi văzu pe ecranul din faţă. Imaginea lui Faţă-de-Cal dispăruse şi acum erau ei în locul lui, croindu-şi drum prin fundul îngust al unui canion uscat. Păreau să urmărească ceva bine determinat în călătoria lor.

Mai bine am pleca de aici, îşi zise ea. Avea impresia că, cu cât vor pleca mai repede, cu atât va fi mai bine. Se va întoarce înapoi la plasă şi-l va aştepta pe Faţă-de-Cal. Imediat ce se gândi la el, el era pe ecran, opintindu-se iar sub greutatea cufărului.

Straniu – cum se gândea la cineva, acesta apărea pe ecran. Un acord mental? Nu avea de unde să ştie. Dar cutia era ceva mai mult decât un simplu televizor. Era, poate, un aparat de spionat, care putea pătrunde în locuri neştiute şi în situaţii necunoscute.

Ea ridică cutia, care nu era grea şi porni rapid în josul pantei, gândindu-se că poate a înşelat o încredere lăsând plasa nesupravegheată. Când a văzut că mai era încă acolo, o cuprinse un val de uşurare şi începu să alerge.

Se uită spre dreapta şi-l văzu pe Faţă-de-Cal opintindu-se spre plasă cu cufărul pe umăr. Simţi o nevoie inexplicabilă de a părăsi rapid această planetă, presupuse că şi Faţă-de-Cal îi împărtăşea sentimentul ei, poate bine motivat. Cufărul nu putea fi al lui. Îl furase.

Ajunse la marginea plasei şi puse cutia televizor înăuntru. Cutia era destul de mare pentru a sta bine acolo. Acum Faţă-de-Cal alerga din greu către ea, gâfâind şi pufăind, cu cufărul săltându-i pe umăr.

Ea sări pe plasă, balansându-se, întinzându-se să apuce cufărul şi să-l fixeze când el îl săltă de pe umăr întinzându-l spre plasă. Ea îl apucă de un mâner de piele

de la unul din capete şi se sprijini bine trăgând de mâner, pentru a se asigura că e fixat bine pe plasă şi nu alunecă de pe ea.

El lovi plasa şi sări, începând să alunece spre margine. Ea se sprijini în călcâie şi trase de cufăr, împingându-l într-o parte pentru a-i împiedica alunecarea.

Cu colţul ochiului văzu zvârcolirea a ceva de un roşu închis în iarba purpurie şi nişte tentacule se întinseră. Faţă-de-Cal scoase un scâncet de groază şi se feri sărind pe plasă. Mâinile apucară marginea şi se trase în sus, picioarele atârnându-i în aer. Enid apucă unul din braţele lui şi trase. Lucrul purpuriu veni spre ei.

Enid privi îngheţată cum se cască gura dezvelind dinţii ascuţiţi şi strălucitori, zvârcolirea tentaculelor şi lucirea răutăcioasă a ceea ce ar fi putut fi un ochi. Sub ei plasa se agita violent deoarece un tentacul îi apucase marginea.

Cu picioarele bine înfipte, Enid îl trase pe Faţă-de-Cal şi el ajunse în plasă, alunecând pe ea. Plasa se ridica cu lucrul acela purpuriu atârnat de ea, desprins acum de pământ dar nedistingându-se bine deoarece se confunda cu roşul ierbii. Tentaculele erau încă agăţate de plasă. Mâna lui Enid cotrobăi orbeşte prin buzunar după piatra galbenă. O ridică şi lovi cu ea tentaculul. Roşitura urlă de durere şi tentaculul căzu. Se uită dar nu putu văzu făptură atingând pământul. Era un purpuriu topindu-se în purpuriu şi nu se putea vedea nimic.

Faţă-de-Cal se târa sprinten pe plasă. Apucă unul dintre mânerele de piele ale cufărului şi-l trase după el.

Plasa se ridica în aer şi Enid începu şi ea să se târască pe plasă, îndepărtându-se de margine. Televizorul aluneca spre ea şi ea se întinse să-l prindă. Acesta sclipi în faţa ei; când se uită la el, îl văzu pe Boone. Era într-un loc cenuşiu şi el însuşi părea cenuşiu iar cu el era un lup cenuşiu.

— Boone! strigă ea. Boone, rămâi acolo! O să vin la tine!

CORCORAN

Jay Corcoran coborî din peregrin într-o minunată zi de primăvară, o zi de sfârşit de aprilie. Peregrinul zăcea într-o poieniţă de munte. Jos era o vale îngustă prin care curgea un fir argintiu de apă. Deasupra ei se înălţau creste ascuţite. Frunze proaspete, de un verde crud, îmbrăcau toţi copacii, iar poiana avea un covor de flori colorate pastel.

David veni lângă el.

— Am mers ceva mai departe decât intenţionam, spuse el. N-am avut timp să fixez un curs. Pur şi simplu am nimerit aici.

— Cât de departe? întrebă Corcoran. Nu că asta ar conta cine ştie ce.

— De fapt nici eu nu cred că ar conta, spuse David. Totuşi, mai aproape decât aş fi vrut, de epoca din care am venit. Suntem acum, în cifre rotunde – adaugă sau scade câteva sute de ani – cam cu 975.000 de ani după momentul din care ai început să socoteşti. Unde? Probabil undeva în ceea ce tu numeşti colonia Pennsylvania. Poate ai auzit de ea.

— Pe vremea mea, spuse Corcoran, nu mai era o colonie.

— Dă-mi puţin timp să mă lămuresc şi-ţi pot spune unde ne aflăm cu eroare de o milă sau două şi momentul cu aproximaţie de un an sau mai puţin, dacă te interesează.

Corcoran dădu din cap. Arătă spre crestele care străjuiau pantele ce plecau din poiana în care se aflau.

— E ceva straniu acolo. O anumită neregularitate. Ar putea fi o ruină?

— Ar putea fi, zise David. Atât de departe în timp, întreg pământul o fi înţesat cu locuri vechi, uitate. Oraşe

părăsite, drumuri care nu-şi mai au rostul, altare şi alte locuri de cult, părăsite când religiile s-au schimbat. Vrei să urcăm şi să vedem?

— Am putea s-o facem, spuse Corcoran. De acolo de sus am putea observa întreg ţinutul.

Că creasta aceea era într-adevăr încoronată de o ruină deveni evident când erau pe la jumătatea urcuşului pe pantă.

— N-a rămas mare lucru, spuse David. Încă vreo câteva secole şi va fi o movilă. Intemperiile o vor împrăştia şi ce a fost n-o să mai afle nimeni, niciodată. Aici nu mai sunt arheologi. Rasa şi-a pierdut tot interesul să afle ce a fost. Povara istoriei atârnă prea greu. Undeva, aş zice, este ascunsă o poveste scrisă care ne-ar spune ce a fost această ruină şi toată istoria ei. Dar nimeni n-o s-o citească. Acum nu mai există istorici.

Aproape de vârf ajunseră la un zid sau ce mai rămăsese din el. Era dărâmat, nicio parte a lui nedepăşind vreo 10 picioare. Ca să treacă, îşi aleseră drumul cu grijă printre blocuri de piatră căzute, multe dintre ele pe jumătate îngropate în pământ.

Trebuie să fie pe undeva o poartă, spuse Corcoran.

— E mai mare, spuse David decât părea de acolo de jos, din poiană.

Urmând zidul ajunseră la poartă. Un bătrân stătea pe pământ de o parte a ei, rezemându-se de zid. Hainele zdrenţuite fluturau uşor în mica briză care sufla peste creastă. Nu purta pantofi. Barba albă îi ajungea la piept, iar părul, la fel de alb ca barba, îi atârna pe umeri. Tot ce i se vedea din faţă erau fruntea, nasul şi ochii.

Încremeniră la vederea lui. El îi privi fără să dea semne de surprindere. Nu făcu nicio mişcare; tot ce făcu fu să-şi fluture degetele mari de la picioare spre ei.

Apoi vorbi.

— V-am auzit venind de departe. Sunteţi cam

stângaci.

— Regret că te-am deranjat, spuse Corcoran. Habar n-aveam că eşti aici.

— Nu mă deranjaţi. Nu las nimic să mă deranjeze. De ani de zile nu m-a mai deranjat nimic. Odată am fost prospector. Colindam aceste creste cu sacul şi cu lopata, căutând vreo comoară. Am găsit ceva, dar nu mare lucru şi mi-am dat seama că de fapt, comorile nu au nicio valoare. Acum vorbesc cu pomii şi cu pietrele, cei mai buni prieteni pe care-i poate avea un om. Sunt prea mulţi oameni pe lume, oameni de nimic. Tot ce fac acum este să vorbească între ei, doar din plăcerea să-şi audă vocea. Pentru ei le fac roboţii pe toate. Eu n-am niciun robot; trăiesc fără să folosesc roboţi. Şi fac puţină conversaţie cu copacii şi pietrele. Eu nu vorbesc mult. Nu sunt îndrăgostit de propria mea voce, aşa cum sunt ceilalţi. Decât să vorbesc, mai bine ascult copacii şi pietrele.

În timp ce vorbise, se lăsase să alunece de-a lungul zidului de care se sprijinea. Apoi se ridică într-o poziţie mai verticală şi schimbă subiectul.

— Odată, spuse el, cutreieram stelele şi vorbeam cu extratereştrii, iar discuţiile cu ei, pot să v-o spun, sunt fleacuri. Echipa mea şi cu mine evaluam noile planete şi scriam rapoarte voluminoase, toate pline de date aflate cu greutate pe care urma să le predăm când ne întorceam pe planeta de origine. Dar când ne-am întors pe pământ, nu mai erau decât câţiva pe care îi interesa ce am aflat. Oamenii ne-au întors spatele. Aşa că le-am întors şi eu spatele. Acolo, în spaţiu, m-am întâlnit cu extratereştrii. Am întâlnit prea mulţi. Sunt destui care or să vă spună că extratereştrii ne sunt fraţi apropiaţi. Dar ca să v-o spun pe-a dreaptă, cei mai mulţi extratereştri sunt o chestie tare urâcioasă…

— În tot timpul ăsta cât ai fost prin spaţiu, întrebă David întrerupându-l, sau aici pe pământ, ai auzit vreodată

despre nişte extratereştri numiţi Infiniţi?

— Nu, n-aş putea spune că am auzit, deşi n-am mai vorbit cu nimeni de ani întregi. Nu sunt ceea ce aţi putea numi o persoană sociabilă…

— E cineva, nu prea departe, care s-ar putea să fi auzit de Infiniţi?

— Asta, îi spuse bătrânul, n-aş putea spune. Dar dacă vrei să găseşti pe cineva mai dornic să stea de vorbă decât mine, vei găsi un grup de băgăreţi bătrâni la o milă sau aşa ceva mai jos, în valea de sub acest munte. Întreabă-i şi-ţi vor răspunde. Vorbesc tot timpul. O dată ce aud o întrebare sau pun gheara pe o propoziţie, nu-i mai dau drumul.

— Nu eşti chiar aşa de rău, spuse Corcoran. Se întoarse spre David. Dacă tot suntem aici, poate ar trebui să dăm o raită prin ruinele astea, înainte de a-i căuta pe oamenii din vale.

— N-ai ce să vezi, îi spuse bătrânul. Doar o grămadă de pietre şi de blocuri de pavaj. Duceţi-vă dacă vreţi, dar nu e nimic demn de văzut. Eu o să rămân aici, la soare. Aşa cum pietrele şi copacii sunt prietenii mei, tot aşa îmi e şi soarele. Deşi n-ai ce vorbi cu soarele. Dar el dă căldură şi bună dispoziţie şi nu cere nimic în schimb, ca un adevărat prieten.

— Atunci, îţi mulţumim, spuse David, pentru timpul pe care ni l-ai acordat.

Spunând acestea se întoarse şi porni spre poartă. Nu era nicio potecă sau drum, ci locuri deschise printre pietrele căzute. Bătrânul avusese dreptate; nu era mare lucru de văzut. Ici şi colo, vechile ziduri mai erau în picioare şi scheletele vechilor structuri îşi mai păstrau ceva din forma avută, dar nicăieri nu exista vreo indicaţie privind ce fuseseră vechile ruine.

— Ne pierdem timpul, zise David. Nu-i nimic pentru noi aici.

— Dacă nu ne pierdem timpul, spuse Corcoran ironic, atunci ce-o să facem cu el?

— Da, sigur, spuse David.

— E un lucru care mă preocupă, spuse Corcoran. Suntem aici, la un milion de ani după timpul în care trăiam eu. Între mine şi tine sunt un milion de ani. Pentru tine eu aş fi un primitiv stângaci, necivilizat. Pentru mine tu ar trebui să fii un tip sofisticat şi deosebit de civilizat. Dar niciunul dintre noi nu-l găseşte straniu pe celălalt. Rasa umană nu s-a dezvoltat de loc în tot acest milion de ani?

— Trebuie să ţii seamă că ai mei sunt oameni de la ţară, spuse David. Înapoiaţii timpului nostru. Noi ne agăţăm cu disperare de vechile valori şi de vechiul mod de viaţă. Poate că am exagerat, pentru că am făcut-o ca pe un protest şi s-ar putea să fi sărit peste cal. Dar erau oameni sofisticaţi în timpul meu. Am creat o mare civilizaţie tehnică şi am explorat spaţiul. Am pus la punct politica. N-au mai rămas naţionalişti. Am ajuns la o conştiinţă socială deplină. Nimeni din lumea noastră nu e lipsit de un loc în care să doarmă, de mâncare sau de asistenţă medicală, deşi acum nu prea mai e nevoie de ea. Bolile care vă omorau cu milioanele au fost eradicate. Speranţa de viaţă aproape s-a dublat faţă de timpul tău. Dacă te uiţi mai atent la această societate, ai putea-o numi utopie.

Corcoran pufni.

— V-a adus o grămadă de bine utopia asta. Aţi cucerit utopia şi acum aţi ajuns la ruină. Mă întreb dacă nu cumva utopia e pricina a ceea ce se întâmplă cu voi.

— Poate că e, spuse David vorbind cu blândeţe. Poate nu atât utopia, cât acceptarea ei.

— Vrei să spui, sentimentul că aţi realizat-o şi că nu mai aveţi ce face mai departe?

— Poate, nu sunt sigur.

Merseră un timp împreună, apoi Corcoran întrebă:

— Ce-i cu ceilalţi? Poţi intra în legătură cu ei?

— Noi nu prea putem face mare lucru, dar Horace are nava lui Martin, care are un sistem de comunicaţie. Ar putea să caute. Trebuie să fie foarte atent. Mai sunt fără îndoială şi alte grupuri ca al nostru răspândite prin timp. Poate niciunul nu e mai bun ca noi. Cine a trimis monstrul împotriva noastră, o mai fi trimis şi alţii împotriva lor. Dacă a mai rămas vreunul, acesta va fi foarte precaut ca să mai răspundă la chemări.

— Crezi că Infiniţii i-au trimis pe asasini?

— Aşa cred. Nu prea avea cine s-o facă.

— Dar de ce? Infiniţii v-au mânat dea valma, înapoi în timp. Nu puteţi fi pentru ei cine ştie ce ameninţare.

— Posibil, spuse David, sau Infiniţii s-ar putea s-o creadă posibil, să ne regrupăm mai târziu, să ne întoarcem şi să creăm o altă societate. Nu putem face asta până când nu pleacă Infiniţii şi în acest caz ei ar vedea în noi o ameninţare şi mai mare. Dacă ne lasă pe vreunul dintre noi în urma lor atunci va exista totdeauna posibilitatea, în capetele lor cel puţin, ca, o dată ei plecaţi să le distrugem munca.

— Dar ei şi-au terminat treaba.

— Nu până când şi ultima fiinţă umană nu a fost ucisă sau nu a ajuns în stare de necorporabilitate.

În tot acest timp urcaseră panta spre vârf. Acolo erau şi mai puţine de văzut. În jurul lor erau numai pietre împrăştiate şi printre ele creşteau arbuşti şi pomişori. Pe petecele neacoperite de pietre, creşteau flori, multe dintre ele sălbatice, dar unele dintre ele erau supravieţuitoare ale grădinilor din oraşul dărâmat – pansele, lalele în unghiul format de două ziduri şi un liliac încărcat de flori parfumate.

Corcoran se opri lângă tufa de liliac. Ajungând la ea, trase o creangă şi mirosi parfumul greu al mănunchiului de flori minuscule.

Era acelaşi, se gândi el. Se schimbaseră prea puţine

lucruri în lumea de peste un milion de ani. Pământul era acelaşi. Mai existau flori şi copaci, cei mai mulţi cunoscuţi. Oamenii se schimbaseră puţin dacă se schimbaseră în vreun fel. Oricât ar părea de lung, un milion de ani a fost un timp prea scurt pentru o evoluţie fizică vizibilă. Dar ar putea fi o schimbare intelectuală. Poate că şi era. Văzuse puţini oameni ai acestui viitor îndepărtat – numai pe bătrânul de la poartă şi pe David şi familia lui.

Se îndepărtă de tufa de liliac şi merse de-a lungul unei porţiuni de perete dărâmată numai pe alocuri. Ajungând la capătul ei, văzu că vârful era aproape. Acest vârf avea ceva straniu – o ceaţă uşoară care atârna deasupra ruinelor ce formau o umbră întunecată pe cer. Încetini mersul, se opri şi începu să privească acea ceaţă care începuse să ia forma unei scări circulare, suspendate ce se înşuruba în cer.

Apoi văzu că greşea. Scara nu era suspendată, ci învăluia un trunchi masiv. Şi copacul – Doamne-Dumnezeule, copacul! Ceaţa se risipea şi acum putea vedea mai clar. Acesta se ridica din vârful muntelui spre cer cât putea vedea cu ochii, scara rotindu-se în jurul lui până când şi scara şi trunchiul deveneau o trăsătură subţire de creion care dispărea în înaltul albastru.

David îi spuse:

— O fi ceva acolo sus?

Corcoran reveni la realitate, izbit de cuvinte. Îl uitase pe David.

— Poftim? întrebă el. Iartă-mă, nu te-am auzit bine.

— Am întrebat dacă o fi ceva deasupra crestei. Te uitai spre cer.

— Nimic important, spuse Corcoran. Am crezut că văd un uliu. L-am pierdut în soare.

Se uită iar la creastă. Copacul era încă acolo cu scara înfăşurată în jurul lui.

— Am putea să ne întoarcem, zise David. Nu e nimic

de văzut aici.

Chiar Uitându-se la vârful muntelui, David nu putea vedea copacul şi scara. Şi eu, se gândi Corcoran, nu i-am spus nimic de ea. De ce naiba n-ar trebui să-i spun? De teamă că nu mă va crede? Sau din cauză că nu trebuie să ştie? Străvechiul joc – nu da nimic, păstrează informaţia pentru tine pentru ziua în care s-ar putea să ai nevoie de ea.

Acesta era încă un exemplu al acelei capacităţi ascunse care-l făcuse să vadă peregrinul lui Martin, când nimeni altcineva, nu putea. Peregrinul fusese acolo şi el ştia că şi copacul e la fel de bine acolo; dar asta era o informaţie particulară pe care trebuie să o păstreze pentru el însuşi.

David începuse să coboare panta şi după ce mai aruncă o privire ca să se asigure că copacul mai era încă acolo, Corcoran îl urmă. Când ajunseră la poartă, bătrânul dispăruse şi ei coborâră în poiana unde-i aştepta peregrinul.

— Ce zici? întrebă David. Ar trebui să mergem jos în satul de care ne-a spus bătrânul?

— Aş zice că da, spuse Corcoran. Ar trebui să facem ceva ca să vedem care este situaţia locală. Acum suntem în beznă.

— Ce aş vrea eu să aflu în mod deosebit, spuse David, este dacă Infiniţii au apărut. Cam în timpul ăsta s-au arătat pentru prima oară, dar nu stau bine cu datele cronologice.

— Crezi că cei din sătucul ăla s-ar putea să ştie? Partea asta are aerul că nu prea e în legătură cu restul lumii.

— Or fi zvonuri. Tot ce vreau să ştiu este dacă Infiniţii s-au arătat. Şi cele mai vagi zvonuri ne-ar da o indicaţie.

La marginea poienii găsiră o potecă ce cobora în valea în care curgea un râu zglobiu. David, care era în faţă, o luă în josul acestuia. Era uşor de mers. Valea era

deschisă şi o potecă bătătorită alerga de-a lungul râului.

— Ai putea să-mi dai o idee despre ce vom găsi? întrebă Corcoran. Care este, de exemplu, nivelul economic?

David chicoti.

— Asta o să te şocheze de-a-binelea. De fapt, nu există nicio economie. Roboţii fac toată treaba şi nu există bani. Cred că ce ai putea numi economie este în întregime în mâinile roboţilor. Ei au în seamă totul, au grijă de toate. Niciun om nu mai trebuie să se intereseze de cum merg lucrurile.

— Cu un astfel de sistem, întrebă Corcoran, oamenii ce mai fac?

— Gândesc, răspunse David. Gândesc mult şi bine, şi când le vine rândul vorbesc foarte elocvent.

— În timpul meu, spuse Corcoran, fermierii veneau la oraş, la cafenea. Mai veneau şi mici oameni de afaceri şi toţi stăteau acolo şi puneau la cale soarta lumii, fiecare convins că ştie despre ce vorbeşte. Desigur, habar n-aveau, dar asta nu era nicio problemă. În cuibul lui, fiecare poate fi propriul său filosof. Dar nu ai voştri, nu oricine…

— Noi eram o minoritate, spuse David. Proştii care nu înţelegeau şi nu ţineau pasul. Eram ghimpele din coasta celor decenţi, gălăgioşii…

— Dar din câte am înţeles, nu eraţi deloc un ghimpe.

— Nu, spuse David. Dădeam doar un exemplu prost.

Urcară o colină mică. Când ajunse în vârf, David se opri.

Corcoran ajunse lângă el şi făcu semn din cap în jos.

— Acolo e satul, spuse el.

Era un sat mic, curat. Câteva case erau de dimensiuni respectabile, dar celelalte erau micuţe. Nu erau multe, poate ceva mai mult de o duzină, dar mai puţin de 20. Un drum îngust forma strada principală a satului. Râul era traversat de un pod şi drumul de dincolo de râu

şerpuia pe fundul văii punctat de câmpuri şi grădini. Dincolo de fundul văii se ridicau iar munţi înalţi.

— O comunitate închisă, spuse Corcoran. Izolată. Îmi imaginez că roboţii cultivă câmpurile şi cresc vitele.

— Exact. Şi totuşi oamenii de aici, cu nevoile lor reduse, au tot ce-şi doresc.

Coborâră panta şi ajunseră pe drumul ce forma strada principală. Pe ea mergea un bătrân, croindu-şi drum cu greu şi cu grijă. Nu se mai vedea nimeni altcineva.

Dintr-o căsuţă de la marginea oraşului ieşi un robot. Se îndreptă direct spre ei păşind hotărât. Când ajunse aproape, se opri în faţa lor. Era un robot obişnuit, eficient şi impersonal, fără niciun fel de brizbrizuri pe el.

— Bine aţi venit în satul nostru, spuse el, fără niciun preambul dictat de regulile sociale. Ne bucurăm că aţi venit. Vreţi să veniţi cu mine şi să serviţi o supă? Asta e tot ce avem astăzi împreună cu obişnuita pâine, dar avem din belşug. Am rămas fără cafea de ceva timp, dar vă putem oferi o halbă din cea mai bună bere a noastră.

— Vă acceptăm ospitalitatea cu adâncă recunoştinţă, spuse ferm David. Ne e dor de o tovărăşie. Suntem într-o călătorie mai lungă şi n-am întâlnit prea multă lume. Când am auzit de satul vostru, am venit să-l vizităm.

— Sunt domni aici, le spuse robotul, care vor fi bucuroşi să discute cu dumneavoastră. Suntem un loc liniştit şi izolat, care ne lasă timp pentru meditaţii adânci. Avem gânditori aici care se pot măsura cu oricine din acest ţinut.

Se întoarse şi-i conduse la căsuţa din care ieşise. Le deschise uşa lăsându-i să treacă.

De-a lungul unui perete se întindea o tejghea cu scaune în faţa ei. În centrul camerei se afla o masă mare, rotundă pe care pâlpâiau câteva lumânări. În jurul mesei stăteau vreo 6 oameni. Farfurii mari de supă erau împinse într-o parte şi înlocuite cu halbe. În ciuda lumânărilor,

camera era întunecată şi închisă. În toată clădirea erau numai două ferestre mici prin care pătrundea lumina.

— Domnilor, spuse robotul cu o voce sobră, avem vizitatori. Vă rog să aveţi amabilitatea să le faceţi loc.

Oamenii de la masă îşi traseră scaunele să le facă loc noilor veniţi.

Un timp, după ce cei doi se aşezară, domni tăcerea, cei de la masă uitându-se atenţi la ei şi parcă un pic bănuitori. Corcoran îi studie şi el la rândul lui. Cei mai mulţi erau bătrâni şi purtau bărbi. Dar erau oameni curaţi, respectabili. Crezu că percepe şi mirosul de săpun; hainele lor erau obişnuite şi curate, deşi peticite pe alocuri.

Un bătrân cu o claie de păr alb ca zăpada şi o barbă la fel de albă, le spuse în cele din urmă:

— Discutam despre scăparea umanităţii din moara în care ne-au adus vechile condiţii sociale şi economice. Toţi suntem convinşi că salvarea a venit prea târziu în timp. Ăsta pare să fie un lucru asupra căruia am căzut cu toţii de acord, deşi fiecare dintre noi are opinii divergente în ceea ce priveşte cum şi când a venit. Lumea, am fost de acord să începem cu ea, a devenit atât de artificială, atât de climatizată, de sterilizată şi de confortabilă, încât omul nu mai e om, ci un animal de casă întreţinut de calculator. Are vreunul dintre voi vreo părere despre asta?

Bingo, îşi zise Corcoran. Chiar aşa. Fără nicio introducere, fără întrebări, cine sunteţi şi cu ce vă ocupaţi, nimic despre cât ne bucurăm că aţi venit, fără flecăreală, fără preliminarii. Oamenii ăştia sunt fanatici, îşi zise el, deşi nu era niciun semn de fanatism – nu se vedeau luciri în ochii lor, nici corpurile nu erau tensionate. De fapt, păreau oameni calmi şi la locul lor.

— Ne-am gândit la asta, desigur, din când în când, spuse David, vorbind la fel de liniştit ca bătrânul cu barbă albă. Dar gândurile noastre s-au îndreptat mai mult la cauza pentru care omenirea, ca să începem cu ea, s-a lăsat

prinsă astfel. Am căutat această cauză, dar sunt atâţia factori, şi toţi atât de complecşi încât e greu să faci o afirmaţie sigură. În ultimele luni am auzit frânturi de zvonuri despre o nouă şcoală de gândire, care recomandă încorporalitatea ca un răspuns final la toate problemele omenirii. Acest lucru e nou pentru noi. Fiind lipsiţi de legături atâta vreme, ne-am lovit abia acum de un gând despre care s-a vorbit ceva timp. Am vrea tare mult să înţelegem sensul lui.

Toţi cei de la masă se aplecară înainte cu interes.

— Spune-ne ce ştii despre asta, spuse cel cu barba albă. Ce ai auzit de asta?

— Mai nimic, spuse David. Numai şoapte ici şi colo. Nicio explicaţie. Niciun amănunt despre ce se petrece. Ne-a lăsat încurcaţi. Am auzit menţionat un lucru straniu – Infiniţii. Dar nu ştim ce se înţelege prin asta.

Un om pe capul căruia nu se mai afla niciun fir de păr, dar cu o enormă mustaţă de morsă, spuse:

— Am auzit şi noi de asta, probabil nu mai multe decât aţi auzit şi voi. Călători care au trecut pe aici au pomenit de asta. Era unul care susţinea că încorporalitatea va aduce în sfârşit omenirii nemurirea atât de căutată.

Robotul aduse două farfurii de supă şi le puse în faţa lui Corcoran şi a lui David. Corcoran luă o lingură şi încercă supa. Era caldă şi gustoasă. Un fel de carne, de vită după gust, tăiţei, morcovi, cartofi şi ceapă. Înghiţi o a doua lingură cu încântare.

Un al treilea bărbat care, de astă dată, avea un barbişon, spunea:

— Nu e greu de văzut de ce o astfel de noţiune are atâta popularitate. Moartea a fost totdeauna privită ca un lucru ruşinos. Încercările de a ajunge la longevitate au fost un protest parţial împotriva sfârşitului ruşinos al vieţii.

— Din câte înţeleg, încorporalitatea va însemna, sau s-ar putea să însemne, pierderea individualităţii, spuse

dezaprobator un bărbat mai tânăr.

— Ce ai împotriva faptului de a fi împreună? întrebă Barbişonul.

— Noi vorbim despre mintea umană, spuse Barbă Albă. Dacă ar fi posibil să ajungi la încorporalitate, asta ar însemna că mintea umană va supravieţui şi trupul va fi lepădat. Dacă te gândeşti mai bine la această propunere, vei vedea că mintea umană, inteligenţa, e tot ce contează.

Tânărul întrebă:

— Dar ce va fi mintea fără trup? Mintea are nevoie de un vehicul.

— Nu sunt sigur că mintea are nevoie de un vehicul, spuse Barbă Albă. Mintea poate fi ceva complet în afara parametrilor universului fizic. Am fost, mi se pare, în stare să explicăm totul în afară de minte şi de timp. În faţa acestora omenirea se împotmoleşte.

Robotul le aduse lui Corcoran şi lui David halbe cu bere. Puse jos un taler şi un cuţit şi o bucată de pâine neagră pe taler.

— Mâncaţi, spuse el. E o mâncare bună şi sănătoasă. Mai avem supă, dacă vreţi. Şi bere.

Corcoran tăie o felie subţire de pâine pentru David şi alta pentru el. Muie pâinea în supă şi muşcă din ea. Era excelentă. La fel şi berea. Se apucă să se bucure de ele.

David vorbea iar.

— Asta a fost treaba cu Infiniţii. Am auzit cuvântul, dar nu ştim ce ar putea fi.

Bătrânul cu barba ca neaua răspunse:

— Ca şi voi, am auzit numai zvonuri. Pare să fie un cult, dar sunt şi idei că nu e în întregime uman. Se vorbeşte în şoaptă şi despre misionari extratereştri.

— N-avem prea multe elemente ca să discutăm acest subiect, spuse Barbişonul. Noţiunile apar la un moment dat, se dezvoltă un timp şi apoi dispar. Încorporalitatea zici – dar cum să ajungi la ea?

— Cred că, dacă omenirea vrea să devină fără trup, se va găsi o cale, spuse Mustaţa de Morsă. De multe ori omul a făcut lucruri de care era mai bine să nu se apuce.

— Totul se întoarce, spuse Barba ca Neaua vorbind pe un ton avocăţesc, la o caracteristică umană pe care am cântărit-o seri de-a rândul – nesăturata căutare a fericirii de către omenire…

Corcoran lăsă discuţia să continue. Îşi luă şi restul de supă cu un colţ de pâine, apoi goli halba. Se îndreptă în scaun cât putu mai bine, umplându-l.

Privi în jurul camerei şi văzu pentru prima oară că era de fapt o baracă. Era mică şi mohorâtă, fără ornamente, cu prea puţină preocupare pentru confort, ideea unui robot despre un sălaş, un spaţiu îngrădit, de apărare împotriva vremii. Era bine lucrată, cât puteau de bine s-o facă nişte roboţi. Masa şi scaunele erau făcute din lemn veritabil, solid. Vor dura secole. Dar pe lângă munca bine făcută şi lemnul veritabil, nu mai era nimic altceva. Farfuriile de supă şi halbele erau din cea mai simplă ceramică; lumânările erau făcute în casă. Chiar şi lingurile de supă erau făcute din lemn sculptat şi şlefuit.

Şi totuşi aceşti oameni din sat stăteau la masa asta brută, în acest adăpost primitiv şi discutau lucruri care erau departe de abilitatea sau puterea lor de a le influenţa în vreun fel, bolborosind fericiţi consideraţii privind treburi despre care n-aveau nicio informaţie pe care să le bazeze – deşi, îşi spuse, el n-ar fi un judecător tocmai potrivit pentru asta. Dar, se gândi el, nu prea avea de ce să se mire. Totul se petrecea în vechea şi onorabila tradiţie care se pierdea în negurile istoriei. În vechea Atenă, oamenii trândavi se întâlneau în Agora pentru a se angaja în discuţii pompoase; veacuri mai târziu, oameni trândavi stăteau în uşile prăvăliilor americane de ţară şi vorbeau la fel de pompos ca orice vechi atenian despre lucruri pe care nu le înţelegeau. În cluburile engleze, alţi oameni stăteau

în faţa băuturilor lor bolborosind unii la alţii.

Trândăvia ducea la pălăvrăgeală, se gândi el şi oamenii erau transportaţi de strălucirea propriilor gânduri. Aceşti oameni de aici deveniseră trândavi datorită unei societăţi computerizate şi robotizate.

David se ridica din scaunul său spunând:

— Mă tem că pentru noi e timpul să plecăm. Am mai zăbovi dacă am mai putea, dar trebuie să ne vedem de drum. Mulţumim pentru mâncare şi băutură şi pentru conversaţie.

Bărbaţii de la masă nu se ridicară. Nu întinseră mâinile pentru a spune la revedere. Priviră scurt în sus şi dădură din cap, apoi se întoarseră la interminabila lor discuţie.

Corcoran se ridică împreună cu David şi porni spre uşă. Robotul, acum înaintea lor, le-o ţinu deschisă.

— Mulţumim pentru supă şi pentru bere, spuse David.

— Oricând, spuse robotul. Sunteţi bineveniţi oricând.

Apoi fură afară în stradă, uşa închizându-se în urma lor.

Strada era pustie.

— Am găsit ceea ce am căutat, spuse David. Ştim acum că Infiniţii sunt aici, că s-au postat şi şi-au început misiunea.

— Îmi pare rău pentru oamenii ăia de acolo, spuse Corcoran. Nişte nenorociţi vrednici de milă. Nu fac nimic altceva decât să stea şi să pălăvrăgească.

— Nu-i nevoie să le plângi de milă, spuse David. Ei pot să nu-şi dea seama, dar au găsit fericirea. Sunt oameni cu adevărat fericiţi.

— Poate aşa o fi, dar e un mod oribil de a o sfârşi pentru rasa umană.

— Poate că la asta s-a străduit tot timpul rasa să ajungă. În toată istoria sa, omul a căutat o metodă care să

permită ca altcineva să-i facă treaba. Mai întâi câinele, apoi boul, calul. Apoi maşinile şi după computere, roboţii.

Amurgul tocmai începuse să se lase în vale când ajunseră în poiana unde se afla peregrinul.

Pe când se apropiau de peregrin, o ceaţă de scânteieri vagi veni în întâmpinarea lor. Corcoran, care o observă primul, se opri brusc. Simţi cum i se ridică părul de pe spinare cuprins de o frică atavică, apoi îşi dădu seama brusc de ce se întâmpla.

— David, spuse el, vorbind încet, avem un vizitator.

David îşi ţinu respiraţia, apoi spuse:

— Henry, ne bucurăm că te-ai întors. Am tot sperat că o vei face.

Henry plutea peste iarbă şi veni mai aproape de ei.

„Mi-aţi lăsat o urmă lungă, spuse el. Am avut mult de mers”.

— Ce ştii de ceilalţi? în ce peregrin ai fost?

„N-am fost în niciun peregrin, spuse Henry. Am rămas la Hopkins Acre. Ştiam că aţi plecat separaţi unii de alţii şi nu aveam nicio urmă a voastră”.

— Deci, ai planificat s-o iei de la zero.

„Asta am şi făcut. Şi e bine că am făcut aşa. Ar fi apărut complicaţii”.

— Ne-ai găsit. Ăsta e un început. Dar de ce ne-ai urmărit pe noi? Trebuia să fi ştiut că suntem în stare să ne purtăm singuri de grijă. Ar fi trebuit să iei urma lui Enid. Ea avea cea mai puţină experienţă, îşi asuma cel mai mare risc.

„Asta am şi făcut, spuse Henry. Ea a dispărut”.

— Cum se poate una ca asta? Ea te-o fi aşteptat. Ar fi ştiut că o să-i iei urma.

„Nu m-a aşteptat. A ajuns la prima ei destinaţie, apoi a plecat. Mi-e teamă că a fugit de monstru. La prima ei destinaţie zace monstrul, mort”.

— Mort? Cine o fi omorât monstrul?

— Poate Boone, spuse Corcoran. Boone era cu ea. El a fugit în peregrinul ei cu monstrul pe urmele lui. Am încercat să-l ajut, dar tu m-ai apucat şi m-ai aruncat în peregrin.

„Nu mă laşi să spun totul, se văicări Henry. Trebuie mereu să te bagi în discuţie cu palavrele tale. Mai sunt şi altele de spus”.

— Păi, atunci spune.

„Ea m-a lăsat singur. Sunt sigur de asta. Şi Boone a fost părăsit”.

— Asta nu prea sună corect. Ea nu l-ar fi părăsit.

„Pot fi sigur de puţine lucruri; spuse Henry. Am numai deducţii. Am ajuns la destinaţie departe, în trecut de la Hopkins Acre. 50.000 de ani în trecut, în sud-vestul Americii de Nord. Peregrinul dispăruse, dar se mai simţea mirosul lui. Peregrinul plecase cu numai o săptămână sau mai mult înainte”.

— Mirosul? întrebă Corcoran. Ia urma peregrinilor după miros?

— Nu ştiu, zise David. Cred că nu ştie nici el, aşa că n-are niciun rost să-l întrebi. Are ceva ce nu avem nici tu nici eu şi n-aş îndrăzni să ghicesc ce anume.

„Pot s-o fac, spuse Henry. Nu ştiu cum; nu-mi pun problema. Acum mă lăsaţi să continui?”

— Dacă-ţi face plăcere, spuse David.

„M-am uitat în jur. Era un foc de tabără destul de recent. Două – trei zile, poate cel mult patru. Lângă el era un morman de pietre. Pe el era o bucată de hârtie prinsă cu o piatră în vârful lui. N-am putut să ridic piatra şi nici să mă strecor suficient de mult sub ea pentru a citi ce scria, dacă scria ceva, pe hârtie. Cred că era o notă lăsată pentru cei ce vor mai veni. La mică distanţă zăcea carcasa monstrului ucigaş distrus şi la câţiva paşi mai încolo, carcasa unei fiare mari, un fel de taur după cum arăta. Avea nişte coame enorme”.

— Nu era niciun semn de la Boone? întrebă Corcoran.

„Niciunul. M-am uitat, dar trebuie să mărturisesc cu toată sinceritatea, că nu prea mult timp. Eram prea îngrijorat de Enid. Poteca de urmat era lungă şi grea, dar am găsit a doua destinaţie unde aterizase peregrinul ei”.

— Şi Enid nu era acolo, spuse David.

„Nici ea, nici peregrinul nu erau acolo. Peregrinul nu decolase; fusese luat. Am găsit urme de tălpici pe pământ; am găsit şi urme de roţi. Fusese târât şi urcat într-un vehicul. Am încercat să găsesc urmele, dar n-am fost capabil să o fac până la sfârşit.

— Ai căutat-o şi pe Enid?

„Am încercat făcând foarte multe cercuri largi. Am iscodit fiecare colţişor. Nicio dată n-am dat de o urmă a ei Dacă ar fi fost în zonă, aş fi ştiut”.

— Deci e pierdută. Şi cineva are un peregrin pe care n-ar trebui să-l aibă.

— E o şansă mare, spuse Corcoran, ca ei să nu ştie ce au. Cineva l-a găsit, a fost intrigat de el şi l-a înhăţat repede, înainte ca să vină proprietarul – imaginându-şi că mai târziu vor avea timp să iscodească despre ce este vorba.

David dădu din cap.

— Ascultă, spuse Corcoran, câte maşini de călătorit în timp sunt în lume? câţi oameni înainte de timpul vostru ştiau că această călătorie este posibilă?

„Corcoran s-ar putea să aibă dreptate, spuse Henry. Ar trebui să-l asculţi, David. Are un cap bun pe umeri. Priveşte lucrurile în faţă”.

— În momentul ăsta, spuse David, nu are rost să dezbatem subiectul. Pentru moment, nu putem ajunge la Enid. Peregrinul ei a dispărut şi tot aşa şi ea. Nu avem habar unde să căutăm.

„Eu aş sugera să ne întoarcem la locul acela

preistoric, spuse Henry. Acolo îl putem căuta pe Boone. El s-ar putea să aibă vreun indiciu care să ne ajute s-o găsim pe Enid. Ea i-o fi spus ceva care ar putea fi semnificativ”.

— Ne poţi duce acolo? Ai coordonatele?

„Foarte apropiate. Am coordonatele locului. Le-am prelucrat cu grijă înainte de a pleca. Iar coordonatele de timp sunt doar puţin aproximative”.

— Cred că ai dreptate, spuse David. Putem găsi ceva pe care să ne centrăm. Altfel rătăcim de colo colo fără să ştim ce să facem.

Corcoran încuviinţă.

— Asta trebuie să facem, spuse el.

David păşi prin uşa peregrinului întinzând o mână ca să-l apuce pe Corcoran şi să-l tragă înăuntru.

— Închide uşa aia, spuse el, şi pregăteşte-te. O dată ce Henry îmi dă coordonatele, o luăm din loc.

Corcoran închise uşa şi se duse înainte, urmărind cum David scrie coordonatele în jurnalul său pe măsură ce i le dădea Henry. David întinse degetele spre panoul cu instrumente.

— Ţinte bine, avertiză el, apoi urmară şocul şi bezna, bezna adâncă şi fără iertare. Şi aproape instantaneu, David ciripea iar. Am ajuns.

Corcoran găsi uşa şi se luptă cu ea, o deschise în cele din urmă şi se rostogoli afară. Soarele strălucea de pe un cer muiat. Coline se înălţau pe fondul albastru topit. Pelinul strălucea în sclipirea nisipului. Pe câmpie se vedea scheletul unei fiare mari.

— Eşti sigur că ăsta e locul? îl întrebă David pe Henry.

„Ăsta e. Mergi drept înainte şi vei găsi cenuşa unui foc de tabără”.

— Nu e niciun morman de pietre, spuse Corcoran. Ai spus că lângă foc e un morman de pietre şi o notă fixată pe el.

„Ai dreptate. Mormanul nu e aici, dar pietrele din care era făcut sunt împrăştiate pe pământ. Cineva l-a dărâmat”.

Corcoran o luă înainte. Pietrele erau împrăştiate pe pământ şi în mijlocul lor era o gaură săpată. Cenuşa focului era albă pe fondul nisipului.

— Lupi sau vulpi, spuse Corcoran. Au împrăştiat pietrele pentru a ajunge la ceea ce era sub ele. Trebuie să fi fost ceva îngropat sub morman.

— Carne, spuse David. Boone trebuie să fi ascuns nişte carne acolo şi a construit mormanul pentru a ţine lupii la distanţă.

Corcoran încuviinţă. Suna rezonabil.

— Nota ar trebui să fie pe undeva pe aici, spuse David. Totul se potriveşte. Cenuşa focului. Scheletul unui animal mare. Grămada aia de gunoi care trebuie să fie resturile monstrului ucigaş.

Căutară nota dar nu o găsiră.

— Nicio speranţă, spuse David. A zburat-o vântul. N-avem nicio şansă s-o mai găsim.

Corcoran stătea şi privea câmpia din jur. Undeva departe, un nor de praf unduia ca un şarpe dansând. Chiar la limita vederii dansau puncte întunecate pe fondul căldurii tremurânde. Bizoni, îşi spuse Corcoran, deşi era mai mult o presupunere; un ochi uman neajutat nu putea în niciun fel să poată distinge ceva până acolo. Scheletul, asta o ştia, era al unui bizon preistoric. Craniul zăcea într-o parte, sprijinit într-un corn, celălalt corn străpungând aerul. Nicio altă creatură decât un bizon, gândi el, nu avea coame ca acesta.

Oare Boone omorâse bizonul? Dacă aşa era cazul, trebuie să fi avut cu el o puşcă de calibru mare, pentru că niciun alt tip n-ar fi putut doborî un animal aşa mare. Şi dacă avea puşcă, tot el e cel care a doborât monstrul ucigaş? Corcoran dădu din cap; n-avea cum s-o ştie.

— Ce facem acum, întrebă David.

— O să dăm o raită prin jur spuse Corcoran. S-ar putea să ne întâlnim cu Boone întorcându-se de pe unde o fi fost. S-ar putea să-l găsim mort. Deşi e greu de crezut că ar putea să-l ucidă ceva. După toate riscurile pe care şi le-a asumat, după toate belelele în care a fost, nebunul ăsta blestemat ar fi trebuit să moară de mult. Dar viaţa lui e vrăjită.

— O să urc colina, spuse David. Din vârf poate văd ceva care să ne dea un indiciu.

— Te-ar ajuta un binoclu.

— Mă îndoiesc că avem vreunul. Mă duc să văd.

David se întoarse la peregrin; Corcoran se îndreptă spre mormanul de resturi care fusese monstrul ucigaş. Se ţinu la distanţă de el dând un cerc larg în jurul lui, deşi grămada de metal nu mai putea prezenta nicio ameninţare. Totuşi, o conştiinţă ce părea să nu-i aparţină îl avertiza să se ţină la distanţă.

David se întoarse de la peregrin.

— N-am găsit niciun binoclu, spuse el. Horace a aruncat în el totul în grabă; nu s-a gândit la nimic.

— Am să mă urc pe colină dacă n-ai prefera s-o faci tu.

— Nu. Am s-o fac eu. Sunt foarte bun la căţărat.

— Eu o să mă plimb la poalele colinei, spuse Corcoran. Nu mă aştept să găsesc mare lucra. Toată treaba asta îmi sună cumva deosebit. Încep să mă întreb dacă nu cumva Boone o fi şters-o cu Enid.

— Henry nu crede că a făcut-o.

Corcoran îşi înăbuşi o observaţie nu tocmai amabilă la adresa sclipitorului Henry. În locul ei, puse întrebarea:

— Unde e Henry? N-a scos o vorbă de mult timp şi nici nu l-am mai zărit.

— Dacă mă gândesc bine, nici cu Dar asta nu înseamnă nimic. O să se întoarcă. Probabil că mişună prin

împrejurimi.

David ducea o puşcă de vânătoare. Trebuie s-o fi luat când căuta binoclul. I-o întinse lui Corcoran ţinând-o în sus de pat.

— Poftim, s-ar putea să ai mai multă nevoie de ea decât mine.

Corcoran dădu din cap.

— Nu mă aştept să dau de vreun necaz. Am să am grijă să nu dau. Iar tu să fii al naibii de sigur că nu tragi într-o ţintă greşită. Pe aici sunt creaturi pentru care o puşcă de vânătoare s-ar putea să nu însemne mare lucru.

David îşi îndesă arma confortabil sub braţ, părând mulţumit că n-a luat-o Corcoran.

— N-am tras niciodată cu arma asta, nici cu alta, spuse el, dar în plimbările mele pe la Hopkins Acre m-am obişnuit să port una. Mai ales puşca asta a devenit o parte din mine. Mă simt mai bine, mai eu însumi, cu ea sub braţ. Puşca n-a fost niciodată încărcată când am luat-o cu mine.

— Ascultă-mă pe mine, spuse Corcoran cu oarecare dezgust, şi încarc-o. Presupun că ai gloanţe?

David se bătu peste unul din buzunarele jachetei sale.

— Chiar aici. Vreo două mâini. Chiar şi la Hopkins Acre totdeauna aveam la mine două gloanţe. Le scosesem din puşcă dar, Timothy insista că puşca trebuie totdeauna să fie încărcată când stă în rastel.

— E o absurditate să cari după tine o puşcă dacă n-ai de gând s-o foloseşti, spuse Corcoran. Ce rost are să iei o puşcă dacă nu-i încărcată? Bătrânul meu îmi spunea de mult, când mi-a dăruit prima puşcă – niciodată să nu îndrepţi o puşcă spre nimic, în afară de cazul că ai de gând să ucizi.

— Am îndreptat adesea această puşcă spre ceva, spuse David, dar n-am ucis niciodată. Am îndreptat-o spre sute de păsări pe care le stârneau câinii, dar n-am apăsat

niciodată pe trăgaci.

— Ce ai de gând să dovedeşti – că eşti totuşi civilizat?

— M-am întrebat adesea asta, spuse David.

Rătăcind pe la poalele colinei, Corcoran găsi un firicel de apă care fusese lărgit formând un bazin în care se strângea apa. Stârni pe neaşteptate un viezure care sâsâi la el înainte să dispară în viteză. Îşi dădu seama că se ţine după el un lup şi nu-i dădu nicio atenţie. Îl urmărea mereu ţinându-se la aceeaşi distanţă, fără să se apropie dar nici să rămână în urmă.

Nu s-a mai întâmplat nimic altceva. Nu găsi nimic demn de interes. După un timp se întoarse şi urmă curba colinei înapoi spre locul unde se afla peregrinul. Înainte de a se întoarce, lupul dispăruse.

Soarele nu era cu mult deasupra orizontului vestic. Folosind nişte lemne din grămada rămasă lângă vechiul foc de tabără, aprinse un foc. Se duse la bazin şi se întoarse cu o găleată de apă. Când David coborî de pe colină, el frigea şuncă într-o tigaie şi clătite în alta.

David se lăsă la pământ cu puşca în poală.

— Nu e nimic, spuse el. Câteva turme păscând departe pe câmpie şi asta e tot. Ăsta e cel mai singuratic loc pe care l-am văzut vreodată.

— Toarnă-ţi nişte cafea, îi spuse Corcoran. Am destule clătite pentru tine ca să începi. Ia şi nişte şuncă. Farfuriile şi cănile sunt acolo pe pătură.

După ce s-a servit cu primele clătite, David întrebă:

— Vreun semn de la Henry?

— Nici urmă.

— E ciudat pentru el să plece fără să spună nimic. Sau să lipsească atât de mult timp.

— I-o fi venit vreo idee şi o fi vrut s-o verifice.

— Sper că da, spuse David. Sunt momente în care nu sunt sigur că-l înţeleg pe Henry. E fratele meu şi încearcă să-l vezi în carne şi oase, deşi nu mai e de mult carne şi

oase – dar rămâne totuşi fratele meu, cu toate că e o fiinţă omenească destul de neobişnuită. S-a lăsat prins în capcană de Infiniţi, de vorbele lor mieroase şi frumoase. Dar procesul n-a avut loc. Poate Henry era prea dificil, o personalitate prea contorsionată ca să poată fi prinsă.

Corcoran încercă să fie liniştitor.

— Nu-ţi face griji cu el. Nu i se poate întâmpla nimic. Nimic nu poate pune stăpânire pe el.

David nu răspunse. Câteva momente mai târziu, întrebă:

— Ce crezi că ar trebui să facem acum? Are vreun rost să mai rămânem aici?

— E prea devreme să spunem, zise Corcoran. Am fost aici numai câteva ore. Să aşteptăm măcar până mâine. Atunci poate vom avea alte idei.

O voce fără sunet le vorbi.

„Căutaţi un om pe nume Boone?” întrebă ea.

După un moment de surpriză, Corcoran îi spuse lui David:

— Ai auzit asta?

— Da, am auzit. Nu a fost Henry. E altcineva.

„Eu sunt mintea”, spuse vocea „a ceea ce voi numiţi un monstru ucigaş. Vă pot ajuta în privinţa lui Boone ăsta”.

— Poţi să ne spui unde este? întrebă Corcoran.

„Vă pot spune unde a plecat. Dar mai întâi trebuie să încheiem un târg”.

— Ce fel de târg, monstrule?

„Nu-mi mai spuneţi monstru. E destul de rău că gândiţi astfel despre mine, dar să mi-o şi spuneţi în faţă e grosolănie curată”.

— Dacă nu eşti un monstru, atunci ce eşti?

„Sunt un servitor credincios care nu face altceva decât să execute ordinele stăpânului său. Nu e problema mea să pun la îndoială înţelepciunea voinţei sale”.

— Nu te mai obosi să te scuzi, spuse David. Ştim cine

eşti. Zaci în învălmăşeala de resturi care au fost odată un monstru ucigaş.

„Începeţi iar să-mi spuneţi monstru. Şi eu n-am încercat în niciun fel să mă scuz”.

— Mie mi-a sunat ca şi cum ai fi făcut-o, spuse Corcoran. Hai să vedem ce-i cu târgul.

„E un târg simplu. Direct şi fără brizbrizuri. Eu vă spun unde să-l căutaţi pe Boone, dar înainte să fac asta voi trebuie să mă scoateţi din ruina asta a vechiului meu eu şi să vă angajaţi cu toată onestitatea că mă veţi duce de aici oriunde, departe de această înfiorătoare nimicnicie”.

— Păi, spuse David, ăsta e un târg simplu.

— Ia-o încet, îi atrase atenţia Corcoran. Întreabă-te câtă încredere putem acorda vocii ăsteia de la fier vechi.

— Pare un lucru destul de simplu, spuse David. El ştie unde e Boone şi vrea…

— Aici e aici. El nu spune că ştie unde e Boone. Zice că ne va spune unde să-l căutăm. Astea sunt două lucruri diferite.

— De fapt, aşa e. Cum e cu asta, domnule? Cât de exacte sunt informaţiile tale?

„O să vă ajut aşa cum pot. Ajutorul pe care vi-l ofer nu se va limita la găsirea lui Boone”.

— Ce altfel de ajutor? Cum ne mai poţi ajuta?

— Las-o baltă, mormăi Corcoran. Nu-i mai da nicio atenţie. E la înghesuială şi e gata să promită orice numai să scape.

„Dar pentru caritatea umană, se văicări monstrul, trebuie să vă fie milă de mine. Nu trebuie să mă condamnaţi la milenii de lipsă de orice contact cu vreun stimul extern. Sunt orb; cu excepţia acestei discuţii telepatice nu am nici auz. Nu simt căldura sau frigul. Chiar şi trecerea timpului e vagă. Nu pot să fac diferenţa dintre o secundă şi un an”.

— Eşti în găleată, spuse Corcoran.

„Aşa e. Fiţi bun domnule şi fie-vă milă de mine”.

— N-am să ridic o mână să te ajut. N-am să ridic un deget.

— Eşti cam dur cu el, spuse David.

— Nu tot atât de dur pe cât a fost el la Atena. Nu mai dur decât ar fi fost el cu noi dacă ar fi avut şansa – dacă n-ar fi încurcat-o.

„N-am încurcat-o eu. Eu sunt un mecanism eficient. M-a părăsit norocul”.

— Categoric te-a părăsit, spuse Corcoran. Şi încă mai fuge de tine. Acum taci. Nu mai vrem să te auzim.

Tăcu. O vreme nu-l mai auziră.

După un timp, David spuse:

— Henry nu s-a întors. Am rămas singuri, tu şi cu mine. Mintea monstrului spune că are informaţii. Cred că e rezonabil să credem că într-adevăr are. Era aici când era şi Boone. Poate o fi vorbit cu el.

Corcoran mormăi:

— Încerci să te convingi singur că ar trebui să arăţi mărinimie unui duşman învins, că ar trebui să acţionezi nobil într-o situaţie ca asta. E vorba de capul tău, dacă vrei să ţi-l rişti. Eu mă spăl pe mâini. Fă ce vrei.

Soarele apusese şi se lăsa o beznă adâncă. Undeva, în pustietăţi, urlă un lup şi altul îi răspunse. Corcoran termină de mâncat.

— Dă-mi farfuria şi argintăria, îi spuse lui David. Mă duc jos la bazin să le spăl.

— Vrei să vin să te păzesc?

— Nu. O să fiu în siguranţă. E doar la doi paşi de aici.

Ciucit lângă bazinul săpat în rocă, Corcoran spălă vesela. La răsărit, luna se ridica încet. La distanţă, vreo şase lupi se tânguiau jelindu-şi viaţa grea şi amară.

Când se întoarse la foc, David scosese deja păturile.

— A fost o zi lungă, spuse el, şi trebuie să dormim bine. Am să fac primul de gardă. Cred că trebuie să facem

de gardă.

— Da, cred că ar trebui, spuse Corcoran.

— Mă îngrijorează Henry, îi spuse David. Ştie că într-o situaţie ca asta n-ar trebui să ne divizăm forţele.

— Probabil că a întârziat numai, spuse Corcoran. Dimineaţă o să se întoarcă şi lucrurile vor reintra în normal.

Îşi împachetă jacheta ca s-o folosească drept pernă şi întinse pătura. Câteva momente mai târziu era deja adormit.

Când se trezi, era întins pe spate. Deasupra lui, cerul se mai luminase de prima atingere a zorilor, iar David nu-l chemase să-şi ia în primire garda.

Naiba să-l ia, se gândi Corcoran. Ştia mai bine cum stau lucrurile. Şi nu trebuia să-mi dovedească că poate mai mult sau că e mai bun decât mine.

— David! strigă el. Ce crezi că faci, lua-te-ar naiba?

Pe colină cântau păsările salutând prima geană de lumină de la răsărit. Cu excepţia cântecului lor nu se mai auzea niciun alt sunet, iar tremurul flăcărilor focului ce se stingea era singura mişcare. Pe câmpie, oasele înălbite ale bizonului străluceau în lumina moale a dimineţii; iar puţin mai la dreapta de ele se puteau vedea resturile ce marcau moartea monstrului ucigaş.

Corcoran se ridică, scuturând pătura cu care se învelise. Se duse spre foc luând un băţ lung pentru a rearanja jarul împrăştiat. Se ciuci lângă foc şi atunci auzi zgomotul de bale care îi trimise fiori pe spinare. Nu mai auzise acest sunet mai înainte şi habar n-avea ce ar putea fi, dar avea darul să te îngheţe, lucru ce-l făcu să încremenească. Se auzi din nou şi de data asta fu în stare să întoarcă capul pentru a vedea de unde ar putea veni.

Pentru moment tot ce putu vedea fu o pată palidă aplecată deasupra alteia întunecate care zăcea pe pământ. Îşi încordă vederea să vadă mai bine dar nu recunoscu

pata deschisă până ce aceasta nu ridică capul – faţa plată de pisică, urechile cu smocuri, strălucirea colţilor de 6 inci – un tigru cu colţii de sabie aplecat deasupra prăzii, mâncând cu zgomotul acela oribil pentru a marca deliciul mâncării.

Corcoran ştia cine e prada. Acolo, sub ghearele şi dinţii tigrului zăcea David!

Apucând băţul pe care îl scosese din grămada de lemne, Corcoran se ridică. Balansă băţul în mână, apucându-l mai bine. Era o armă neînsemnată, dar era singurul lucru pe care îl avea. Felina se ridică şi ea pe picioarele ei. Era mult mai mare decât crezuse. Avea dimensiuni înspăimântătoare. Păşi peste pata neagră care era David şi mai făcu vreo câţiva paşi înainte. Se opri şi rânji cu colţii curbaţi strălucind în soare. Picioarele din faţă erau mai lungi decât cele din spate; spinarea i se curbă şi bestia părea gata să stea jos. Acum era destulă lumină pentru Corcoran ca să vadă blana pătată, pete brune pe un fond mai deschis.

Nu se mişcă. După ce făcu vreo câţiva paşi, nu se mai mişcă nici felina. Apoi, încet, intenţionat, de parcă nu s-ar fi hotărât, se întoarse. Se duse uşor înapoi la pradă, îşi coborî capul, adulmecând pata întunecată astfel încât să poată să o apuce mai bine. Dinţii felinei se înfipseră în pata întunecată şi o ridică; Apoi felina începu să se îndepărteze, fără grabă, întorcând spatele omului de lângă foc.

Corcoran o privi incapabil să mişte vreun muşchi. Felina trecu la o alergare fără efort. Îşi ţinea capul în sus astfel încât prada atârnândă să nu atingă pământul. Dar un picior căzu şi începu să se târâie, felina împiedicându-se o dată sau de două ori de el când laba ci călcă peste piciorul atârnând. Merse pe la baza falezei, ocolind pintenul de deal ce ieşea din colină în câmpie, apoi dispăru.

Corcoran nu se mişcă până când fiara nu plecă. Se chirci iar în faţa focului şi mai puse câteva lemne pe el.

Lemnul luă foc şi flăcările se ridicară în înălţimi. Încă chircit, se întoarse să vadă dacă peregrinul se mai afla acolo unde poposise. La vreo zece metri sau mai mult dincolo de foc zăcea puşca de vânătoare. Nu observase mai înainte puşca. Fusese prea întuneric şi, în orice caz, fusese prea ocupat să urmărească felina ca să mai vadă şi altceva. Nu se mişcă s-o ridice. Era încă paralizat de frică.

Încet, grozăvia a tot ceea ce se întâmplase îl izbi cu toată puterea. Ucis de un tigru cu colţii de sabie! Ucis şi mâncat de un tigru cu colţii de sabie! Ucis nu la mânie sau în apărare, nici în furia ucigaşă, ci omorât pentru carnea de pe oase.

David era mort. David cine? Şocat, Corcoran îşi dădu seama că nu-i ştia nici măcar numele de familie. Cei de la Hopkins Acre nu-l pomeniseră niciodată şi nici el nu-i întrebase. El îşi rememoră lista: David, Enid, Timothy, Emma şi Horace. Deşi nu prea era corect. Numele de familie al lui Horace trebuia să fie altul.

David nu-l chemase, îl lăsase să doarmă. Dacă m-ar fi chemat, se gândi Corcoran, aş fi putut fi eu în locul lui.

Încercă, în imaginaţie, să-şi dea seama cum s-a întâmplat moartea. David trebuie să fi auzit ceva dincolo de foc, în bezna dinaintea zorilor şi s-a dus să cerceteze ce este. Trebuie să fi fost luat prin surpriză căci altfel ar fi văzut felina. Oricare a fost situaţia, nu a tras cu puşca.

Dacă aş fi fost cu, cugetă Corcoran, aş fi tras. Dacă aş fi plecat de lângă foc şi aş fi dat cu nasul de un tigru cu colţii de sabie, aş fi folosit puşca. O puşcă de vânătoare nu e chiar arma cea mai potrivită împotriva unui tigru cu colţii de sabie, dar de aproape, deşi poate că nu l-ar fi omorât, ar fi înăbuşit pofta de a ucide chiar şi a unui animal atât de mare. David nu folosise puşca, poate pentru că n-a tras niciodată cu ea, poate pentru că era prea civilizat ca s-o utilizeze, chiar dacă ar fi avut şansa.

Bietul nebun, îşi spuse Corcoran.

Plecă de lângă foc şi se duse la puşcă. Avea două cartuşe pe ţeavă; nu se trăsese cu ea. O luă sub braţ şi se aventură mai departe. Pe pământ zăcea o cizmă şi în interiorul cizmei, un picior. Oasele erau dislocate, rupte de dinţii unui animal de pradă. Puţin mai departe era o jachetă sfâşiată. În jurul ei erau împrăştiate alte gloanţe rămase acolo unde căzuseră. Corcoran le strânse şi le puse în buzunarul lui. Nu părea să mai fi rămas nimic altceva din David. Se întoarse înapoi la cizma cu piciorul prins în ea şi stătu acolo privind-o. Nu se aplecă s-o atingă. Ar fi fost, o impietate s-o ridice, îşi spuse el şi se depărtă.

Se întoarse înapoi la foc şi se ciuci iar. Ar trebui să mănânce ceva, ştia asta, dar n-avea niciun chef. Gura îi era amară şi sălcie.

Acum ce trebuia să facă?

Era sigur că ar fi putut opera peregrinul. Ştia unde păstra David jurnalul; îl urmărise pe David cum programase panoul de comandă pentru a ajunge aici.

Dar unde să se ducă? Înapoi în secolul său, douăzeci, spălându-se pe mâini de întreaga afacere? se gândi la asta. Ideea îl atrăgea oarecum, dar nu se simţea în largul său s-o aplice. Gândind aşa, se simţea ca un dezertor. Boone fusese undeva în acest petec nebunesc de timp şi el nu trebuia să plece până când nu era sigur că nu putea să-l ajute pe prietenul său.

Se gândi la tigrul cu colţii de sabie şi la ce înseamnă să fii singur prin locurile astea uitate de Dumnezeu şi ideea nu prea îi surâse. Dar cântări toate acestea în comparaţie cu nevoia de a fi aici dacă Boone s-ar fi reîntors de pe unde plecase. Şi Henry, la fel poate, deşi Henry n-avea nevoie de peregrin ca să se mişte prin timp şi spaţiu. Henry, se hotărî, n-avea nicio nevoie de el.

Luă în considerare tigrul şi îşi dădu seama că felina fusese un incident care nu trebuia luat în considerare la luarea unei decizii. Felina s-ar putea să nu se mai întoarcă.

Chiar dacă o făcea, acum era o armă în mâinile cuiva care ştia s-o folosească. Cu arma în mână îşi spuse el, n-ar fi la fel de vulnerabil ca David. Noaptea ar putea dormi în peregrin, cu uşa bine închisă contra carnivorelor ce mişunau pe aici. Avea de mâncare o oarecare vreme şi apă în gaura de scurgere. Ştia că putea să rămână oricât ar fi vrut.

Dimineaţa se instalase şi el se puse în mişcare. Se duse la bazin după o găleată de apă; se duse la peregrin pentru mâncare. Se aşeză lângă foc să-şi facă o turtă de mălai, să-şi fiarbă o cafea şi să prăjească nişte şuncă. La dracu' îşi spuse, e doar un picnic într-o excursie.

Încercă să-i pară rău după David, dar nu reuşi mare lucru. Oroarea de moarte, sau mai degrabă, oroarea faţă de circumstanţele morţii, îl făcu să se înfioare, dar se strădui să nu se lase copleşit. Cu cât va şterge mai repede toate astea din minte, cu atât va fi mai bine.

Undeva în mintea lui simţi ceva ca un chicotit. Venea de undeva din afara lui. „He-he-he" se auzea chicotind.

Furia i se urcă la cap.

— Taci dracului, se oţărî la monstru.

„He-he-he, chicoti monstrul. Prietenul tău e mort şi eu sunt încă viu".

— O să-ţi doreşti de un milion de ori să fi murit când se vor fi terminat toate astea.

„O să fii şi tu mort, jubilă monstrul, cu mult înaintea mea. O să fii oale şi ulcele".

Corcoran nu răspunse. Prin minte îi trecu o umbră de suspiciune. Era oare posibil ca monstrul să fi atras fiara spre David?

Dacă te gândeai bine, era o prostie. Devenise paranoic, cugetă el, numai pentru că se gândea la asta. Îşi mâncă micul dejun, apoi spălă şi uscă oalele şi farfuriile, folosind poalele cămăşii sale uzate pentru a le usca. Gândindu-se mai bine, se duse la peregrin şi găsi o

lopăţică. Săpă o groapă şi puse în ea cizma cu piciorul dinăuntrul ei. Din raţiuni sanitare, îşi explică el sieşi însuşi: acţiunea nu avea un caracter ceremonios.

Învelind o bucată de turtă într-o batistă, o puse în buzunar. Se învârti prin peregrin după provizii căutând o gamelă, dar nu găsi niciuna. În loc de gamelă, umplu o jumătate de găleată cu apă. Era destul de incomod de cărat după tine, dar era cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut.

Luând puşca de vânătoare şi găleata cu apă, se îndrepta spre câmpie. După vreo câteva mile, făcu la stânga şi începu să se învârtă în cerc, cu colina în centrul lui. Căută cu multă atenţie orice semn că Boone ar fi trecut pe acolo.

Corcoran găsi de două ori ceea ce credea că ar putea fi o urmă umană. Se luă după fiecare, dar până la sfârşit nu putu fi sigur. Ambele urme se pierdeau. Era inutil, îşi spuse. Ştiuse tot timpul că o să fie inutil – dar chiar convins că e inutil, era dator să încerce. El şi Boone trecuseră prin atâtea împreună. Uneori intraseră în belele unul pentru altul. Boone era tot ce putea fi numit un prieten pentru el. Şi nu avusese mulţi prieteni.

În unele momente întâlnea lupi care se dădeau de o parte din cale mârâind, aşezându-se apoi liniştiţi ca să-l privească trecând. Un animal asemănător unui cerb sări dintr-un pâlc de tufişuri şi o luă la fugă. Trecu la vreo milă de o turmă de bizoni. De la distanţă văzu ceva ce aducea cu nişte mastodonţi, deşi erau prea departe de el ca să fie sigur. Aici puteau fi şi mastodonţi, îşi spuse el; era timpul lor.

Când soarele îi ajunse drept deasupra capului, se opri şi se lăsă pe vine la umbra unui copac. Morfoli puţină turtă şi bău apă stătută din căldare.

Probabil că ar fi trebuit să se întoarcă la colină. Pornise cu intenţia de a descrie un cerc în jurul ei.

Aproape că executase jumătatea vestică a cercului. Spre est nu era nimic, doar câmpia care se întindea vastă, plată şi goală pentru a se uni în cele din urmă cu cerul. Dacă Boone plecase undeva, ar fi trebuit s-o ia spre vest unde se ridicau şi alte coline; nu s-ar fi dus în pustietatea din est. Corcoran cântări treaba. Poate ar fi trebuit să se întoarcă pe propriile urme, pe aceleaşi locuri, uitându-se mai atent după un indiciu pe care s-ar putea să nu-l fi remarcat prima dată.

Termină pâinea de porumb şi mai luă o înghiţitură de apă stătută. Se pregătea să se ridice când simţi prezenţa. Îngheţă şi ascultă. Nu se auzea nimic, dar prezenţa se simţea.

Vorbi şovăitor, nesigur.

— Henry?

„Da, eu sunt”, răspunse Henry.

— Ştii de David?

„Da, ştiu de el. De cum m-am întors am ştiut. Şi tu lipseai. Am plecat să te caut”.

— Îmi pare rău de David.

„Şi mie îmi pare rău. Era un frate care nu poate fi înlocuit. A fost un om nobil”.

— Da. Un om foarte nobil.

„O felină l-a răpus, spuse Henry. Am urmărit-o şi am găsit-o cu resturile lui. A mai rămas foarte puţin. Spune-mi cum s-a întâmplat”.

— Făcea de pază. Când m-am trezit am descoperit ce s-a întâmplat. N-am auzit nimic. Felina l-a dus de aici.

„Era un mormânt, unul foarte mic”.

— O cizmă, spuse Corcoran. Cu piciorul în ea. Eu am îngropat-o.

„Îţi mulţumesc pentru actul tău. Ai făcut ceea ce ar fi trebuit să facă familia”.

— Ştii unde sunt resturile. Aş putea lua o lopată şi să sperii tigrul…

„N-ar avea niciun rost. Un gest inutil. Am văzut că ai puşca. El n-a folosit-o?”

— Trebuie să fi fost luat prin surprindere.

„Oricum, spuse Henry, el n-ar fi folosit-o. Era prea blând pentru lumea asta. Aventura asta s-a terminat prost. Pentru noi toţi. Mai întâi a dispărut Enid, apoi Boone”.

— Ştii ceva de Boone? Ai veşti de la el?

„Am descoperit încotro a plecat, dar nu era acolo. Era o puşcă şi un sac pe care îl cărase, dar el plecase. Cred că era un lup cu el. Îmi pare rău, Corcoran”.

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat cu el, spuse Corcoran. A păşit după alt colţ. Sper să rămână acolo unde e şi să nu se întoarcă.

„Ce avea de gând să facă acum? N-avea niciun rost să mai rămână aici”.

Corcoran dădu din cap. Cu o zi în urmă gândise repede ce ar trebui să facă şi ce nu. Se gândise să se întoarcă la New York. Respinsese ideea ca inacceptabilă; Boone se pierduse şi trebuia regăsit. Acum Boone dispăruse şi-şi dădu seama că erau foarte puţine şanse să fie regăsit.

Se gândi la secolul douăzeci şi respinse şi această idee. Nicio dată în viaţa lui n-a întors spatele unei aventuri înainte ca aceasta să se termine definitiv. Această aventură, îşi reaminti el, era departe de a se fi terminat.

Se putea întoarce la Hopkins Acre. Coordonatele, era sigur, le putea găsi în jurnalul lui David. Traiul la Hopkins Acre ar fi confortabil. Servitorii şi argaţii erau probabil încă acolo. Era un loc unde ar fi putut fi în siguranţă, unde ar fi putut sta şi regândi situaţia şi poate ar elabora un nou plan de acţiune. Mai era posibil ca acolo să se întoarcă şi alţii dintre cei plecaţi.

Dar mai era şi un alt loc unde ruinele unui oraş împodobeau un vârf şi unde un copac masiv străpungea cerul de deasupra ruinelor cu o scară în spirală ce se

înfăşura în jurul lui. Acolo trebuie să fie un mister, poate nu aşa cum îl văzuse el, dar în orice caz un mister care merita o atenţie sporită.

Henry aştepta un răspuns. Corcoran de-abia vedea licărirea lui, un nor de mici scântei strălucind în soare.

În loc să răspundă la întrebarea lui Henry, răspunse la propria sa întrebare.

— Din câte am înţeles, ai oprit decorporalizarea. Poţi să-mi spui cum s-a întâmplat?

„A fost o judecată pripită din partea mea, spuse Henry. Am lăsat sporovăială Infiniţilor să mă atragă. Mă învârteam în jurul lor. Curios, aş fi putut să ghicesc întrebându-mă ce fel de lucruri sunt în realitate. Trebuie să recunoşti că e foarte ciudat. Ei sunt doar marginal umani, sau ceea ce am putut eu să văd la ei era uman. Nu-i vezi. Îi zăreşti ici şi colo din când în când. Plutesc încolo şi încoace, ca fantomele. Dar fie că-i vezi sau nu, îi auzi tot timpul. Predică, argumentează, imploră şi pledează. Îţi arată drumul spre imortalitate şi descriu nesfârşitul confort al imortalităţii – o imortalitate intelectuală, zic ei, e singurul drum de urmat. Toate celelalte sunt grosolane, ieftine, şi ruşinoase. Nimeni nu vrea să-i fie ruşine”.

— Ţi-au trimis şi o listă de plată?

„M-au cumpărat, spuse Henry. Dar m-au cumpărat într-un moment de slăbiciune. Când această slăbiciune a dispărut, i-am înfruntat. Au fost şocaţi până în fundul sufletului că am avut curajul să le rezist şi atunci de abia au început să lucreze asupra mea. Dar cu cât mă presau mai tare, cu atât deveneam mai încăpăţânat. Am rupt-o cu ei. Sau poate ci m-au abandonat dezgustaţi. Poate le luam mai mult timp decât merita şi ei m-au îndepărtat. Când am plecat, procesul ajunsese deja prea departe; eram pe jumătate decorporalizat, eram blocat undeva la mijloc. Eram aşa cum mă vezi acum.

— Asta nu pare să te deranjeze.

„Sunt avantaje şi dezavantaje şi eu consider că sunt undeva înainte, avantajele întrecând dezavantajele. Cel puţin, asta-mi spun singur. Sunt multe lucruri obişnuite, umane pe care nu le pot face, dar sunt şi lucruri pe care nici om nu le poate realiza, şi eu trag cât mai multe foloase din acestea, ignorând ce am pierdut”.

— Şi acum ce ai de gând să faci?

„A mai rămas o parte din familie pe care trebuie s-o găsesc. Horace şi Emma – şi Timothy care a fost înghesuit în peregrin de bruta aia de Horace”.

— Ai vreo idee unde să-i cauţi?

„Niciuna. Trebuie să le iau urma”.

— Poţi folosi peregrinul în căutările tale? L-aş putea conduce pentru tine.

„Nu, trebuie s-o fac cu propriile mele mijloace. Trebuie să mă întorc la Hopkins Acre şi să le iau urma de acolo. O să fie slabă şi anemică, dar e acolo. Spui că poţi să conduci peregrinul?”

— Da. Ştiu şi unde e jurnalul de bord şi l-am observat pe David cum introduce coordonatele când a stabilit cursul încoace.

„Ar fi mai bine pentru tine să te întorci la Hopkins Acre. Cred că locul e sigur. Unii dintre noi s-ar putea întoarce după tine. Putem face asta ştiind unde te afli. Coordonatele pot fi scrise în jurnalul de bord. Eşti sigur că poţi conduce peregrinul?

— Sunt sigur, răspunse Corcoran. Nu cred că mă voi duce la Hopkins Acre. Poate mai târziu, dar nu imediat. Vreau să mă duc în locul unde ne-ai găsit pe mine şi pe David. E ceva acolo care merită o examinare mai atentă.

Henry nu puse întrebarea pe care Corcoran era sigur că o va pune. Mai degrabă dădea impresia că e indiferent.

Brusc, Henry dispăru.

Corcoran se ridică în picioare. Boone nu se mai afla în aceste timpuri şi în aceste locuri şi nu avea niciun motiv

să mai rămână. Ştia unde se duce aşa cum spusese Henry, şi ar trebui să plece cât mai repede.

Când ajunse la tabără, locul era pustiu. Nu se mai vedea nicio urmă de felină şi nici chiar de lupi. Corcoran luă oalele şi cratiţele de lângă cenuşa focului şi le înveli în pătură; apoi, ridicând pătura o săltă pe umăr.

O voce îi vorbi „He-he-he”, glăsuia.

La auzul acestui sunet, Corcoran se întoarse pe călcâie spre grămada de resturi.

Chicotitul continua.

Corcoran o luă spre grămadă.

— Mai termină odată cu chicotitul ăsta blestemat, ţipă el.

Chicotitul încetă fiind înlocuit de văicăreală.

„Dragă domnule, eşti pe cale să pleci. Ţi-ai strâns lucrurile să pleci. Te rog, ia-mă cu tine. N-o să regreţi. Pot să fac multe pentru tine. Pot să-ţi răsplătesc bunătatea. Voi fi prietenul tău pe veci; Dacă mă iei cu tine, n-o să te împiedic de la nimic. Sunt uşor şi nu ocup mult loc. Nu trebuie să mă cauţi. Sunt în spatele a ceea ce a mai rămas din trupul meu sunt o casetă a creierului, o sferă bine lustruită. O să arăt bine aşezat pe un cămin. Pot constitui un subiect de conversaţie. Îmi vei găsi multe întrebuinţări. Când eşti singur şi dornic de tovărăşie putem avea conversaţii amuzante şi instructive. Am o minte brici şi sunt versat în logică. Vor fi momente în care îţi voi putea fi sfetnic. Şi voi fi totdeauna prietenul tău, plin de loialitate şi recunoştinţă”.

— Nu, mulţumesc, spuse Corcoran, întorcându-se pe călcâie şi mergând spre peregrin.

Îndărătul lui, monstrul ucigaş continuă să se tânguie, să se văicărească, să-l roage şi să promită. Apoi văicăreala încetă şi fu înlocuită de un val de ură.

„Ticălos nenorocit, n-o să-ţi iert asta. Până la urmă pun eu gheara pe tine. O să dansez pe oasele tale”.

Corcoran, netulburat îşi continuă drumul spre peregrin.

BOONE

Pe Boone îl trezi un nas rece şi încercă să sară în picioare. Dar picioarele lui urlară şi el îşi înăbuşi urletul de răspuns ce i se ridicase în gât. Lupul, scâncind, stătea sfios de o parte. Pe tot orizontul sudic, stele străluceau reci. Hainele îi erau ude de roua îngheţată a dimineţii.

De acolo de unde stătea privea câmpia prin care trecuse, argintată de lună, mai mult deşert decât câmpie, deşi era ceva iarbă şi păşuni pentru mici turme. Undeva, poate spre răsărit, or fi păşuni bogate unde pasc turme enorme. Dar aici turmele erau mici şi animalele de pradă puţine.

— Locul tău nu e aici, îi spuse el lupului. Ai găsi mai multă mâncare în altă parte.

Lupul se uită la el şi mârâi.

— Nu aşa se poartă o conversaţie, îi spuse Boone. Eu nu mârâi. N-am mârâit niciodată la tine. Am călătorit împreună, am mâncat împreună şi suntem prieteni.

Începuse să se ridice sprijinindu-se în mâini, dar acum se relaxă şi se lăsă iar pe pământ, întorcând capul ca să poată observa lupul – nu pentru că i-ar fi fost teamă de lup, îşi spuse el; era doar tendinţa de a menţine contactul cu singurul tovarăş pe care îl avea.

Dormise, dar cum putuse dormi în asemenea condiţii – cu piciorul prins într-o crevasă şi privind lupul care-l aştepta să moară ca să-l poată mânca? Totuşi, se gândi el, s-ar putea să-l nedreptăţească pe lup, pentru că erau prieteni.

Piciorul îl săgetă. Nu mai era un ţipăt, ci o durere, monotonă şi enervantă. Se simţea ca naiba – piciorul îl durea, stomacul îi era gol, gâtul îl ardea şi gura îi era uscată. Avea o nevoie disperată de apă. Undeva, nu prea departe era sigur că aude sunetul unei ape curgând.

Lupul stătea jos cu coada stufoasă încolăcită în jurul picioarelor, cu capul plecat într-o parte şi urechile ciulite înainte.

Boone închise ochii. Îşi lăsă capul să se se reazeme mai bine de pământ. Încercă să ignore durerea. Cu excepţia sunetului apei curgând, în rest era linişte. Încercă să ignore şi sunetul apei.

Ce sfârşit de iad, gândi el. Şi aţipi pentru câteva momente.

Redeveni brusc conştient.

Era în genunchi, fără nicio armă în mână şi fără niciuna prin apropiere. Repezindu-se asupra lui era călăreţul care venea din străfundurile memoriei sale, un bărbat uriaş călare pe un cal mic dar vânjos. Calul, cu dinţii dezveliţi, era la fel de hotărât şi de fioros ca şi bărbatul care îl încăleca.

Gura omului era deschisă într-un strigăt de triumf, lăsând dinţii să sclipească în lumina unui foc ce părea să răsară de nicăieri. Mustaţa lui mare fâlfâia în vântul stârnit de goană, sabia grea ridicată sus deasupra capului începuse să coboare.

Atunci lupul fu acolo, ridicându-se într-un salt, cu fălcile de pe care curgeau bale spre gâtul călăreţului. Dar era târziu, prea târziu. Sabia cobora şi nimic în lume n-o mai putea opri.

Boone ateriză cu o bufnitură şi se întinse cât era de lung. Suprafaţa de sub el era moale; când se întinsese pe ea îşi simţise piciorul eliberat – piciorul era liber şi nu se mai afla acolo unde fusese, prins în capcana de pe panta unei coline, cu mormanul de piatră în spatele lui şi cu zgomotul apei curgând.

Sunetul apei curgând era încă în apropiere şi el se târî spre ea. Ajungând la ea se întinse pe burtă şi-şi aplecă fruntea pentru a bea, reuşind să se stăpânească şi să bea numai câteva înghiţituri, apoi să se rostogolească de lângă

apă.

Zăcea pe spate şi privea cenuşiul cerului. Ceaţă, se gândi el. Dar ştia că nu e ceaţă; era un cer cenuşiu. Totul era cenuşiu. Se examină critic. Piciorul care fusese prins îl durea, dar nu era nimic rupt. Apa băută îi potolise setea răvăşitoare. Stomacul îi era gol. În rest, părea ca totul să fie bine.

Se întâmplase iar; păşise după colţ.

Dar unde era toată chestia aia cu călăreţul acela cu mustăţi fâlfâinde şi sabia care se lăsa în jos? Nu existase niciun călăreţ, nu putea să existe un astfel de călăreţ în acel trecut îndepărtat. Subconştientul, gândi el – complexitatea, misterul şi ascunzişurile creierului uman. Nu fusese niciun pericol prezent, instantaneu care era necesar pentru a declanşa pasul după colţ. Subconştientul lui, pentru a-i salva viaţa, pentru a face posibil pasul după colţ, inventase războinicul călare, barbarul înfiorător, astfel încât creierul lui să poată reacţiona automat. Gândindu-se mai bine, acesta nu i se părea chiar răspunsul corect şi logic. Totuşi, îşi spuse el, logic sau nu, acest lucru nu conta. Era aici, oriunde ar putea fi acest loc şi asta e tot ceea ce conta. Întrebarea acum este dacă va rămâne aici sau după un timp va fi aruncat din nou în trecutul preistoric. În toate cazurile precedente se întorsese în punctul de plecare, cu excepţia ultimei dăţi când, însoţit de Corcoran, păşise în peregrinul lui Martin şi rămăsese acolo fără să se mai întoarcă în camera din hotelul Everest, care de altfel se şi prăbuşise. Poate, se gândi el, tipicul fusese încălcat. Se afla aici de ceva timp.

Se târî din nou la apă şi bău iar. Apa era bună, curată, rece şi curgătoare. Încet se ridică în picioare. Piciorul care fusese prins în crevasă îl ţinea. Îl durea şi îl înţepa, dar în rest era la fel de bun cum fusese totdeauna. Avusese noroc, se gândi el.

Privi în jur. Locul era destul de substanţial. În alte

cazuri, cu excepţia cazului Everest care fusese deosebit, locul de după colţ era un loc înnegurat, ceţos cu toată structura blocată de ceaţă. Aici nu era ceaţă. Ceaţa, dacă fusese vreodată, se risipise. Locul mai era încă cenuşiu, dar un cenuşiu cu formă şi structură.

Era pe o câmpie. Câmpia se întindea fără îndoială până la orizont, dar n-avea cum să ştie pentru că cenuşiul cerului cobora spre cenuşiul câmpiei şi cele două nu puteau fi despărţite. Cursul de apă din care băuse şerpuia în josul câmpiei, venind de nicăieri şi curgând înspre niciunde. În josul câmpiei era un drum care nu şerpuia, ci mergea drept, cât de drept putea merge un drum. Era şi el cenuşiu, dar marcat de două dâre întunecate ce păreau a fi urme de roţi. Urmele de roţi erau clare, regulate şi drepte.

— Ce dracu' de loc mai e şi ăsta? se întrebă Boone, vorbind tare, fără să aştepte vreun răspuns şi fără să primească niciunul.

Drumul se întindea în cele două direcţii şi probabil că ar trebui să meargă pe el, dar în ce direcţie?

Întreaga situaţie era în neregulă, îşi spuse el. Habar n-avea unde era şi încotro s-o apuce. N-avea cum să afle de când se afla aici. Era apă, dar nu era mâncare.

Plecă de lângă cursul de apă şi se duse în mijlocul drumului. Îngenunche şi pipăi ceea ce luase drept urme de roţi. Nu putea vedea cu ochii care era înălţimea urmelor, dar degetele îi spuneau că au vreun inci deasupra terenului. Ca textură, păreau din acelaşi material ca şi suprafaţa doar că erau mai ridicate. Ar putea fi, se întrebă el, şine? Poate că dacă aşteaptă suficient de mult, un mijloc oarecare de transport va trece alunecând pe şine şi el va putea să facă o călătorie cu el.

Stând în mijlocul drumului, se hotărî. Va urma drumul în aceeaşi direcţie în care curgea râul. Va merge de-a lungul apei. Apa, îşi aminti el că spusese cineva cu mult timp înainte, ducea spre civilizaţie. Urmează un râu şi

vei da de oameni. Asta s-ar putea să fie aşa, dar nu se aplică acestui loc. Mergând în orice direcţie, s-ar putea să nu ajungă nicăieri. Poate că nici nu avea unde să ajungă.

Îşi târşi picioarele o vreme, dar nu se întâmplă nimic. Cursul de apă mai alerga încă de-a lungul drumului, când aproape de el, când mai departe după cum şerpuia prin câmpie. Erau doar drumul şi râul.

Auzi un clinchet în spatele lui şi se întoarse rapid. Clinchetul părea să fie al unor gheare. Un lup era aproape, în urma lui. Lupul? Privindu-l n-ar fi putut spune. Şi lupul ăsta şi celălalt erau cenuşii, dar nu asta era semnificativ, pentru că aici toate erau gri. Întinse braţele şi mânecile hainei lui erau gri. Haina lui, înainte de a ajunge aici, era cafenie.

Lupul se oprise şi se aşezase cam la vreo şase picioare depărtare de el. Îşi încolăcise coada în jurul picioarelor şi-şi săltă capul spre el. Rânji.

— Mă bucur că-ţi place, spuse Boone. Poate poţi să-mi spui unde suntem.

Lupul nu spuse nimic. Stătea acolo şi continua să rânjească.

— Cred că eşti lupul pe care îl ştiu, spuse Boone. Dacă eşti tu, mârâie puţin la mine.

Lupul îşi ridică buzele într-un mârâit instantaneu, apoi se întoarse la rânjet. Când mârâise i se văzuse grămada de dinţi.

— Acelaşi lup, spuse Boone. Hai s-o luăm din loc amândoi.

Începu să meargă întins pe drum, lupul lângă el. Era bine să-l aibă pe lup aici, îşi zise Boone. La urma urmei, era mai bine să meargă cu un prieten decât cu un străin.

Nu se întâmpla nimic. Nu se schimba nimic. Boone continua să meargă şi lupul ţinea pasul cu el, dar la fel de bine ar fi putut sta pe loc; oricât ar fi mers, totul rămânea la fel.

Se întrebă unde o fi Enid şi de ce nu s-a întors. Ce i s-o fi întâmplat?

— Ţi-o aminteşti pe Enid? îl întrebă pe lup. Lupul nu răspunse.

În depărtare pe drum se văzu un punct. Punctul devenea tot mai mare.

— Vine ceva, îi spuse lupului.

Se dădu la o parte din drum şi aşteptă. Era, după câte vedea el, un vehicul oarecare, care venea pe şine.

— Nu merge cum trebuie, îi spuse lupului.

Lupul căscă. Ar fi putut la fel de bine să spună: „Ce importanţă are? De unde să ştim cum trebuie?”

— Nu cred că ştim, zise Boone.

Punctul se dovedi a fi un vagonet ca o drezină, un vagonet foarte caraghios, deschis vântului, deşi o prelată dungată atârna deasupra celor două banchete situate spate în spate. Nu exista niciun conducător; vagonetul mergea singur.

Drezina încetini, dar nu se opri.

— Urcă, îi spuse Boone lupului.

Lupul sări şi se aşeză pe unul din locuri. Boone sări şi el şi se aşeză lângă lup, amândoi cu faţa în sensul mersului. Vagonetul prinse viteză.

Şi vagonetul era desigur cenuşiu. Prelata era vărgată numai în sensul că benzile de cenuşiu mai deschis alternau cu cele de cenuşiu mai închis. Vehiculul trecea ca vântul prin câmpie, cu lupul cenuşiu şi cu omul cenuşiu stând pe bancheta lui sub prelata fâlfâindă.

În cele din urmă, pe stânga şinelor şi foarte departe în faţă se ivi un cub care devenea tot mai mare în timp ce ei goneau spre el. Vagonetul începu să încetinească şi acum se vedea că acel cub era o clădire, cu trei mese scoase afară şi scaune în jurul meselor. Cineva stătea la una dintre mese; când vagonetul se opri, Boone văzu că persoana de la masă era Pălăria, care stătuse dincolo de

foc şi îi vorbise despre prietenia dintre lup şi om. Pălăria conică era aceeaşi, dar atât de enormă încât acum îi cădea pe umeri ascunzându-i capul.

Lupul sări din vagonet şi se duse spre masa lui Pălărie, se aşeză şi se uită la Pălărie. Boone se dădu jos mai încet şi se îndreptă spre masă, aşezându-se pe scaunul din faţa lui Pălărie.

„Te-am aşteptat. Mi s-a spus că vei veni” spuse Pălăria.

Cine ţi-a spus?

„N-are importanţă. Ce contează este că ai venit şi ţi-ai adus şi prietenul”.

— Nu l-am adus eu, spuse Boone. A venit singur. E cel care m-a însoţit peste tot.

„Sunteţi făcuţi unul pentru celălalt”, spuse Pălăria. „Ţi-am spus că veţi fi prieteni”.

— S-ar părea că ăsta e un loc unde se mănâncă, spuse Boone. Cum se poate căpăta ceva de mâncare?

„Nevoile tale sunt cunoscute. E deja ceva pe drum”.

— Pentru amândoi?

„Sigur. Pentru amândoi”.

Un robot scund de serviciu se rostogoli pe uşa clădirii. Pe capul cubic al robotului era o tavă. Acesta se opri lângă masă şi, ridicând braţele, mută tava pe masă.

— Farfuria asta e pentru carnivor, spuse robotul. Cum să i-o servesc?

— Pune-i-o pe pământ, spuse Boone. Aşa mănâncă de obicei.

— Eu nu gătesc carne.

— E-n regulă. Lui îi place crudă şi în sânge.

— Eu i-am tăiat-o în bucăţele ca să-i fie mai uşor.

— Un lucru înţelept din partea ta, spuse Boone. Îţi mulţumim amândoi. Robotul puse farfuria cea mare pe pământ şi lupul începu să hăpăie. Era flămând; hăpăi totul la repezeală fără să mai mestece.

— E flămând, spuse robotul.

— Şi eu, zise Boone.

Robotul goli repede tava în faţa lui Boone – o friptură enormă şi sfârâindă, un cartof copt cu o oală de smântână, o salată cu brânză, fasole verde, o bucată de plăcintă cu mere şi o oală de cafea.

Boone îi spuse lui Pălărie:

— Asta-i prima mâncare civilizată pe care am văzut-o în ultima săptămână şi mai bine. Dar sunt surprins să găsesc o bucătărie americană bună din secolul XX într-un loc ca ăsta.

„Ne cunoaştem clienţii, spuse Pălăria. Ne potrivim bucătăria după ei. Ştiam că tu şi lupul ne veţi fi oaspeţi.

Boone ignorând salata, atacă friptura. Puse smântână în cartoful copt. Întrebă cu gura plină:

— Poţi să-mi spui unde ne aflăm? Sau eşti legat de jurământul tăcerii de mai ştiu eu ce secret zărghit?

„Câtuşi de puţin, spuse Pălărie. Pentru binele tău îţi spun că suntem pe Şoseaua Eternităţii”.

— N-am auzit niciodată de ea.

„Sigur că nu. Nici n-aveai cum. Tu sau orice altă fiinţă umană”.

— Dar suntem aici, lupul şi cu mine.

Pălărie spuse trist: „Erau motive să se creadă că nu se va întâmpla niciodată. Raselor inferioare credeam noi, le era interzis. Era doar o şansă la multe milioane ca procesul de evoluţie să ducă la tipul de monştri care sunteţi. Odată universul era stabil. Se putea calcula ce o să se întâmple. Se putea planifica. Dar asta nu mai e adevărat. Nu cu voi. Procesul biologic aleator a creat o caricatură de raţiune”.

Boone continuă să mănânce. Era prea flămând pentru a mai încerca să fie politicos. Lupul terminase de hăpăit farfuria lui de carne şi acum stătea liniştit lângă ea, la numai vreo două picioare mai încolo astfel încât să fie

aproape dacă s-ar ar mai aduce altă porţie de mâncare. Foamea i se mai potolise, doar un pic, deoarece era un animal greu de îndopat până în punctul în care nu mai putea să mănânce.

Boone înghiţi lacom. Îi spuse lui Pălărie:

— Şoseaua spre Eternitate, ai spus?

„Nu aşa am spus. Am spus Şoseaua Eternităţii”.

— Diferenţa e mică, îi spuse Boone.

„Nu chiar aşa de mică precum crezi”.

— Bine, nu contează, spuse Boone. Dacă aş fi urmat drumul ăsta, aş fi ajuns la Eternitate? Şi ce e Eternitatea? Ce aş găsi la Eternitate. Cine, te întreb ar vrea să ajungă la Eternitate?

„Eşti deja în Eternitate, spuse Pălăria. Unde credeai că eşti?”

— Habar n-am, spuse Boone. Dar Eternitatea!

„E un loc bun spuse Pălăria. E sfârşitul la toate. Când eşti în Eternitate, ai ajuns. N-are rost să mergi mai departe”.

— Deci să mă aşez şi să stau?

„Poţi să faci şi asta. Nu mai e vreun loc unde să te duci”.

Ceva era teribil de anapoda, îşi spuse Boone. Pălăria era lângă el şi-şi bătea joc. Eternitatea nu era un loc; poate că nu era decât un lucru gândit de un filosof din antichitate, dar nu un punct în timp şi în spaţiu. Şi drumul nu se termina în acest locşor de mâncat; se întindea mai departe în zarea gri. Mai erau evident şi alte locuri în care să te duci.

Friptura şi cartofii se terminaseră. Împinse farfuria de o parte şi trase farfuria cu salată în faţa lui, inversând ordinea naturală a felurilor de mâncare. Nu-i păsa de salată, deşi când era flămând, aşa cum fusese şi cum părea încă să fie, ar fi mâncat-o.

Pălăria nu vorbi un timp. Când Boone se uită vis-à-

vis, văzu că Pălăria căzuse cu faţa lui ascunsă pe masă. Braţele care se odihniseră pe tăblia mesei acum îi căzuseră şi atârnau din umeri.

Surprins, Boone se ridică în picioare şi se uită în jos la silueta prăbuşită.

— Eşti bine? întrebă el. Ce ţi s-a întâmplat?

Pălăria nu răspunse. Nici nu se mişcă.

Păşind vioi în jurul mesei, Boone o apucă de un umăr şi o ridică. Pălăria atârna moale în strânsoarea lui.

E mort, gândi Boone. Pălăria murise – dacă fusese vreodată vie.

Lăsă strânsoarea şi Pălăria se prăbuşi, căzând înapoi pe masă. Boone se duse spre cub şi intră pe uşă. Robotul de serviciu stătea cu spatele la el meşterind ceva la ceea ce părea să fie o sobă.

— Repede! spuse Boone. S-a întâmplat ceva cu Pălăria!

— S-a prăbuşit, spuse robotul. A scos cineva aerul din el.

— Aşa e. Cred că e mort. De unde ai ştiut?

— Se întâmplă, răspunse robotul. Se întâmplă mereu.

— Şi când se întâmplă, ce faci? Cum putem să-l ajutăm?

— Eu nu fac nimic, zise robotul. Nu mă priveşte pe mine. Eu sunt doar un robot de serviciu. Tot ce trebuie să fac este să aştept clienţii să vină pe drum. Nu vin mai niciodată. Aştept pe cineva şi nu vine nimeni. Pentru mine e tot una. Când, şi dacă, vin, eu sunt aici ca să-i servesc. Asta e tot ce fac. Nu pot să fac nimic altceva.

— Şi Pălăria? Ce-i cu Pălăria?

— Se arată din când în când, dar n-are nevoie de serviciu. Nu mănâncă. Se aşază la masă, totdeauna la aceeaşi. Nu vorbeşte niciodată cu mine. Se aşază la masă şi priveşte în josul drumului. Câteodată se prăbuşeşte.

— Nu faci nimic pentru el?

— Ce e aici de făcut? îl las întins acolo şi după minute, ore sau zile, pleacă.

— Unde pleacă?

Robotul ridică din umeri, o ridicare din umeri studiată, exagerată.

Boone se întoarse şi ieşi pe uşă. Lupul trăsese Pălăria de pe scaun şi o smucea peste tot, cum trage un căţeluş de o cârpă. Aruncând Pălăria sus în aer, lupul o prindea de mijloc înainte să atingă pământul şi o scutura violent.

O păpuşă, gândi Boone, asta era ceea ce fusese Pălăria, o păpuşă de cârpă prost modelată care se extindea în timp şi în spaţiu şi putea servi drept voce pentru cineva sau altcineva, acţionând ca păpuşa unui ventrilog necunoscut.

Stând la masă şi privind cum se juca lupul cu păpuşa de cârpă care fusese Pălăria, îl trecu un fior care venea din adâncurile lui, un fior psihic pe care îl recunoştea cu toată onestitatea că era provocat de frica de moarte.

Când ajunsese prima oară pe acest tărâm se întrebase în ce loc straniu fusese aruncat. Acum întrebarea îi revenea, de data asta mai distilată şi mai înspăimântătoare. Tărâmul sau locul sau condiţiile erau dezolante şi străine şi se întrebă de ce nu le-a remarcat mai înainte. Se simţea gol şi singur în faţa unei ameninţări pe care nici n-o putea bănui, deşi nu era nicio ameninţare aparentă şi nu era singur – Lupul era cu el.

Lupul se oprise din joaca lui cu Pălăria şi privea peste păpuşa căzută, rânjind la Boone, bucuros că are o jucărie, bucuros că nu e singur. Boone îl bătu încetişor pe coapsă şi Lupul veni luând bătaia ca o invitaţie de a se aşeza lângă el. Boone se întinse şi mângâie capul partenerului său iar Lupul nu se trase înapoi.

Răcoarea, descoperi surprins Boone, se retrăsese şi peisajul cenuşiu nu mai era decât tărâmul cenuşiu care fusese şi mai înainte.

Lupul scheună. Era strâns lângă piciorul lui Boone şi Boone putea simţi tremurul nervos al corpului animalului.

— Ce-i băiete? Ce se întâmplă?

Lupul scânci.

Privindu-l, Boone văzu că Lupul avea capul înălţat, Uitându-se spre cer, care de fapt, nu era nicidecum un cer, ci ceva cenuşiu care apăsa cenuşiul locurilor.

— Nu-i nimic sus acolo, îi spuse Boone Lupului. Absolut nimic.

Chiar când vorbea, văzu că greşeşte. Era ceva acolo în cenuşiul acela, luând încet formă. Era o formă tremurătoare care nu putea semăna decât cu o carpetă prost ţesută unduind în cenuşiul cerului.

Privi cum carpeta fluturândă cobora din înalturi spre pământ, şi văzu în cele din urmă că nu era o carpetă ci o plasă deschisă cu două siluete ghemuite pe ea.

Apoi ajunse pe pământ umflându-se când ateriză şi o femeie sări de pe ea alergând spre el cu braţele întinse.

— Enid! strigă el sărind înainte s-o prindă.

Fură imediat unul în braţele celuilalt, în timp ce ea se strângea la pieptul lui. Faţa ei era cufundată în piept şi spunea ceva, dar vorbele îi ieşeau bolborosite astfel că la început el nu putu să desluşească mare lucru. Apoi reuşi.

— … aşa de bucuroasă să te găsesc. N-am vrut să plec şi să te părăsesc, dar ai strigat la mine să plec şi să salvez peregrinul. Mă întorceam să fiu cu tine. Am vrut să mă întorc dar s-a întâmplat ceva şi n-am putut.

— E-n regulă, îi spuse el. Acum eşti aici şi asta e tot ce contează.

— Te-am văzut, spuse ea ridicându-şi faţa şi Uitându-se la el. Te-am văzut într-un loc cenuşiu şi tu erai cenuşiu şi era şi un lup cenuşiu cu tine.

— Lupul mai e aici, spuse Boone. E prieten cu mine.

Ea se dădu un pas înapoi şi-l examină cu atenţie.

— Eşti bine? îl întrebă.

— Niciodată n-am fost mai bine.

— Ce e locul ăsta?

— Suntem pe Şoseaua spre Eternitate.

— Ce lume e asta?

— Nu ştiu. N-am putut să mă lămuresc.

— E un loc diferit. Nu e pe pământ.

— Cred că nu, spuse Boone, dar nu ştiu unde sau ce este.

— Ai păşit după alt colţ?

— Cred că da. Dumnezeu ştie că m-am străduit destul de mult.

Cea de a doua siluetă care fusese şi ea pe plasă, se dăduse jos de pe ea şi venea spre ei. Avea două picioare şi două braţe şi părea, de altfel, să fie humanoidă, dar nu era omenească. Faţa era cea a unui cal costeliv, iar expresia pe care o avea era cea de mizerie extremă. Urechile i se lărgeau pe cele două părţi ale capului alungit. Braţele nu aveau coate, ci semănau mai degrabă cu nişte tuburi de cauciuc. Pe cele două părţi ale gâtului pulsa o pereche de branhii. Corpul semăna cu un butoi acoperit de negi.

— Ţi-l prezint pe Faţă-de-Cal, îi spuse Enid lui Boone. Nu ştiu cum îl cheamă, dar aşa îi spun eu şi lui nu pare să-i pese. Faţă-de-Cal, el e Boone. Cel despre care ţi-am povestit. Cel pe care am venit să-l găsim.

— Sunt bucuros că te-am găsit, spuse Faţă-de-Cal.

— Şi eu sunt bucuros că sunteţi aici, îi spuse Boone.

Robotul ieşea din cub cu o tavă în echilibru pe cap.

— Ţi-e foame? întrebă Boone. Aici e mâncare.

— Sunt leşinată de foame, spuse Enid repede.

Cum stăteau la masă, Boone se întoarse spre Faţă-de-Cal. Asta e mâncare omenească. S-ar putea să nu fie pe gustul tău.

— În peregrinările mele, îl asigură Faţă-de-Cal, am învăţat să înfulec orice alte materii nutritive.

— Ţie nu ţi-am adus nimic, îi spuse robotul lui Boone.

Tocmai ai dat gata un prânz copios. I-am mai adus lupului altă porţie de carne. Arată de parcă e lihnit de foame. Robotul puse jos farfuria cu carne pentru Lup. Lupul se repezi la ea.

— E un mâncău, spuse Boone. Lupul poate înfuleca o jumătate de bizon fără să respire.

— E unul dintre cei care se învârteau în jurul taberei? Unul dintre cei care-l pândeau pe bietul bizon bătrân? întrebă Enid.

— El însuşi. După ce ai plecat – nu, mai înainte – s-a tras lângă mine. M-am trezit în prima noapte şi el era acolo, nas în nas cu mine. N-am spus nimic pentru că credeam că am o halucinaţie.

— Povesteşte-mi. Ce s-a întâmplat cu monstrul ucigaş şi cu bătrânul bizon viteaz?

— Ai şi tu ceva de povestit şi aşi vrea să te aud.

— Nu, mai întâi tu. Sunt prea flămândă acum ca să vorbesc.

Lupul terminase de mâncat. Acum se îndepărtase şi începuse să se joace cu Pălăria.

— Ce-i lucrul ăla cu care se hârjoneşte Lupul, întrebă Enid. Parc o păpuşă neghioabă.

— Aia e Pălăria. O să-ţi povestesc despre ea. Ocupă o mare parte din povestea mea.

— Păi începe cu asta, spuse Enid.

— Imediat, spuse Boone. Mi-ai spus că tu m-ai văzut. Într-un loc cenuşiu, şi lupul era cu mine. Te-ar deranja să-mi spui exact cum m-ai văzut, de unde ai ştiut că eu sunt?

— Câtuşi de puţin, spuse ea. Am găsit un televizor. O să-ţi explic mai târziu. Televizorul îţi arată ce voiai să vezi. Trebuia doar să te gândeşti la asta. Aşa că eu m-am gândit la tine şi iată-te.

— S-ar putea să mă fi arătat în cenuşiu. Dar nu putea să-ţi spună unde să mă găseşti.

— Plasa a făcut asta, îi spuse Faţă-de-Cal. Poate să ţi

se pară şubredă, dar e un mecanism minunat. Nu, nu un mecanism. Nu e aşa de stângace ca un mecanism.

— Faţă-de-Cal a făcut-o, spuse Enid. A construit-o în mintea lui şi…

— Tu m-ai ajutat, insistă Faţă-de-Cal. Dacă n-ar fi fost pentru tine n-ar fi existat nicio plasă. Tu ai ţinut degetul astfel încât să pot să fac nodul final, cel mai important.

— Sună interesant şi misterios, spuse Boone. Povesteşte-mi.

— Nu acum, spuse Enid. Mai întâi să terminăm de mâncat. Acum spune-ne tot ce ţi s-a întâmplat de când ai strigat la mine să plec, când monstrul ucigaş se arunca asupra noastră.

Boone expuse faptele cât putu de concis. Când termină, Faţă-de-Cal împinse farfuria sa deoparte şi-şi şterse gura cu dosul mâinii.

Lupul îşi termină joaca cu Pălăria şi o folosea chircit ca pe o pernă. Clipi cu ochii lui galbeni spre ei.

— Pălăria, după câte mi-ai spus a fost vie, spuse Enid.

— Acum e deconectat, spuse Boone. Nu ştiu cum s-o spun mai bine. Nu e nimic altceva decât o păpuşă. O păpuşă de ventrilog.

— N-ai idee cine ar putea fi ventrilogul?

— N-am nicio idee, spuse Boone. Vă pierdeţi timpul. Spuneţi-mi ce vi s-a întâmplat vouă.

Când ea îşi termină povestea, el dădu din cap.

— Multe n-au nicio noimă. Ar trebui să existe o schemă, dar nu există. Niciuna pe care să văd eu.

— Există o schemă, spuse Faţă-de-Cal. E o picătură de raţiune. Noi trei am fost aduşi împreună de cutia pe care am găsit-o pe planeta roz-roşie.

— Ai furat-o, spuse Enid. N-ai găsit-o. Ai furat-o. Eu ştiu foarte bine că ai furat-o.

— Bine, atunci am furat-o, spuse Faţă-de-Cal. Poate că numai am împrumutat-o. E un termen mai blând şi mai

acceptabil.

Sări din scaun şi se duse, târşâind picioarele spre plasă.

În timp ce-l priveau luptându-se cu cufărul, Boone întrebă:

— Ai vreo idee ce ar putea fi?

— E plin de minuni, spuse Enid. N-am nicio idee ce ar putea fi sau care ar putea fi originea sa. Dar are idei mari şi poate şi oarecare ştiinţă, deşi nu de tip uman.

— Se poate avea încredere în el?

— În privinţa asta n-aş putea spune nimic. A trebuit să mergem cu el şi să-l ţinem sub observaţie.

— Lupului nu pare să-i displacă. Nu sunt sigur că-l place, dar nu dă niciun semn de respingere.

— Tu ai încredere în Lup?

— Ar fi putut să mă mănânce, acolo sus, pe colină. Nu avea ce să-i oprească. Eram în criză de alimente şi el era flămând. Dar cred că nici măcar nu s-a gândit să mă mănânce.

Faţă-de-Cal se întoarse la masă, cocoşat de greutatea cufărului din spatele lui. Îi dădu drumul pe pământ.

— Acum o să vedem, spuse el.

Enid întrebă:

— Adică vrei să spui că nu ştii ce e?

— Oh, ştiu ce este. Dar nu de forma asta şi nici cum se foloseşte.

Se aplecă şi deschise încuietorile. Capacul se deschise cu o pocnitură şi un aluat ca o fiertură năvăli afară. Coca se umflă, apoi se dezumflă căzând de jur-împrejurul cufărului şi parcă fiertura continua să iasă din el ca şi cum fusese ţinută comprimată în cufăr şi acum, odată eliberată, se grăbea să scape.

Aluatul continua să iasă. Umplu suprafaţa pe care erau aşezate mesele şi scaunele şi începu să învelească cubul. Robotul veni în goană ocolind invazia masei ca un

aluat. Boone o apucă pe Enid de mână şi o târî spre şosea. Lupul veni şi el în goană să li se alăture. De Faţă-de-Cal nu mai era nici urmă. Într-o parte, plasa se ridicase şi plutea în derivă la câţiva metri de pământ. După ce zbură vreo câteva sute de metri, reveni pe pământ. Partea din faţă a aluatului ajunse lângă cărucior şi acesta începu să meargă înapoi şi să prindă viteză de parcă s-ar fi mişcat pe şine.

Acum totuşi, aluatul îşi schimba înfăţişarea. În loc să continue ca o masă solidă devenea poros şi parcă asemănător unui fagure. În tot acest timp, totuşi, continua să se mărească. Se întindea pe pământ şi se umfla în aer. Dimensiunea sa crescu enorm. În el apărură puncte scăpărătoare de lumină, dar şi mari suprafeţe de întuneric murdar şi unele învălătuciri ceţoase punctate de lumini. Unele din punctele luminoase deveniră mai strălucitoare, iar altele se îndepărtară devenind mai stinse pe măsură ce se mişcau. În întreaga masă era un freamăt de mişcare, de alunecare, de schimbare.

— Ştii ce-i asta? întrebă Enid.

Boone dădu din cap.

— L-ai văzut pe Faţă-de-Cal? Mai e aici?

— Cred că da, spuse Boone. Bietul nebun s-a lăsat prins.

Cufărul nu se mai vedea. Fusese îngropat de masa care se transformase şi devenise tot mai subţire şi tot mai mare, deşi într-un ritm mai redus decât o făcuse la început. Acum era ca o bulă de săpun strălucitoare şi scânteietoare.

— Uite-l că vine, spuse Enid cu vocea înceată şi încordată. Privind în direcţia în care arăta degetul, Boone îl văzu pe Faţă-de-Cal, estompat şi micuţ în băşică, dar încercând încăpăţânat să ajungă la ei.

În cele din urmă reuşi să se elibereze, aşa cum iese un om dintr-o pânză de păianjen şi se îndreptă şovăitor spre ei.

— Asta este galaxia, strigă el spre ei. O hartă a

galaxiei. Am auzit de astfel de hărţi, dar niciodată de una ca asta.

Se opri şi se holbă la ei cu ochii cu multe faţete, apoi se întoarse şi începu să împungă băşica cu un deget ca de cauciuc.

— Uite stelele, spuse el. Unele lucind cu o strălucire mândră, altele atât de slabe că de abia le poţi vedea. Remarcaţi norii de pulbere, nebuloasele ceţoase. Şi acolo, linia aia albă dreaptă care se înfige drept în inima galaxiei este şoseaua eternităţii voastre.

— Imposibil, spuse Enid.

— O vedeţi şi totuşi strigaţi că e imposibil. Nu vedeţi gloria şi imensitatea galaxiei noastre?

— Bine, e o galaxie, spuse Boone. Şi o linie dreaptă, deşi niciodată n-aş fi crezut să fie asta şoseaua pe care ne aflăm.

— Asta e, v-o spun eu, insistă Faţă-de-Cal. În legendele lor mei se menţionează o şosea care trece printre stele. Deşi legende, ei n-au fost în stare să spună de ce şoseaua trebuie să se afle acolo sau unde ar putea duce. Dar acum noi mergem pe ea. Acum o să mergem şi o să vedem.

Boone mai aruncă o privire lungă spre băşică şi nu mai avu nicio îndoială că reprezenta o galaxie spirală. Ca formă, era aproximativ ovală, mai groasă în centru decât pe margini deşi nu atât de clară şi de regulată cum era în fotografiile pe care le văzuse cu galaxii spirale. Era totuşi o spirală care se extindea cu braţe vagi ieşind din ea, mai subţiri şi mai înmănuncheate decât zona centrală. Unul dintre braţele spirale se încolăcise în jurul locului unde se aflau mesele. Deşi vagi, mesele încă se mai zăreau.

Faţă-de-Cal se depărtă de ei apropiindu-se de hartă şi aplecându-se asupra ei, o studie şi o examină.

Lupul stătea aproape de Boone şi când Boone privi în jos, văzu fiorii care străbăteau animalul. Nu e de mirare,

îşi spuse el. E destul de înspăimântătoare pentru oricine. Se întinse pentru a mângâia pe cap animalul.

— Uşor, băiete, spuse el. O să fie bine. Toate sunt în regulă. Lupul se apropie de el şi el se întrebă dacă ce spusese fusese adevărat. Nu putea fi sigur că toate sunt în regulă.

Îi spuse lui Enid:

— A vorbit cu tine, nu-i aşa, despre grafice şi hărţi?

— A vorbit despre o mulţime de lucruri, spuse ea. Unele dintre ele n-aveau noimă. Sau cel puţin, aşa mi s-au părut mie. Nu mi le pot aduce aminte pe toate. Cel mai adesea vorbea despre hărţi genetice sau hărţi implantate în mintea sau conştiinţa lui.

Faţă-de-Cal veni greoi spre ei.

— Să aruncăm o privire? întrebă el.

— Vrei să spui, în chestia asta? întrebă Enid. Să intrăm direct în ea?

— Sigur că da, spuse Faţă-de-Cal. Altfel cum să ştim? Să mergem să vedem unde duce. Linia albă duce undeva. Să mergem să vedem unde duce. A fost pusă acolo cu un scop.

— S-ar putea să ne pierdem acolo, protestă Enid. Am putea rătăci zile întregi.

— Nu şi dacă urmăm linia albă. O urmăm, apoi ne întoarcem.

— Dacă intrăm acolo, spuse Enid, aş vrea ceva.

O dată acestea spuse, ea alergă spre plasă.

Să meargă şi să arunce o privire în tot vârtejul ăla era ultimul lucru pe care şi-l dorea Boone. La suprafaţă, era destul de simplu. Nimic altceva decât o reprezentare creată de o tehnologie şi de o artă la care nici nu se putea gândi cineva din timpul său. Harta avea o stranietate înspăimântătoare, pe care el n-o putea trece cu vederea. Ce se întâmplă dacă cineva e prins înăuntru şi nu mai are cum să iasă afară? Urmează linia albă, spusese Faţă-de-Cal

şi toate ar fi în regulă dacă linia albă ar rămâne. Totuşi, dacă linia albă nu era decât momeala destinată să atragă prada în cursă?

Enid se întoarse ducând în mână o cutioară neagră. O ridică să i-o arate lui Boone.

— Ăsta e televizorul pe care l-am găsit la picnic. Cred că ne-ar prinde bine să-l avem cu noi dacă intrăm în hartă.

— E o prostie, spuse Faţă-de-Cal.

— Nu, nu e. Mi-a arătat unde este Boone şi cum să ajungem aici. E încă o pereche de ochi şi acolo înăuntru, avem nevoie de toţi ochii disponibili. Îţi arată tot ce vrei să vezi.

Aluzia ei la încă o pereche de ochi, se gândi Boone, era ceva deosebit pentru că, dacă şi ea şi el aveau câte o pereche Faţă-de-Cal avea o grămadă – două grupări de ochi care erau probabil cu mult mai mult decât echivalentul unei simple perechi de ochi omeneşti.

Lupul scânci încetişor şi Boone privi în jos spre el. Era speriat şi, se gândi Boone, dacă ar mai avea o fărâmă de judecată, ar trebui să fie şi el la fel de speriat precum Lupul.

— Ei, veniţi? întrebă Enid.

— Ce putem vedea acolo? Faţă-de-Cal spune că Şoseaua Eternităţii duce acolo unde vrem noi şi asta e tot ce trebuie să ştim. Doar ne urcăm în vagonet şi o luăm pe şosea.

— E ridicol, comentă Enid. Dacă ne urcăm în vagonet o să ne trebuiască o jumătate de veşnicie ca să ajungem undeva. Când o să plecăm, ne urcăm pe plasă şi nici timpul nici distanţele nu mai înseamnă nimic când călătoreşti cu plasa.

— Toate bune şi frumoase, spuse căutând să amâne momentul intrării în drăcia aia de hartă, şi când pornim, ce o să căutăm?

— Cum ce, Infiniţii spuse ea. Planeta natală a

Infiniţilor. Asta e toată problema.

Până să pronunţe ea cuvântul, el aproape că uitase de Infiniţi. O mulţime de timp şi de peisaje se scurseseră de când fuseseră menţionaţi Infiniţii şi când ajunseseră aici. Dar ea desigur trebuia să fie printre cei care-şi aminteau, pentru că ea trăise secole fugind din calea lor.

— Asta e prima oară când aud de căutarea Infiniţilor, spuse el. V-aţi ascuns de ei atât amar de vreme şi eu şi cu tine am fugit ca să ne scăpăm vieţile din calea monstrului lor ucigaş.

— M-am gândit la asta şi se pare că n-o să putem să ne tot ascundem de ei. O să mergem să-i căutăm. Avem plasa şi pe Faţă-de-Cal şi am putea găsi pe alţii care să ne ajute să le facem faţă.

— N-aş fi crezut niciodată, spuse Boone că eşti aşa de războinică.

— Vii sau nu? întrebă Faţă-de-Cal cu o voce aspră. Dacă mergem cu plasa, e posibil să căpătăm o idee despre cele în care am intrat. Harta s-ar putea să ne dea măcar un indiciu.

— Ai deplină încredere în harta asta a voastră? întrebă Boone. Cum poţi fi atât de sigur că este precisă? Au fost timpuri pe vechiul Pământ, când făuritorii de hărţi treceau pe ele ca multe lucruri reale care nu erau altceva decât mituri sau simple produse ale imaginaţiei lor.

— Îmi dau cuvântul de onoare pentru asta, spuse Faţă-de-Cal. Această construcţie a fost realizată de o rasă savantă, care ştia despre ce vorbeşte.

— I-ai cunoscut?

— I-am cunoscut. Mi-au vorbit când eram pe genunchii bunicului şi am mai auzit despre ei şi de la înţelepţii neamului meu.

Boone se uită iar în jos spre Lup şi Lupul nu mai era acolo. Uitându-se peste umăr îl văzu stând la oarecare distanţă mai sus pe drum. Găsise Pălăria care atârna jalnic

din gura lui. Lupul nu voia să meargă în hartă, şi n-avea niciun rost să-l târască şi pe el prin ceţurile alea.

— O.K. Lupule, spuse el, mă aştepţi chiar aici.

Ceilalţi doi intrau în hartă, Faţă-de-Cal înainte şi Enid după el. Boone se grăbi să-i prindă.

Arăta ca un spaţiu plin de pânze de păianjen, dar acolo nu erau niciun fel de pânze. De fapt nu era nimic. Când Boone păşi înăuntru, nu mai simţi pământul sub picioare. Era ca şi cum n-ar fi mers pe nimic sau, mai exact, ca şi cum picioarele i-ar fi amorţit brusc şi el nu mai simţea nimic când călca.

Într-o parte a lui ardea un mare glob roşu şi se feri de el; făcând asta, se trezi faţă-n faţă cu o altă bijuterie arzândă de un albastru incandescent. Înainte să o poată ocoli, intră drept în ea. Nu avu nicio senzaţie, nu simţi căldură, nicio indicaţie că acolo ar fi fost stele. Chicoti nervos. Ocolise o stea gigantică roşie ca să dea buzna într-o stea albastră mult mai fierbinte. Oare această hartă conţinea reprezentarea fiecărei stele, fiecărui văl de gaz, fiecărui nor de pulbere din galaxie? Analizând lucrurile, părea imposibil. Îşi aminti că a citit undeva, într-un timp uitat, că erau peste o sută de miliarde de stele în Calea Lactee. S-ar putea ca unele să nu fie reprezentate pe hartă. Fiind atât de multe, chiar şi cele mai mici stele, nu mai mari decât un fir de praf. Ar trebui să formeze un tot atât de compact încât să nu mai fie loc de trecere printre ele. Cu atât mai mult, gândi el, nici vorbă de precizia de care amintise Faţă-de-Cal.

— Priveşte linia albă pe care o urmăm, spuse Faţă-de-Cal. E la înălţimea coapselor tale, în dreapta ta. Boone privi în jos şi ea era acolo, un fir alb, o linie care ducea înapoi, la lumea cenuşie unde îl aştepta Lupul cu Pălăria atârnând jalnică şi zdrenţuită în fălcile sale. Acolo era cubul şi undeva pe aproape, robotul care o fi gătind din nou pentru ei altă mâncare, dacă ei se vor întoarce.

Nu cred, îşi spuse. Nu cred o vorbă din toate astea. Nu admit nimic. Pur şi simplu, nu se întâmplă.

Dar se întâmpla. Mergea printr-un loc în care nu simţea pământul sub picioare, trecând printr-o zonă care era nu numai iluzorie dar şi imaginară, unde erau stele strălucitoare şi nori de gaze şi praf pe care le putea vedea, dar nu le putea atinge sau simţi. Acum apăruse altceva – un sunet, un cântec. Acum stelele îi cântau – muzica sferelor, şuieratul hidrogenului, melodia radiaţiilor, colindul timpului, cântarea spaţiului, bâzâitul prafului şi imnul vastei pustietăţi. Partea oribilă a lucrurilor era că acolo nu era de fapt nimic. Asta nu era realitate; în cel mai bun caz o vrăjitorie a reprezentării, a unei construcţii în întregime abstracte.

Văzu că rămăsese în urma celor doi. Prin ceaţă, abia o putea deosebi pe Enid; pe Faţă-de-Cal nu-l putea zări de loc. Am umblat ore întregi, se gândi el, şi asta era ridicol, pentru că această hartă prin care se plimbau nu avea un diametru mai mare de câteva sute de picioare.

Se luptă să-i ajungă, repezindu-se înainte. Nu mai încerca să ocolească stelele sau pânzele de gaz pentru că acum putea să accepte că nu existau. Cu toate că nu era nimic acolo, părea să existe o substanţă care îi împiedica înaintarea. Era ca şi cum încerca să răzbată printr-un torent năvalnic.

În faţa lui se ţesea un văl de pulbere mai gros decât ar fi fost normal. În ciuda faptului că ştia că nu există niciun văl, el încercă să-şi aplece capul pentru a trece pe sub el, dar era mai adânc decât se aşteptase şi nu mai văzu nimic în jur. Stelele dispăruseră toate şi el intră în beznă de parcă s-ar fi repezit cu capul înainte într-un zid, picioarele ducându-l înainte, deşi presiunea acelui torent necunoscut îl împingea îndărăt.

Ţâşni din norul de praf şi se trezi iar în lumină, mult mai multă lumină decât era înainte. Sursa ei, după cum

văzu, era o stea strălucitoare cu marginile neclare aflată la dreapta lui.

Lângă el, Enid spuse:

— O nová. Poate chiar o supernovă. Atât de ascunsă de praf că nu poate fi văzută de pe pământ.

În timp ce ea vorbea, el văzu cealaltă stea care era atât de aproape încât crezu că poate întinde mâna să o atingă. Era o stea nu prea spectaculoasă – o stea galbenă mică, lucind slab. Lucrul care îl făcuse s-o bage în seamă fusese faptul că cineva – cineva? – pictase sau desenase un X precis peste ea, ca şi cum ar fi luat o carioca cu vârf fin şi ar fi marcat-o, deosebind-o de toate celelalte stele din galaxie, marcând-o astfel încât dacă e văzută iar, să fie recunoscută ca o stea foarte specială.

— Boone, mă auzi? întrebă Enid. Ce e cu tine?

El nu răspunse, ci păşi înainte, dând un ocol astfel încât să poată vedea steaua şi din alt unghi.

În timp ce se mişca, X-ul se mişca odată cu el. Îşi schimbă poziţia şi X-ul îşi schimbă şi el poziţia. Văzut din orice unghi, X-ul îşi păstra poziţia rămânând centrat pe stea. Lucrul ăsta, se gândi el, era imposibil. Trebuie că era o iluzie…

Enid îl apucă de braţ.

— Faţă-de-Cal a luat-o cu mult înaintea noastră. Şi, Boone, unde e linia? Am pierdut linia albă. Nu se mai vede nicăieri.

El se întoarse din cauza apăsării mâinii ei şi a urmei de frică din voce. Ea se tot uita în jur, căutând pretutindeni albul liniei dispărute.

— Nu e aici, spuse ea. În graba noastră şi din cauza minunăţiei acestui loc… Ce ne facem acum?

Boone dădu din umeri.

— O luăm înapoi pe urmele noastre şi o căutăm. O s-o găsim.

Dar avea puţină încredere că o vor găsi. Era o linie

atât de subţire, atât de insignifiantă, că n-o puteau deosebi.

La mică distanţă, mai încolo, atârna o stea mare albă, care se învârtea nebuneşte în jurul axei sale, în timp ce în jurul ei se rotea o stea mult mai mică, albă şi strălucitoare. Strălucirea ei pălea însă din cauza celei a companionului său mai mare. Steaua mai mică se învârtea atât de repede încât mişcarea ei era neclară din cauza vitezei, o rotire nebună în jurul tovarăşului enorm, între ele două întinzându-se o panglică strălucitoare de energie aprinsă, curgând de la corpul mai mare spre cel mai mic. O stea de tip B, se gândi Boone, înconjurată de o pitică albă.

— Nu putem să ne întoarcem, spuse Enid. Chiar în momentul ăsta nu ne putem întoarce. Trebuie s-o luăm înainte şi să-l găsim pe Faţă-de-Cal. El o să ne ajute să găsim linia.

Ea se grăbi înainte şi el o urmă. Acum că păreau urcă un deal şi asta era o nebunie, îşi spuse Boone. În galaxia asta nu existau niciun fel de dealuri. Văluri de praf li se învălătuceau în jurul gleznelor, şi, după câte se părea, stelele era mult mai dese acum şi o parte din ele băteau în roşu.

Era limpede că urcau un deal lung, abrupt. Chiar dincolo de creastă îl găsiră pe Faţă-de-Cal, slab şi cocârjat privind drept în faţa lui.

Ei se opriră privindu-l pe el şi bezna care îl înfăşura, străpunsă din când în când de fulgere de lumină strălucitoare.

— Un vârtej! icni Enid. Se învârte. E un vârtej.

— Ăsta e miezul galaxiei, spuse Faţă-de-Cal. Este chiar centrul a tot ce există. O gaură neagră imensă care mănâncă galaxia. Sfârşitul a toate.

Bătea un vânt muşcător, deşi aici n-ar fi trebuit să existe vânt. Avea fiorul îngheţat al pustietăţii, era sărutul negru şi glacial al morţii. Ar putea fi, gândi Boone,

îngheţul negru al Timpului învins, fugind de anihilarea care îl înghite în centru.

— Ai spus că este sfârşitul a toate, obiectă Enid. Nu poate fi sfârşitul a toate. Poate al acestei galaxii. Dar mai există şi alte galaxii. Există o infinitate de galaxii.

— Ar putea fi cei care ştiu, spuse Faţă-de-Cal. Nu sunt dintre ei. Nu este nimeni din poporul meu.

— Dar cei care au făcut lucrul ăsta? Cei care au făcut această hartă?

— Poate, spuse Faţă-de-Cal. Poate nu. Poate că adevărul îţi strânge sufletul. Sau poate că nu există niciun răspuns.

— Atunci, la dracu' cu toate astea, spuse Boone. Eu mă întorc.

— Nu ne putem întoarce, îi reaminti Enid. Am pierdut linia. Linia aceea albă şi subţire, mai ţii minte? Am pierdut-o.

Faţă de Cal mormăi surprins:

— Linia? ziceţi că am pierdut-o? Eu am şi uitat de ea.

— Şi noi, spuse Enid.

— N-ar fi mare problemă, spuse Boone. Harta asta în care ne aflăm se întinde în toate părţile la fel şi nu poate avea mai mult de câteva mile în diametru, vreo două sau trei, poate. Impresia mea când eram pe şosea, era că se întinde doar pe câteva sute de picioare. Dacă mergem în linie dreaptă în orice direcţie ar trebui să ieşim repede din ea.

Faţă-de-Cal mormăi la el:

— Aici nu există linii drepte. Există numai spirale răsucite, o iluzie a simţurilor.

— Dar ai mers drept în centru, spuse Boone. Ai luat-o înaintea noastră îndreptându-te spre centru. Ai mers unde ai vrut să mergi. Nu există spirale răsucite…

— E adevărat, răspunse Faţă-de-Cal. M-am dus în centru. Am auzit legende. Centrul era cel ce prezenta

interes şi intuiţia m-a adus aici. Am auzit de mult de pustietatea neagră şi…

— Asta nu e nimic nou, îi spuse Boone. Oamenii din timpul meu ştiau de centru. Cunoşteau marile turbulenţe din centrul celor mai multe galaxii şi erau unii care spuneau că găurile negre şi…

— Asta nu ne duce nicăieri, spuse Enid. Problema noastră este să găsim linia albă.

— N-avem nevoie să găsim linia, spuse Boone. Putem să ieşim şi fără ea. Tot ce trebuie să facem este să urmăm o linie dreaptă. Făcând asta vom găsi marginea.

— Nu m-ai ascultat, spuse Faţă-de-Cal. Ţi-am spus că linia dreaptă de care vorbeşti nu poate exista aici. Totul e răsucit, înfăşurat, o sinuozitate de mare complexitate.

— Adică vrei să ne spui că nu putem ieşi afară?

— Nu asta. E destul de încurcat, dar vom ieşi. Numai că n-o să fie o treabă uşoară.

Totul era o prostie, îşi spuse Boone. Problema, în ciuda întregii discuţii privind complexitatea ei era simplă. Totuşi putea să înţeleagă în parte, ce voia să spună Faţă-de-Cal. Erau prea multe repere – nicio stea, nicio strălucire, nicio beznă învălurită de care el să-şi poată aminti – prea multe aduceri aminte. Era o învolburare spre orice.

Ca şi cum ar fi simţit ce ar putea el înţelege, Enid spuse:

— Cu siguranţă trebuie să fie ceva de care să-ţi aduci aminte.

— Da, spuse Boone. Era o stea cu un X pe ea.

— Un X?

— Da, un X. Ca şi cum ar fi pictat cineva un X pe ea. Era o stea obişnuită, o stea foarte obişnuită. Galbenă. Probabil o stea din clasa G, ca soarele nostru.

— Nu mi-ai spus niciodată de ea.

— Am uitat de ea când mi-ai spus că am pierdut linia

albă.

— Tu n-ai văzut nicio stea cu un X pe ea? o întrebă Faţă-de-Cal pe Enid.

— Nu, spuse ea. N-am văzut. Cine s-ar apuca să picteze un X pe o stea?

Faţă-de-Cal îl întrebă pe Boone:

— Îţi mai aminteşti şi altceva?

— Nu, nu prea, spuse Boone.

— E simplu atunci, spuse Faţă-de-Cal. Eu am stat în locul ăsta privind gaura neagră, fără să mă mişc de când am venit. Deci avem un punct de referinţă. Când m-aţi găsit eram cu spatele la voi?

— Da, răspunse Enid. Erai cu spatele la noi.

— E elementar atunci, spuse Faţă-de-Cal. Mă voi întoarce cu 180 de grade şi vom coborî colina din locul unde suntem.

Boone dădu din umeri. Părea prea elementar. Nu ţinea seama de ceilalţi factori. Dar nu găsea altă cale pe care ar putea merge.

— Am putea încerca, zise el.

Toţi trei se întoarseră şi o luară în josul dealului. Mersul era uşor. Nu mai era niciun curent care să li se opună. Boone nu simţea nicio suprafaţă tare când punea piciorul jos, stelele continuau să cânte, dar nu le dădu nicio atenţie. Ei coborau dealul şi el continua să meargă. Se grăbea, dornic să iasă din acest labirint de iluzii.

În spatele lui, Enid strigă deodată:

— Linia, ţipă ea. Uite iar linia!

Boone se întoarse şi îi văzu pe cei doi privind încremeniţi linia. Se uită la stânga şi linia era şi acolo. El era de o parte a ei şi era limpede că trecuse prin ea fără s-o bage de seamă.

Se întoarse unde stăteau cei doi şi toţi trei priviră linia.

— Acum, spuse Enid o putem urma şi ajunge de unde

am plecat. Ce noroc că am găsit-o.

— Era în firea lucrurilor s-o găsim, spuse Boone. Am mers în linie dreaptă.

Faţă-de-Cal pufni:

— Linie dreaptă, zici. Dar ţi-am tot spus şi ţi-am tot spus… Boone nu mai ascultă tirada. Privind în sus pe deal, văzu din nou strălucirea novei, sau poate supernovei, pe care el şi Enid o văzuseră când urcaseră dealul. Lângă ea, într-o parte era o mică stea galbenă.

El începu să urce din nou dealul spre micuţa stea.

— Unde te duci? strigă Enid.

— Vino încoace, spuse fără să se uite îndărăt, cu ochii fixaţi pe mica stea galbenă. Vino sus şi am să-ţi arăt steaua cu un X pe ea.

Se simţea nebun chiar când spunea astea, pentru că s-ar putea să nu fie nicio stea cu un X pe ea. Erau o grămadă de stele galbene. Se vedeau pretutindeni.

Dar nu trebuia să se îngrijoreze. Era steaua cu un X înscris pe ea.

— Are o importanţă, spuse Faţă-de-Cal când ajunse lângă el. Altfel de ce ar fi marcată?

— E exact ca alte milioane de stele din clasa ei, spuse Boone. De aia pare aşa de straniu. Am fost sigur că ochii nu-mi joacă o festă. Una din stelele astea e exact ca celelalte.

— Poate că nu steaua este importantă, sugeră Faţă-de-Cal. Poate ea are o planetă şi această planetă este importantă. Dar nu putem vedea nicio planetă.

— Stai puţin, spuse Enid, poate există o cale…

Ridică cutia neagră pe care o ducea cu ea şi o îndreptă spre stea. Imediat ce o ridică i se opri respiraţia.

— Asta era, spuse ea. Acolo e o planetă.

Boone veni lângă ea şi privi ecranul. Pe când făcea asta, planeta se mări umplând ecranul. Continuă să se mărească până când putură vedea doar o parte a

suprafeţei ei şi ce era pe suprafaţă.

— Un oraş, spuse Faţă-de-Cal. Planeta are un oraş.

Structuri enorme se ridicau spre ei.

— Asta e, spuse Faţă-de-Cal, cu vocea şoptită dar veselă. Acolo mergem. Acolo duce linia.

— Şi când ajungem acolo? întrebă Enid.

Faţă-de-Cal răspunse printr-o altă întrebare:

— Şi cum ştim asta?

Aşa e drept, gândi Boone – cum să afli altfel decât ducându-te acolo?

Enid lăsă televizorul şi ecranul se stinse.

— Ne întoarcem în galop înapoi, spuse Faţă-de-Cal, ţinându-ne aproape de linie. Apoi ne urcăm pe plasă…

— Stai puţin, îi atrase atenţia Boone. E ceva despre care aş vrea să vorbim. Ar trebui să ne mai gândim la asta.

Cu toate acestea, Faţă-de-Cal nu mai stătu să asculte. O luase la goană ţinându-se aproape de linie.

Boone se uită la Enid.

— Ai dreptate, spuse ea. O să trebuiască să vorbim despre asta.

— Atunci hai să plecăm de aici, spuse Boone.

Mergeau mai încet decât Faţă-de-Cal, dar tot se grăbeau. Amândoi erau nerăbdători să iasă din hartă.

În faţa lor se zărea acelaşi tărâm cenuşiu pe care îl părăsiseră. Văzură ţesătura cubului şi mesele înconjurate de scaune. Şi chiar dincolo de scaune se zărea silueta Lupului şi robotul cu capul plat care stătea lângă el.

Când Boone simţi în sfârşit impactul suprafeţei de sub picioarele lui, ştiu că lăsase harta în urmă. Mai făcu vreo câţiva paşi înainte şi-i spuse Lupului:

— Ce mai faci băiete? Cum mai merg treburile?

Lupul stătea pe labele dindărăt. Pălăria, încă moale şi sfâşiată zăcea în faţa lui.

Nu era nici urmă de Faţă-de-Cal, dar vagonetul, văzu Boone venea pe şine; iar pe locul din faţă stătea cineva.

TIMOTHY

Uşa se desfăşură în afară devenind o rampă. Horace ieşi prin uşă, dar se opri cu piciorul pe prima treaptă.

În spatele lui, Emma ţipă.

— Unde suntem?

— N-aş putea spune, spuse Horace. Nu e nimeni pe aici să-l întrebăm.

Deşi, îşi dădu el seama, întrebarea mai potrivită ar fi fost când.

El ar fi trebuit să ştie mai bine, se mustră singur. Fuseseră într-o situaţie de criză, dar ar fi avut timp să fixeze cursul. N-a fost timp destul, desigur, să-l cântărească cu grijă, să-i acorde atenţia pe care o merita. Graba de a scăpa de monstrul aflat pe urmele lor era însă de neiertat.

Dar nu asta îl speria, se linişti el singur. Era doar o chestiune de bun simţ faptul că trebuiau să plece de aici cât mai repede cu putinţă. Multe lucruri, îşi spuse Horace, se puteau spune despre el: emfatic, probabil, pentru că fuseseră ocazii în care dovedise emfază; încăpăţânat, dar în cele mai multe cazuri încăpăţânarea se dovedise a fi o virtute, nu un defect; tipicar poate, pentru că în toate era un om foarte grijuliu. Singurul lucru care nu se putea spune despre el era că e laş.

La urma urmei, se gândi, toate merseseră bine până când apăruseră în scenă cei doi din secolul XX. Cel mai probabil era totuşi ca vina să fie a lui Martin. Martin ar fi trebuit să ştie ce se întâmplă. Dar era limpede că n-a ştiut nimic, că n-a avut nicio bănuială până când Corcoran nu i-a şoptit că umbla cineva prin Londra întrebând despre un loc numit Hopkins Acre. Şi atunci ce a făcut? Au şters-o, şi el şi Stella. Gândindu-se la asta, Horace se simţi mai bine. Găsise pe cineva pe care să dea toată vina. El însuşi era acum absolut nevinovat.

Coborî câţiva paşi pe rampă, dar rămase pe ea

pentru cazul în care ar fi trebuit să facă o retragere rapidă.

Peregrinul stătea pe panta unui deal, chiar sub culmea lui. Jos se întindea o vale mică în care se ridica o clădire neagră cu un singur etaj, dar cu multe unghiuri şi adăugiri, ca şi cum, s-ar fi lipit la întâmplare de structura originală o mulţime de alte corpuri.

Uitându-se la ea, oarecum şocat Horace îşi dădu seama că era una dintre numeroasele mănăstiri construite de Infiniţi. De fapt, puteau să nu fie chiar mănăstiri în cel mai strict sens al cuvântului, dar oamenii le spuneau aşa pentru că Infiniţii semănau cu mici călugări ce mergeau ca împiedicaţi.

Nimic nu se mişca în vale. Era un loc pustiu. Ici şi colo creşteau petice de iarbă şi câteva desişuri de plante pitice, dar nu era niciun copac deşi se vedeau câteva cioturi putrezinde, care s-ar putea să fi fost cândva pomi.

Soarele era ascuns în spatele unui pâlc gros de nori. Acum când privea, norii se dădură deoparte şi soarele străluci pentru un moment. De-a lungul culmilor dealurilor din jur, urcând sus în ceruri erau licăriri şi reflectări de parcă cineva ar fi atârnat de cer o cortină cu paiete lucitoare.

În spatele lui, Timothy spuse încet, aproape prozaic:

— Acolo poţi vedea zise el, ce a mai rămas din milioanele rasei noastre. Fiecare din acele licăriri este un om descorporat, aşezat acolo şi aşteptând în veci.

— Nu poţi fi sigur de asta, spuse Horace, luptându-se iar cu oroarea şi cu frumuseţea acestei privelişti. N-ai văzut niciodată o fiinţă descorporată.

— L-am văzut pe fratele nostru Henry, răspunse Timothy. El e o aglomeraţie de astfel de scântei, un om care n-a intrat în ultima fază de descorporare. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost doar o scânteie şi nu mai multe aşa cum este.

Timothy avea dreptate, îşi spuse Horace. Timothy

avea totdeauna enervant de multă dreptate.

— Dacă citesc corect cadranul, spuse Timothy, suntem în viitorul îndepărtat, cam 50 de mii de ani după momentul în care am fugit în trecut.

— Deci Infiniţii au câştigat, spuse Horace. Deci totul s-a terminat. Noi, oamenii n-am putut să-i oprim.

Emma le vorbi din pragul uşii.

— Voi doi, de acolo de jos daţi-vă la o parte din drum. Iese Spike. Nu e loc pentru toţi.

Horace se uită repede peste umăr. Spike, semănând mai mult ca niciodată cu un porc spinos care se învârteşte, cobora deja rampa. Horace coborî repede pe pământ şi se dădu lângă rampă. Timothy îl urmă. Spike începuse să se rostogolească în josul dealului.

— O să se ducă acolo jos şi o să ne facă numai necazuri, spuse Horace. Totdeauna a făcut numai necazuri. Infiniţii din mănăstire nu ne-au văzut încă.

— Nu ştim dacă ne-au văzut sau nu, spuse Timothy. S-ar putea să nu fie Infiniţi. Din câte se vede de acolo de sus, şi-au făcut treaba şi au plecat. Asta e probabil numai una dintre aglomerările de descorporaţi. Prin lume mai pot fi şi altele.

Emma coborî rampa să li se alăture.

— Am aşteptat prea mult, spuse ea. Trebuia să plecăm mai devreme. Atunci am fi putut să ne alegem timpul şi locul şi nu s-o ştergem aşa, în goană fără să ştim unde vom ajunge.

— Eu mă întorc, spuse Timothy, cât de repede voi putea. Am greşit să vin cu voi. Acolo sunt toate cărţile şi notele mele şi…

— Am remarcat, spuse rece Horace, că nu te-ai dat în vânt să pleci. Aproape că m-ai dărâmat pe când fugeai. Erai speriat de moarte.

— Nu chiar. Poate că eram puţin alarmat. Un mecanism automat de apărare, asta a fost tot.

— N-am reuşit să ne întoarcem să-l îngropăm pe Galian, spuse Emma. Asta-i o ruşine. L-am lăsat acolo învelit în linţoliu pe catafalc, lângă mormântul deschis.

Spike ajunsese la poalele colinei şi se rostogolea hotărât pe câmpie spre mănăstire.

Câţiva nori lânoşi acoperiseră soarele. Strălucirea sclipitoare a pânzei ce atârna peste dealuri şi zbura spre cer se mai stinse.

Timothy se uita în sus spre ea, gânditor.

— Doar scame de gândire, spuse el. Filosofi cât firul de praf. Teoreticieni minusculi generând vise de măreţie. N-au funcţii fizice la care să se gândească, numai minţi umane concentrate pe gândire…

— O, termină! ţipă Horace.

Ceva se mişcă deasupra lor şi o piatră începu să se rostogolească în josul pantei. Toţi trei se întoarseră în direcţia perturbaţiei. Un robot cobora colina spre ei. Corpul său metalic strălucea mohorât în lumina slabă a soarelui, şi pe un umăr ţinea un topor.

Ridică un braţ să-i salute.

— Bine aţi venit oamenilor, spuse cu o voce adâncă. Noi n-am mai văzut de mult pe unul dintre voi.

— Noi? întrebă Horace. Atunci nu eşti singurul.

Robotul coborî panta până când ajunse puţin dedesubtul lor, apoi se întoarse să-i privească.

— Suntem mulţi, zise robotul. S-a auzit de voi şi mai vin şi alţii, fericiţi să vă vadă.

— Atunci pe aici nu sunt oameni?

— Puţini, foarte puţini, spuse robotul. Împrăştiaţi şi ascunzându-se. O mică bandă ici, alta acolo, nu prea mulţi. Acum noi suntem prea mulţi. Foarte puţini dintre noi au oameni pe care să-i servească.

— Şi atunci cum vă petreceţi timpul? întrebă Horace.

— Tăiem copacii, îi spuse robotul. Tăiem tot ce putem. Dar sunt prea mulţi copaci; nu putem să-i tăiem pe

toţi.

— Nu înţeleg spuse Timothy. Odată doborâţi, ce faceţi cu ei?

— Îi adunăm şi le dăm foc atunci când s-au uscat. Îi distrugem.

Un alt robot veni greoi în josul dealului şi se aşeză în rând cu celălalt. Îşi luă toporul de pe umăr şi punându-l pe pământ, se aplecă deasupra mânerului.

Începu de parcă ar fi fost el şi nu primul robot cel care vorbise:

— Munca e grea, spuse el, pentru că noi nu avem niciunul dintre acele minunate mijloace de economisire a efortului pe care le-aţi creat pe vremuri voi, oamenii. Odată erau şi roboţi cu cunoştinţe tehnice, dar acum au plecat cu toţii. Când oamenii s-au retras ca să-şi cultive minţile, nu a mai fost nevoie de ei. Tot ce mai aveau nevoie oamenii atunci, erau roboţi foarte simpli – grădinari, bucătari şi alţii asemenea. Numai aceştia au mai rămas când oamenii au început să dispară.

Alţi roboţi coborau panta, fiecare ducând o unealtă. Veneau singuri sau în grupuri de doi sau trei şi toţi se aşezau în spatele primilor doi care veniseră şi stăteau în faţa oamenilor.

— Dar spune-mi, zise Timothy, de ce puneţi atât zel în distrugerea copacilor? Nu-i folosiţi la nimic o dată doborâţi. Sunt sigur că nu aveţi nimic de împărţit cu copacii.

— Ei sunt duşmanii, spuse primul robot. Ne luptăm cu ei pentru drepturile noastre.

— Vorbeşti prostii, izbucni Horace. Cum pot fi nişte simpli copaci să fie duşmanii voştri?

— Trebuie cu siguranţă să ştii că o dată ce toţi oamenii au plecat – şi acum au plecat aproape toţi – copacii le vor lua locul ca rasă dominantă a pământului.

— Am auzit ceva despre asta, le spuse Timothy

roboţilor strânşi în faţa lui. Simple vorbe şi speculaţii. Nu le-am acordat niciodată prea multă atenţie, deşi sora noastră, Enid, o găsea o idee splendidă. Ea simţea că, devenind rasă dominantă, copacii nu vor fi agresivi şi nu vor provoca rău altor forme de viaţă.

— Baliverne, ţipă Horace. Enid e cunoscută pentru gândirea ei haotică. Un copac nu are raţiune – nicio raţiune. Nu poate face nimic. El stă şi creşte şi asta e tot ce face. După un timp, cade şi putrezeşte şi cu asta se termină totul.

— Sunt unele basme, spuse Emma cu cea mai timidă voce a ei, care în mod obişnuit era foarte timidă.

— Basmele sunt prostii, ţipă Horace. Toate astea sunt prostii. Numai un robot prost le poate crede.

— Noi nu suntem proşti, domnule, spuse al doilea robot.

— Presupun, spuse Timothy, că animozitatea voastră împotriva copacilor se datorează credinţei că voi veţi fi cei care vor succede oamenilor.

— Da, sigur, spuse primul robot. Asta e exact ceea ce credem. E raţional ca noi să fim cei care ar trebui să luăm locul oamenilor. Noi suntem o extensie a rasei. Noi suntem făcuţi după imaginea rasei. Credem că gândurile şi comportarea noastră sunt modelate după cele umane. Noi suntem moştenitorii oamenilor şi se încearcă să ni se fure moştenirea.

Emma spuse:

— Se întoarce Spike. Şi e cineva cu el.

— Nu-l văd, spuse Horace.

— Vin de după colţul mai îndepărtat al mănăstirii. Lucrul cu care e Spike e mai mare decât el. Sare în spatele lui. Vin amândoi încoace.

Horace îşi miji ochii şi în cele din urmă îi zări pe cei doi. Îl recunoscu pe Spike imediat după felul lui de a sări dezordonat, dar pentru un timp nu putu distinge cine era

celălalt. Apoi ceva sclipi în razele soarelui şi nu mai fu nicio îndoială. Chiar de la distanţa la care se afla, putea vedea pânza de păianjen şi singurul ochi strălucitor.

Emma spuse:

— E un monstru ucigaş. Spike se joacă cu un monstru ucigaş. El se joacă cu orice.

— Nu se joacă cu el, spuse Horace, înecat de o mânie subită. Îl mână spre noi.

În josul pantei din dreptul lui erau acum mai puţini roboţi, observă el, de cât fuseseră la început. Chiar în timp ce se uita la ei, aceştia continuau să se împuţineze, plecând câte unul, câte doi sau trei, fără să pară că se grăbesc, ci pur şi simplu coborând dealul.

El îl întrebă pe Timothy:

— Ce fel de arme ai pus în peregrin?

— N-am pus nicio armă, îi spuse Timothy. Tu te-ai îngrijit de asta. Ai dat o raită prin colecţia mea fără să-mi spui vreun cuvânt. Ai înşfăcat armele ca şi cum ar fi fost ale tale.

Emma ţipă:

— Toţi roboţii pleacă. O întind de aici. Nu are cine să ne ajute.

Horace bufni:

— Nici nu m-am gândit că o vor face. Sunt un trib fără curaj. N-am contat niciodată pe ei.

El o porni hotărât pe rampă.

— Cred că era un treizeci-zero-şase, spuse el. Nu e un calibru aşa de mare pe cât mi-ar fi plăcut, dar cartuşele sunt puternice şi pot veni de hac aproape la orice.

— Cel mai bun lucru pe care îl putem face ar fi să intrăm în peregrin şi s-o întindem.

Timothy spuse sec:

— Nu putem pleca fără Spike. El e unul dintre ai noştri.

— El e cel spuse Emma acid, care cauzează toate

necazurile. El e totdeauna cel care provoacă belelele.

Roboţii plecaseră toţi. Panta de dedesubtul peregrinului era goală; nu mai rămăsese niciunul. Nu contează, îşi spuse Horace după ce aruncă o privire rapidă împrejur. Chiar dacă ar fi rămas, nu erau de ajutor. O adunătură aiurită.

Monstrul, care venea pe lângă Spike, era acum mai aproape. Cei doi erau la jumătatea distanţei dintre mănăstire şi poalele dealului.

Horace se întoarse şi urcă pe rampă în peregrin. Armele erau acolo unde credea el că sunt, cu ţevile ieşind de sub o pătură – o puşcă de vânătoare şi una de 30,06.

Înşfăcă puşca de 30,06 şi trase închizătorul. Pe ţeavă era un cartuş şi încărcătorul era plin.

Peste puţin timp, undeva afară se auzi zgomotul unei lovituri uşoare, apoi sunetul încet al unor paşi fugind şi răpăitul pietrelor alunecând pe panta dealului. Horace le auzi pe când inspecta puşca, dar acum, brusc, lovitura se auzi mai tare. O piatră, mai mare probabil decât celelalte lovi cu un zgomot puternic, metalic, peregrinul. Afară, lângă uşă, Emma ţipa, deşi el nu putea desluşi cuvintele.

El se răsuci greoi şi se îndreptă spre uşă. De afară nu se auzeau numai urletele Emmei ci şi tropăitul greu ăl mai multor picioare şi zgomotul unor obiecte grele trântite de pământ.

Nu putea fi monstrul ucigaş târât pe pantă de incalificabilul pervers Spike, pentru că atunci când Horace se repezise în peregrin, cei doi erau încă departe în câmpie.

Când păşi pe rampă, în faţa ochilor i se desfăşura o învălmăşeală aiuritoare formată din sute de roboţi dintre care mulţi purtau unelte sau buşteni. Cei care duceau buşteni îi cărau în câteva locuri, unde-i aruncau pe pământ şi întorcându-se sprinteni, urcau iar dealul.

Alţi roboţi cu lopeţi, târnăcoape, pari sau topoare

zburau în toate direcţiile ca şi cum ar fi avut de făcut o lucrare.

Buştenii lungi erau înfipţi în găuri adânci, înclinaţi sub unghiuri ascuţite faţă de panta dealului. Alţi buşteni erau fasonaţi cu topoarele în căpriori cu secţiunea pătrată. Sfredele muşcau lemnul făcând găuri pentru cuie grele de lemn în timp ce alte bande de roboţi se opinteau să pună buştenii la locul lor pentru a forma ceea ce părea la prima vedere o structură fără sens.

Timothy spuse liniştit:

— Îţi dai seama că suntem martorii înălţării unei linii de apărare romane? Fortificaţii scurte pe flancuri, cu şanţuri săpate în faţa fiecărui fort situate astfel încât să se apere unele pe altele. Structurile celelalte sunt catapulte, destinate să spargă în forţă atacurile inamicului. Apărarea întreagă se pare că este bazată pe un model roman clasic. Totuşi se pare că exagerează.

De jur-împrejurul liniei de dealuri care închideau valea circulară unde era adăpostită mănăstirea, se opinteau alte grupuri de roboţi. Ici şi colo se ridicau fire de fum din focurile de tabără pe care le aprinseseră roboţii. Dacă aceste semne însemnau ceva, legiunea asta de roboţi era hotărâte să reziste.

— Nu pot să cred că roboţii ăştia au studiat istoria romană, spuse Timothy. Istoria imperiului roman n-ar trebui să fie mai mult decât o picătură de istorie risipită într-un morman de praf. Dar aceeaşi gândire şi aceleaşi principii inginereşti sunt valabile şi astăzi cum au fost şi în timpuri străvechi.

— Dar de ce? ţipă Emma. De ce ne fac asta?

— Nu ne-o fac nouă, prostuţo, strigă Horace. O fac pentru noi. Ne protejează. Inutil. Scutură arma în pumnul strâns deasupra capului. Ne-am putea proteja singuri şi fără amestecul lor.

Jos, în câmpie, în faţa pantei, un mic vârtej făcea

zigzaguri oprindu-se ici şi colo.

— Ăsta e Spike cu monstrul, explică Timothy. Monstrul, văzând ce se întâmplă, încearcă să o întindă probabil înapoi, în siguranţa mănăstirii. Spike e la fel de hotărât să urce colina.

— Toate astea sunt prostii, mugi Horace. De ce ar vrea Spike să îl aducă pe monstru la noi? Ştie doar ce fel de lucru este.

— Spike a fost totdeauna nebun, spuse Emma. David obişnuia să-i ia apărarea din când în când, iar Henry avea totdeauna o vorbă bună pentru el. Dar pentru mine e un nimic.

Unul dintre roboţi urca dealul spre ei.

Robotul se opri brusc în faţa rampei pe care stătea Horace. Bătu din călcâiele lui metalice şi-şi ridică braţul drept în semn de salut. Privind în sus pe rampă spre Horace, spuse:

— Situaţia e asigurată, domnule. O avem sub control.

— La ce situaţie te referi? întrebă Horace.

— Cum, spuse robotul, la Infiniţi. La nenorociţii ăia de Infiniţi!

— Nici nu suntem siguri că e vorba de Infiniţi. Tot ce am văzut e un monstru ucigaş.

— Acolo e mănăstirea, domnule, spuse robotul, ţeapăn de parcă ar fi fost ofensat de faptul că cineva îi pusese la îndoială cuvintele. Unde e o mănăstire sunt totdeauna şi Infiniţi. Noi ţinem sub observaţie locul ăsta de ani de zile. Le-am înregistrat activităţile.

— Câţi Infiniţi aţi văzut? întrebă Horace.

— Niciunul domnule. Până acum niciunul.

— De cât timp îi observaţi?

— Nu tot timpul, înţelegeţi. Dar din când în când, de vreo două sute de ani.

— În două sute de ani n-aţi văzut Infiniţi?

— Nu domnule, asta cam aşa e. Dar dacă i-am fi

observat tot timpul…

— O, hai, spuse Emma. Terminaţi cu prostiile.

Robotul fu categoric.

— Mă numesc Conrad, spuse el, şi sunt comandantul acestei acţiuni. Nu facem altceva decât să ne îndeplinim funcţia noastră principală, protecţia şi îngrijirea rasei umane, făcându-ne datoria. Aş putea spune cu o competenţă şi promptitudine exacte.

— Admirabil Conrad, spuse Horace. Te rog, continuaţi.

Monstrul şi Spike îşi continuau valsul lor în pulbere stând împreună, niciunul dintre ei mişcându-se. Roboţii erau atât de mulţi acum încât colinele din jur păreau acoperite de ei şi continuau să construiască energic noi linii de apărare înconjurând valea centrală în care se ridica mănăstirea.

— Păi cred că nu putem face mare lucru în privinţa asta, spuse Emma. Mai bine mă duc să văd de mâncare. E flămând vreunul dintre voi?

— Eu, spuse Horace. El era totdeauna flămând.

Ea urcă sprintenă rampa, iar Horace coborî încet şi veni lângă Timothy.

— Ce zici de asta? întrebă el.

— Îmi pare rău de ei, zise Timothy. Au stat aici secole fără să aibă vreun om de care să aibă grijă.

— Şi deodată, iată-ne, spuse Horace, aruncaţi în braţele lor.

— Asta e. Nicio fiinţă umană şi deodată, trei oameni care lor li se par lipsiţi de apărare şi care sunt ameninţaţi. O ameninţare parţială pentru că se pare că pe aici nu e nici urmă de Infiniţi. Dar monstrul ucigaş e destul de real şi extrem de periculos.

— Aşa că ei au fost înnebuniţi.

— E normal să fi fost aşa. Au stat aici fără nicio treabă ani şi ani.

— N-au stat degeaba. Au tăiat orice copac pe care l-au găsit, apoi au tăiat cioturile şi au făcut focuri în care au ars lemnele.

— Şi-au făcut de lucru, zise Timothy. Pentru a face asta, pentru a depune toate eforturile, trebuiau să creadă cu tărie că forţa dominantă ce va înlocui oamenii pe planetă vor fi copacii.

— Nu crezi treaba asta cu copacii, nu?

— Ca să ţi-o spun pe-a bună, am două păreri despre treaba asta. Faptul că pomii trebuie să-şi asume o poziţie dominantă, mă atrage întrucâtva. Ei vor face probabil o treabă mai bună decât oamenii, dinozaurii sau trilobiţii, toate astea trei eşuând remarcabil.

— Toată ideea e o nebunie, protestă Horace. Ei pur şi simplu stau acolo, nu se pot mişca nicăieri.

— Uiţi, spuse Timothy că ei au avut la dispoziţie miliarde de ani. Au putut să-şi permită să stea şi să lase evoluţia să aibă o şansă. Ăsta a fost necazul cu rasa umană. Noi n-am putut aştepta, aşa că am scurtcircuitat evoluţia. Dar e o greşeală să laşi evoluţia pentru că e prea înceată. Vezi ce a făcut în mai puţin de un miliard de ani, de la primul licăr de viaţă până la un animal cu o inteligenţă înaltă. Care s-a dovedit prea isteţ pentru propriul său bine…

— Iarăşi ajungi aici, răcni Horace, şi îţi umileşti propria specie.

Timothy dădu din umeri. Poate, îşi spuse el, Horace are dreptate. El umilea rasa umană. Dar faptul era că ea se umilea singură. Oamenii fuseseră o bandă stângace de primate. În decursul istoriei umane existaseră momente de glorie şi împlinire, dar şi prea multe erori fatale. Omul făcuse toate erorile posibile.

Soarele cobora în spatele colinei vestice. Timothy coborî încet panta lăsându-l pe Horace unde era. Când se apropie de prima fortificaţie, roboţii aruncară uneltele şi

luară sprinteni poziţia de drepţi.

— E bine, spuse Timothy. Nu-mi daţi nicio atenţie. Continuaţi-vă lucrul. Ar trebui să fiţi lăudaţi. Aţi făcut o treabă foarte bună.

Roboţii se întoarseră la treaba lor. Conrad, văzându-l pe Timothy, urcă dealul în fugă pentru a-l întâlni.

— Domnule, acum avem întăriri în toate părţile. Îi privim drept în faţă. Lasă-i să se apropie şi sărim drept pe ei.

— Bună treabă, căpitane, spuse Timothy.

— Domnule, spuse Conrad, nu sunt căpitan. Sunt colonel. Colonel plin, domnule.

— Scuze, zise Timothy, am greşit. N-am avut intenţia să te ofensez.

— Scuzele au fost primite, spuse colonelul.

Din uşa peregrinului, Emma strigă că masa e gata.

Timothy se întoarse şi începu să urce sprinten dealul. Îi era foame, trecuse mult timp de când nu mai mâncase.

Pe masă Emma pusese o farfurie cu brânză, alta cu şuncă, un borcan mare de dulceaţă şi o bucată de pâine.

— Asta e tot ce am putut, le spuse ea celorlalţi doi. Toate sunt reci. Fie că soba nu merge, fie că nu ştiu eu cum s-o folosesc. A rezistat la toate încercările mele.

— Ne descurcăm noi, spuse Horace.

— O să beţi apă, se jeli Emma. Este cafea şi ceai, dar fără sobă…

— E perfect, o linişti Timothy. Nu te mai gândi la asta.

— Am căutat bere, dar nu e.

— Apa o să fie perfectă, spuse Horace.

Se aşezară şi începură să mănânce. Nu era prea rău. Brânza era veche şi sfărâmicioasă, topindu-se în gură, şunca aspră şi delicioasă. Dulceaţa era de mure şi în ciuda multelor seminţe, era excelentă; pâinea era crocantă şi consistentă.

Emma muşcă dintr-o bucată de brânză şi dintr-o felie de pâine unsă cu dulceaţă. Între două muşcături întrebă:

— Şi acum ce facem?

— Pentru moment, îi spuse Horace, o să rămânem aici. Peregrinul e luxos după orice standard. Ne va servi drept adăpost şi bază de operaţii.

— Cât timp? ciripi Emma. Nu-mi place locul ăsta.

— Până aflăm ce se întâmplă. Situaţia pe afară mi se pare cam haotică, dar în câteva zile o să se lămurească singură şi atunci o să ştim ce să facem.

— Din partea mea, spuse Timothy, eu mă întorc imediat ce se poate.

— Te întorci unde? întrebă Emma.

— Înapoi la Hopkins Acre. N-aveam niciodată de gând să plec de acolo. Dacă aş fi avut timp să mă gândesc nici n-aş fi plecat.

— Dar monstrul? strigă Emma îngrozită.

— Când o să mă întorc, monstrul va fi plecat.

— De ce ai vrea să te întorci întrebă Emma. Nu înţeleg. Ar putea fi primejdios înapoi, acolo.

— Acolo sunt cărţile mele, spuse Timothy. Şi notele la care am lucrat ani de zile. Mai am de lucru.

— Treaba ta e terminată, îi spuse brutal Horace.

— Nu, nu e. Mai sunt încă multe de făcut.

— Lucrezi pentru un viitor care speri să fie. Crezi că oamenii ar putea găsi o cale prin care să întoarcă cursul lor, să profite din vechile greşeli şi să o ia de la început. Nu înţelegi că ai eşuat? Acesta este viitorul tău şi în el omenirea, sau cea mai mare parte a ei, a fost transformată în acele puncte sclipitoare de lumină pe care le vezi în cer. Infiniţii şi-au făcut treaba şi au plecat.

— Dar aici mai sunt oameni. Am putea s-o luăm de la început.

— Nu sunt destui, spuse Horace. Câţiva într-un loc, alţii în altul şi toţi se ascund. Unii în trecut, câţiva în

prezent. Rezervorul de gene e prea mic pentru a o începe din nou.

— N-are niciun rost să mai vorbeşti cu el, spuse Emma, E încăpăţânat. O dată ce i-a intrat o idee în cap, nu-i mai dă drumul. Nu-l poţi convinge cu nicio discuţie, cu niciun argument.

— O să mai vorbim mâine, spuse Horace. După un somn bun.

Timothy se ridică în picioare.

— Pot căpăta câteva pături? O să dorm afară. Vremea e blândă şi nu e prea frig. O să dorm sub stele.

Emma îi dădu păturile.

— Nu te îndepărta, îl avertiză ea.

— Nu mă îndepărtez niciodată, îi spuse el.

Se lăsă noaptea. Negreala mănăstirii fu înghiţită de beznă. Focurile aprinse de roboţi străluceau pe dealurile din jur şi peste toate se întindea sclipirea cerului. Privind în sus, Timothy putea deosebi câteva dintre cele mai luminoase, pentru că strălucirea lor o acoperea pe a celor mai slabe.

Găsi pe panta dealului o terasă ca o bancă. Era destul de netedă şi putea servi foarte bine drept pat. Îndoi o pătură ca aşternut şi se acoperi cu cealaltă.

Stătea întins pe spate privind punctele lucitoare de pe cer. Îi plăcea să se uite. Acolo sus văzu faza finală a rasei umane. Ca bucăţi de gândire pură, omenirea putea supravieţui stingerii timpului şi spaţiului la sfârşitul universului. Inteligenţa omului va rămâne neatinsă în pustietate şi va dura veşnic. Dar să dureze pentru ce? Încercă să-şi imagineze ce ar putea urma, dacă ar putea urma ceva, după ce timpul şi spaţiul vor fi dispărut. Nu putu să-şi imagineze nimic.

Îi spusese lui Horace că oamenii fuseseră prea nerăbdători cu evoluţia, că ei nu se puteau mulţumi să aştepte. Greşise spunând asta? Fuseseră lucrurile pe care

le crease omul şi visurile sale cu adevărat evoluţionare, pe măsură ce se desfăşura procesul lent prin care micul impuls al vieţii ajunsese la om? Intervenţia Infiniţilor nu făcuse altceva decât să ajute omul pe pista evoluţiei pe care el era destinat s-o urmeze? Fusese prima sclipire slabă de viaţă, dintr-o mare puţin adâncă, irevocabil orientată spre scânteile strălucitoare care erau acolo sus? Tot universul, în toată gloria şi splendoarea sa fusese doar o seră în care să crească inteligenţa? Dacă era adevărat, atunci rasa umană fusese Poporul Ales. Deşi se poate să nu fi fost un singur Popor Ales, ci mai multe Popoare Alese. Decât să se bazeze pe o singură rasă, poate că a fost o încercare să se crească mai multe inteligenţe diferite, pentru că una nu putea fi sigură de supravieţuire. Datorită unor greşeli nebuneşti, poate inevitabile, multe or fi murit pe drum. Altele or fi luat întorsături atât de nefavorabile încât eliminarea deliberată a lor o fi fost singurul răspuns. Ca şi multe creaturi de pe pământ care răspândeau mii de ouă pentru a fi sigure că vreo câteva dintre progeniturile lor vor ajunge în cele din urmă la o dezvoltare deplină.

S-ar putea să nu fie, îşi spuse Timothy. Era o nebunie, un gând nebun chiar şi pentru o clipă.

Dar de ce făcuse umanitatea un astfel de pas într-un moment când stelele erau cu siguranţă în mâna ei şi când omenirea părea să culeagă beneficiile călătoriei pe şoseaua tehnologiei? De ce ezitase omul? A fost o oboseală a rasei, o timiditate în faţa unei responsabilităţi care în lumina realizărilor trecute, ar fi fost pe deplin capabilă şi nerăbdătoare să şi-o asume? Faţă în faţă cu spaţiul infinit şi cu ocazia care i se oferea, omul a dat înapoi de frica eşecului? Sau frica de altceva?

Timothy încercă să-şi oprească gândurile şi să-şi golească mintea, pentru că tot ce realiza era să clădească o contuzie în propriul său interior şi să nu ajungă la nicio concluzie. Închise ochii şi se luptă să-şi alunge încordarea

din trup. În cele din urmă gândurile ce-i veneau în cap se răriră. Încercă să doarmă dar nu reuşi decât să picotească cu întreruperi. Din când în când, se trezea pe jumătate, întrebându-se unde se află, ascultând târşâitul şi murmurul legiunilor care lucrau încă la forturi, deranjat de valurile pulsânde de pe cer – apoi, amintindu-şi unde era se întorcea să doarmă.

După un timp cineva îl zgâlţâia de umăr şi-i vorbea cu o voce cârcotaşă.

— Timothy, Scoală-te! Scoală-te Timothy! A dispărut Spike.

Se sculă, aruncând de o parte pătura mirat de perseverenţa vocii ştiind că Emma era cea care-l zgâlţâia ca să-i spună că a dispărut Spike. Era foarte mirat. Spike dispărea mereu. La Hopkins Acre, Spike era plecat mai tot timpul. Nu-l vedeau cu zilele şi niciodată nu se îngrijoraseră din cauza lui. Într-un timp, în propriul lui timp, o să apară iar, mai zburdalnic ca totdeauna şi niciodată afectat de absenţă.

Pământul era argintat de ivirea zorilor. Fundul văii era încă învăluit în negură. Fumul se ridica din focurile aprinse lângă forturi. De ce, se întrebă Timothy, or fi roboţii aşa de grijulii să aprindă focuri? Sigur că nu pentru gătit că doar ei nu mâncau niciodată. Probabil că aprinderea focurilor era o altă dovadă a nevoii atotprezente a roboţilor de a maimuţări pe om, creatorul său.

Horace stătea la vreo câteva sute de picioare mai încolo, vorbind cu Conrad şi cu un grup de roboţi. Horace striga brutal, dar asta nu însemna nimic. Horace totdeauna ţipa şi vocea sa era aproape totdeauna brutală, o afectare studiată pentru a arăta ce dur era.

Emma i se văită lui Timothy:

— Spike ne face necazuri iar. Totdeauna ne face necazuri. Nu ştiu cum l-am răbdat atâţia ani.

Timothy se ridică în picioare. Îşi alungă somnul frecându-şi ochii cu pumnii, apoi o porni încet spre Horace şi spre roboţi.

Auzindu-l apropiindu-se, Horace se întoarse cu faţa spre el.

— Iar e Spike, strigă el. Se joacă. Se ascunde pe undeva. Crede că o să ne ducem să-l căutăm. Se joacă de-a v-aţi-ascunselea.

Conrad vorbi mai încet decât Horace, dar vorbele lui erau limpezi.

— Singurul loc unde poate fi este mănăstirea. Şi el şi monstrul au dispărut. Sunt în mănăstire.

— Bine, ţipă Horace, atunci de ce ne baţi la cap? De ce nu te duci la mănăstire să-l cauţi?

— Nu eu, spuse robotul comandant. Mănăstirea nu e treaba noastră. E treaba oamenilor. Dacă vă duceţi acolo, voi merge cu voi, dar nu mă duc singur.

Timothy veni şi se alătură grupului.

— Eşti sigur, îl întrebă pe Conrad, că nu s-au strecurat printre liniile voastre?

— Ar fi fost imposibil. Am stat de gardă toată noaptea. I-am urmărit; apoi, deodată, au dispărut.

— Ce au făcut tot timpul cât i-aţi supravegheat?

— Se pare că se jucau. Se fugăreau unul pe altul, mai întâi unul, apoi celălalt. O făceau pe rând.

— Spike a petrecut de minune, spuse Horace. Nimic nu-i place mai mult. N-o să mai pierd timpul cu el. După ce oboseşte o să se târască el încoace.

— Îşi bate joc de noi de ani de zile, spuse Emma alăturându-li-se. Am fi nişte proşti iar, dacă ne-am duce să-l căutăm.

Timothy spuse:

— Situaţia asta e puţin diferită. Cred că ar trebui să ne ducem. De data asta s-ar putea să aibă necazuri.

— Nu! ţipă Horace. Nici gând. N-o să fac niciun pas.

— Poate că Timothy are dreptate, spuse încet Emma, nesigură pe ce spune. La urma urmei, e din familie. Noi l-am primit să stea cu noi.

— Dacă nu vrei să mergi, îi spuse Timothy lui Horace, atunci mă duc singur. Voi doi rămâneţi aici. Dă-mi puşca.

Horace făcu un pas mare înainte.

— Nu ţi-o dau. Nu ştii să umbli cu ea. O să te împuşti în picior.

— E puşca mea, Horace.

— Da, e a ta. Ceea ce nu înseamnă şi că ştii să umbli cu ea.

— Atunci o să mă duc fără ea.

— Nu, n-o să te duci, răcni Horace. N-o să te las să te duci singur. Nu se ştie în ce bucluc o să te vâri şi n-o să fie nimeni să te scoată din el.

— Dacă te duci cu el, îi spuse Emma lui Horace, atunci merg şi eu cu voi. N-o să mă lăsaţi singură în sălbăticia asta.

— Îţi sunt îndatorat, spuse Timothy, adresându-se lui Horace. O să fiu bucuros să te ştiu cu mine.

— O să organizez o companie, spuse Conrad, ca să vă sprijine.

— Nu e nevoie, spuse Horace categoric.

— Insist, îi spuse Conrad. Aici noi oferim protecţie. O să continuăm s-o oferim.

Conrad se întoarse şi începu să dea ordine. Roboţii se aşezară într-o linie în poziţie de drepţi, fiecare ţinând pe umăr unealta pe care o avea – unul o lopată, altul o rangă, târnăcoape, drugi grei de fier…

— Dacă sunteţi decişi să ne faceţi să arătăm ca nişte proşti, mormăi Horace spre Timothy, să trecem peste asta.

Timothy o luă în josul pantei, cu Horace într-o parte cărând arma de-a-curmezişul trupului său şi cu Emma poticnindu-se în faţa lui. În urmă venea legiunea zdrăngănitoare cu sergenţii sau echivalentul lor,

comandând cadenţa.

Timothy coborî panta, luptându-se cu înclinarea ei abruptă şi sprijinindu-se în călcâie pentru a-şi păstra echilibrul. Peste ei veneau sărind şi stârnind norişori de praf, pietre şi pietricele desprinse de legionarii mărşăluind în urmă.

Unde era Henry? se întrebă el. Dacă Henry ar fi fost aici, s-ar fi putut infiltra în mănăstire şi spiona locul. Apoi, dacă ar fi fost necesar, ar fi venit şi ceilalţi fără a fi nevoie să intre orbeşte.

Ajunseră la poalele dealului, şi compania de roboţi se despărţi în două şiruri, fiecare mergând de câte o parte a lor spre mănăstire.

Conrad, care păşea înainte, dădu o comandă şi cele două şiruri de roboţi se opriră. El veni spre oameni.

— Rămâneţi aici, le spuse el. O să trimit înainte nişte cercetaşi.

Strigă o altă comandă şi patru roboţi alergară înainte.

— Trebuie să fie o uşă sau poate mai multe, spuse Conrad. Trebuie să fie o cale să intrăm înăuntru.

— E o prostie, protestă Horace. Nu e niciun pericol.

— Nu unul care poate fi văzut, îi spuse Conrad, dar există posibilitatea unui pericol în orice situaţie nouă. S-ar putea să fie studiată şi planificată o încercare de a părea că nu există niciun pericol. În orice caz, o mică precauţie nu strică.

Timothy se întoarse pentru a privi peste umăr. Mai erau şi alţi roboţi care veneau să li se alăture. Se rostogoleau, alergând nebuneşte peste liniile de apărare pe care le construiseră pe dealuri. Alţii curgeau pe câmpie, grăbindu-se să se alăture celor din echipa lui Conrad.

— O să vină şi restul, îi spuse acesta lui Horace. Toţi.

Horace se întoarse să se uite. Îşi mormăi dezgustul faţă de roboţi.

Aşteptară. Peste ei se aşternu tăcerea aşteptării. Nu se auzea sunetul vântului sau bâzâitul insectelor. În cele din urmă unul dintre cercetaşi veni alergând de după unul din colţurile clădirii. Se opri în faţa lui Conrad şi spuse:

— Domnule, am găsit o intrare. O uşă deschisă. Mai sunt şi alte uşi, dar erau încuiate. Nu am încercat să le forţăm. Am gândit că ar fi mai înţelept să n-o facem. După aia am găsit uşa deschisă.

— Aţi intrat?

— Ne-am gândit iar că ar fi mai bine să n-o facem. Ceilalţi aşteaptă să vină întreaga companie.

— Bine, mulţumesc, Toby, spuse Conrad. Aţi acţionat cu înţelepciune. Apoi îi spuse lui Horace: sunteţi gata să mergem?

— Am fost gata tot timpul, zise Horace. N-a fost decizia noastră să stăm aici şi să pierdem vremea.

Coloana se puse în mişcare şi cei trei oameni mergeau în mijlocul ei, cu cercetaşii înainte. Ajunseră la mănăstire şi trecură de împrejmuirea exterioară. Înăuntru era o clădire demodată. Pereţii exteriori păreau făcuţi dintr-un metal ce începuse să ruginească. Nu erau ferestre, dar din loc în loc erau uşi închise.

În cele din urmă ajunseră la uşa pe care o găsiseră cercetaşii. Ea dădea în clădirea centrală.

— O să aşteptăm aici, spuse Conrad. O să trimit înăuntru o echipă să arunce o privire, apoi mergem şi noi.

Aşteptară iar şi în sfârşit, unul dintre membrii echipei apăru în uşă şi făcu un semn.

— Intrăm, dar vă rog, fără grabă inutilă, zise Conrad.

Intrară fără nicio grabă inutilă. Compania de roboţi se răspândi, cercetând locurile înainte.

Interiorul era luminat de o strălucire verzuie. Când Timothy se uită după sursa de lumină, nu văzu niciuna. Lumina, hotărî el, era emisă de pereţi şi de tavanul boltit.

La început nu li se păru că erau prea multe lucruri de

văzut. Camera vastă în care intraseră era goală. Uşi deschise ici şi colo dădeau în diverse dependinţe, care fuseseră adăugate construcţiei principale. Roboţii tot intrau pe aceste uşi ca să iasă imediat, semn că nu găsiseră nimic acolo.

Când ochii li se mai obişnuiră cu lumina verzuie slabă, Timothy zări o secţiune marcată a podelei. În ea erau găurele de formă ovală sau găuri scobite mai adânc. Dar niciun fel de mobilă – nici mese, nici scaune, nici dulapuri sau cufere, nici maşini.

Nici maşini, sigur că da! El gândea în termeni omeneşti, ori asta era o clădire străină, construită pentru scopuri străine. N-ar trebui să te aştepţi să găseşti mese, scaune sau dulapuri. Aici trebuia să se afle alte obiecte – obiecte străine – dar nu era nimic din toate acestea.

Emma îl înghionti în coaste.

— Uite acolo, sus, spuse ea. El se uită în direcţia în care arăta ea şi văzu obiecte stranii atârnând de tavan. Erau sute, toate suspendate de fire sau de corzi. Fluturau în slabul curent de aer ce circula prin clădire.

— Arată ca Infiniţii, spuse Emma.

— Dacă sunt aşa ceva, spuse Conrad, care era la mică distanţă de ei, n-au viaţă. Eu nu pot detecta niciun semn de viaţă. Dacă ar fi fost viaţă, cât de puţină, simţurile mele mi-ar fi spus. Dacă sunt Infiniţi, sunt morţi şi agăţaţi la uscat.

De când intraseră în clădire şi parcurseseră o mică distanţă, ei nu prea se mişcaseră. Acum, din interiorul clădirii venea un zumzet de agitaţie.

— Băieţii au găsit ceva, spuse Conrad. Hai să mergem să vedem ce.

— Cei patru se grăbiră înainte, ajungând la roboţii care formaseră un cerc Uitându-se la ceva şi scoţând exclamaţii de uimire.

— Lăsaţi-ne să trecem, spuse Conrad vorbind aspru.

Ce se întâmplă? Faceţi loc.

Roboţii se dădură la o parte şi acolo, în centrul cercului, Spike şi monstrul ucigaş dansau un rigadoon[2]. Că era un dans sau o luptă, fiecare combatant învârtindu-se pentru a găsi momentul de a-l ataca pe celălalt, nu aveau cum să ştie. Ţopăiau şi făceau mişcări rapide, încercând să se apuce unul pe altul şi revenind repede înapoi.

— Staţi de o parte, ţipă Horace. O să pun capăt la toate astea!

Dusese pe jumătate arma la umăr când clădirea se zgâlţâi atât de violent, că oamenii şi mulţi dintre roboţi căzură. Pe când cădea şi aluneca pe podeaua înclinată, Timothy auzi o uşă trântindu-se.

Căzu în ceva. Când încercă să iasă, textura în care căzuse era aşa de alunecoasă că nu găsi niciun punct de sprijin de care să se agaţe.

La fel de brusc cum începuse, clătinarea clădirii încetă şi Timothy îşi dădu seama că de fapt căzuse în una din găurile săpate în podea. Corpul său umplea exact gaura şi se gândi că dacă un om ar fi putut să se strângă în ea, gaura ar fi fost un loc perfect de dormit. Poate că asta şi era; era uşor de imaginat că aceste găuri erau poate paturi pentru Infiniţi. Fiind întrucâtva mai mici decât ale oamenilor, corpurile lor ar fi încăput şi mai bine în aceste găuri.

— Te-ai înţepenit acolo? întrebă Conrad, aplecându-se deasupra lui.

— Nu, nu m-am înţepenit. Mi-e doar greu să ies afară. Dă-mi o mână, te rog.

Conrad îi întinse o mână, îl trase afară şi-l puse pe picioare.

— Cred, spuse robotul, că am dat de belea. Cred că ne-am mişcat.

— Mişcat?

---

2 Dans din secolul XVIII. (n. trad.).

— Clădirea s-a mişcat.

— M-a aruncat jos.

— Cred că a făcut mai mult decât atât.

Cineva deschisese uşa pe care intraseră şi roboţii dădeau buzna prin ea, fugind din clădire. Horace care făcuse un pas afară, se zbătea acum să se întoarcă luptându-se cu şuvoiul de roboţi care curgea prin uşă. Venind spre Timothy, flutură puşca în aer şi strigă:

— Clădirea a fost o cursă. Ne-a supt în ea şi ne-a dus altundeva. Îl întrebă pe Conrad: ai idee unde suntem?

— Conrad dădu din cap.

— Nici cea mai mică idee, spuse el.

Timothy era confuz neînţelegând încă ce se petrece, ce spunea Horace.

— Altundeva? întrebă el. Nu e o problemă. Chestie de câteva mile, poate.

— Nebunule, spuse dur Horace, nu asta am vrut să spun. Nu mile. Mai probabil, ani lumină. Asta nu e planeta noastră. Nu suntem pe pământ. Uită-te afară.

Horace îl apucă de braţ şi-l îmbrânci violent spre uşă.

— Ieşi şi uită-te!

Timothy se împletici spre uşă, propulsat de mâna lată a lui Horace dintre umerii săi.

Era amurg sau dimineaţă. Aerul era proaspăt, iar cerul părea straniu. Pământul era vălurit; coline în valuri duceau spre altele şi mai înalte dispărând într-un orizont îndepărtat. Deasupra orizontului atârna o lună galbenă, buhăită.

Poate că era acolo ceva care îl făcuse pe Horace să afirme că asta era altă planetă. Lui Timothy i se părea un loc liniştit, fără particularităţi. Aerul era respirabil şi gravitatea era aceeaşi ca pe pământ.

Unul dintre roboţi întrebă:

— Au ieşit toţi? Eliberăm mănăstirea?

— Au ieşit toţi, răspunse vocea altui robot.

— Comenzile? Horace urla. A văzut cineva comenzile?

— Comenzile?

— Da, comenzile, ceva cu care se poate opera mănăstirea. S-o comanzi şi s-o ghidezi.

— Nimeni, sunt sigur, răspunse Conrad. Nu e un vehicul. Deci nu sunt comenzi.

— S-a mişcat de aici acolo, strigă Horace. S-a mutat. Altfel, cum am fi aici?

— Începe să se dărâme, spuse alt robot. Plesneşte la încheieturi. Ascultaţi.

Ascultară şi se puteau auzi gemetele şi pârâiturile structurii – metalul prea vechi ceda.

— De abia s-a ţinut ca să ne aducă aici, spuse Conrad. Ăsta e sfârşitul. Câţiva ani mai târziu şi nu s-ar mai fi mişcat.

— La dracu'! gemu Horace. La dracu'! La dracu'! La dracu'!

— De acord cu tine, spuse Conrad vorbind liniştit. Sunt momente în care nimic nu merge cum trebuie.

Timothy se întoarse şi ieşi din mulţimea strânsă în faţa mănăstirii ce se dărâma. Era poate bine, se gândi el. Dacă mănăstirea s-ar fi dovedit a fi de fapt un peregrin în funcţiune, cine ştie ce schemă îmbârligată ar fi clocit Horace. Cel puţin, pe moment aici erau în siguranţă într-un mediu care până acum s-a dovedit a fi asemănător cu cel din care au venit. Puteau să respire şi să se mişte, temperatura nu era excesivă şi probabil pe aici există o hrană oarecare pe care să poată s-o mănânce.

Era pe panta unei coline şi sub picioarele sale avea gazon – dar ce fel de gazon? Era încă prea întuneric pentru a vedea, deşi la dreapta sa cerul se mai lumina. Horace spusese că sunt pe altă planetă deşi nu era nimic care să sprijine afirmaţia lui. Dealurile arătau ca cele de pe pământ. Era prea întuneric ca să vezi ceva.

Cineva urca dealul spre ei şi văzu că era Emma. El porni în jos s-o întâmpine.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Sunt bine, spuse Emma, dar sunt speriată. Horace spune că nu mai suntem pe pământ. Spune că sunt două luni, ori pământul nu are două luni şi nu înţeleg cum s-au putut întâmpla toate astea.

— Două luni? E numai una. Atârnă spre apus. Sau spre ce cred eu că e apusul…

— Mai e alta chiar deasupra capului, spuse Emma. E o lună mai mică.

El îşi întinse gâtul ca să vadă şi luna era acolo, chiar deasupra capului. Cum spusese Emma, era o lună mai mică, mai mică decât jumătate din luna pământului. Deci de aici ştia Horace.

Mănăstirea scârţâia încă. Cerul de la răsărit era mai luminos decât fusese înainte. În curând va răsări soarele.

— L-ai văzut pe Spike? întrebă Emma.

— Nici urmă de el.

— O fi pe afară, jucând jocurile alea prosteşti cu monstrul ăla stupid.

— Nu sunt sigur că sunt jocuri, spuse Timothy.

— Ce ar putea fi altceva decât jocuri? Spike totdeauna juca tot felul de jocuri prosteşti.

— Da, asta cam aşa e, îi spuse el.

Ceata de roboţi care se strânsese mai jos de mănăstire, se retrăgea coborând colina spre un punct unde începea fundul văii. O comandă scurtă se auzi şi roboţii începură să se aşeze într-o formaţie militară.

Lumina zorilor se mai intensificase şi se vedea mai bine. Valurile colinelor îşi pierduseră rigiditatea nopţii şi profilul lor se mai îndulcea. Privindu-le prima oară pe întuneric, el le văzuse ca pe nişte coline înverzite, dar acum văzu că nu era nici urmă de verde pe ele. Erau arse de soare, de culoarea unui leu sau a unui ghepard sub

cerul violet. De ce ar fi violet un cer – nu numai o mică parte a lui – ci tot?

Horace veni tropăind spre ei. Se opri chiar în josul pantei, cu arma sub braţ.

— Ne-au avut, spuse el furios. Am fost răpiţi şi aduşi în locul ăsta, oricare o fi el.

— Dar nu suntem singuri, zise Emma. Avem roboţii cu noi.

— Un trib de proşti, spuse Horace. O adunătură de marionete.

— O să ne fie de oarecare ajutor, spuse Timothy. Conrad mi se pare competent – poate face ceva.

— Am pierdut tot ce aveam, strigă Emma. Tot ce era în peregrin. Păturile! Şi toate celălalt! Tigăile şi oalele!

Horace îi puse un braţ pe după umăr.

— Au adus păturile şi altele, spuse el. O să ne descurcăm noi cumva.

Suspinând, ea se agăţă de el. El o ţinea stângaci, bătând-o pe spate. Timothy îi privea stingherit. Era prima oară în viaţă când îl vedea pe Horace arătând un pic de afecţiune pentru sora sa.

Răsăritul se lumina cu repeziciune şi acum se vedea că prin valea dintre coline curgea un râu de-a lungul căruia creşteau mici pâlcuri de pomi şi pe pantele joase ale unor dealuri. Erau totuşi nişte pomi caraghioşi; arătau ca nişte ferigi gigantice sau ca nişte trestii superdimensionate. Pe dealurile de deasupra văii creştea o vegetaţie roşiatică ce ar fi putut fi o iarbă unduită de vânt. O păşune bună, se gândi Timothy, dar pe cât de departe putea vedea, nu era nicio turmă de erbivore sau, de fapt, niciun animal păscând.

O placă de metal se desprinse din mănăstirea care se dărâma şi alunecă vreo câteva picioare de-a lungul colinei. Structura se prăbuşise devenind o grămadă informă de metal.

Jos, în vale, formaţia militară a roboţilor se destrămase. Tot ce mai rămăsese din ea era falanga, pătratul gol, cugetă Timothy, care fusese clasică de la macedonenii lui Alexandru prin secole până la ultima luptă a lui Napoleon la Waterloo. Restul roboţilor se împrăştiau ca nişte gândaci fugind din centru. Se pare că ei acţionau ca cercetaşi pentru a investiga terenul din jur.

Trei dintre ei urcau hotărâţi colina spre oameni. Cei trei ajunseră la ei, aşezându-se astfel încât să-i înconjoare parţial. Unul dintre ei grăi:

— Domnilor şi doamnă, Conrad ne-a trimis să vă escortăm în siguranţă în tabără.

— Voi numiţi pătratul ăla gol, tabără? grohăi Horace.

— Căutăm combustibil ca să facem un foc, alţii aduc apă şi ce-o mai fi nevoie.

— Bine, e în regulă, fu de acord Horace mormăind. Nu ştiu de voi doi, dar mie mi-e foame.

O porni în jos pe colină cu Emma păşind alături de el şi cu Timothy după ei.

De acum soarele limpezise orizontul. Privind peste umăr, Timothy observă similitudinea cu soarele Pământului – poate un pic mai mare şi un pic mai strălucitor, deşi era greu de judecat. În multe moduri, planeta asta semăna mult cu Pământul. Dedesubt creştea iarba fină amestecată cu nişte liane ce acopereau solul.

Din pătratul gol de sub ei se ridica un firişor de fum.

— Au găsit combustibil, spuse Horace. Ceva ce arde. O să avem un mic dejun cald, la urma urmei.

În interiorul pătratului protector, Conrad le spuse de combustibil.

— Lemn, spuse el, din ferigile copaci. Nu chiar atât de bun ca lemnul obişnuit, dar arde dând căldură şi lumină. Mijlocul e gol dar înconjurat de măduvă, o măduvă destul de densă. Am găsit şi cărbune.

El întinse mâinile să le arate cărbunele, plăci sparte

de un negru strălucitor.

— Am săpat o formaţie stâncoasă de pe malul râului. Nu e cărbune de cea mai bună calitate, mai mult ca lignitul, dar totuşi cărbune. O să mai căutăm pe unde om mai merge şi poate găsim un cărbune mai bun. Cu lemn prost sau cu cărbune prost, avem totuşi foc. Pe Pământ mai tot cărbunele a fost scos şi ars.

— Să mergem? ciripi Emma. Unde să mergem?

— O să mergem undeva, spuse Conrad. Nu putem rămâne aici. Trebuie să găsim un loc care să ne asigure adăpost şi mâncare.

— Mâncare?

— Sigur, doamnă, mâncare. Puţinul pe care îl avem n-o să ne ajungă.

— Dar ar putea fi otravă!

— O s-o încercăm, spuse Horace.

— N-avem cum s-o încercăm.

— De acord, zise Horace. N-avem laboratoare, n-avem chimicale, şi chiar dacă am fi avut chimicale, n-avem cunoştinţe de chimie. Dar există o cale. Ne vom folosi pe noi înşine drept cobai.

— Treaba asta trebuie s-o faceţi voi, spuse Conrad. Roboţii nu vă pot ajuta.

— O să luăm câte o bucăţică mititică, spuse Horace. Verificăm gustul. Dacă gustul e rău, arde gura, ori face gura pungă şi atunci o scuipăm. Dacă are gust bun, vom înghiţi o bucăţică, pe urmă aşteptăm şi om vedea.

Unul dintre roboţi scoase un strigăt de avertizare gesticulând spre colină. Un vehicul – un aparat de zbor – din metal strălucitor, cobora colina spre ei. Zbura la numai câteva picioare deasupra pământului. Se năpusti asupra lor şi trecu peste ei, apoi se întoarse brusc pentru a se înclina lateral deasupra colinelor de peste râu. Se întoarse şi urmă panta colinelor de vizavi pentru a trece râul într-un punct mai în amonte de ei, apoi veni aproape atingând

râul, la o înălţime nu mai mare de zece picioare trecând aproape direct deasupra pătratului gol format de roboţi. Continuă o oarecare distanţă deasupra râului, apoi urcă leneş şirul de coline zburând mult deasupra lor până când în cele din urmă dispăru.

— Suntem observaţi, spuse Conrad. Au venit să ne vadă.

— Ce putem face? întrebă Horace. Ce ar trebui să facem ca să ne protejăm?

— O să punem o pază întărită, spuse Conrad. Şi o să-i căutăm.

Târziu, după-amiaza, cercetaşii care plecaseră în josul râului se întoarseră ca să raporteze că acesta se pierdea în cele din urmă într-o mlaştină întinsă. În timpul nopţii, cercetaşii plecaţi în susul râului se întoarseră şi ei. Dealurile, spuseră ei, lăsau loc câteva mile mai încolo unui platou înalt din care răsăreau la distanţă munţi.

— Asta-i ce trebuia să ştim, spuse Conrad. O luăm în susul râului.

Dimineaţa porniră la drum. Pe măsură ce dealurile se strângeau în jurul râului, drumul devenea mai greu. Pe malurile râului se vedeau straturi groase de cărbune. Copacii începură să se schimbe. Cei care păreau nişte ferigi gigantice sau stufărişuri erau din ce în ce mai puţini. Locul lor era luat de copaci asemănători cu cei de pe pământ. Dealurile încă persistau. Ele se întindeau în şiruri, separate de văi înguste, fiecare şir înălţându-se tot mai sus.

Conrad nu forţă marşul. El şi Horace se mai ciorovăiau din când în când, dar nu împinseră lucrurile dincolo de ciorovăială.

Găsiră şi hrană aptă pentru consumul uman – vreo două feluri de tuberculi, un fruct galben care era destul de răspândit, o fasole care creştea în păstăi scurte şi groase pe nişte liane ce se târau la suprafaţa pământului. Testarea

fiecărui tip de aliment a fost făcută cu multă atenţie. Unele au fost respinse de la bun început – aveau un gust sau un miros rău. Horace se alese cu un început de gastrită de la nişte boabe pe care le încercase; fu singurul episod neplăcut. Roboţii aduseră mici mamifere; toate în afară de unul singur se dovediră bune de mâncat. Peştele pe care îl scoaseră din râu avea un miros aşa de rău că nici nu-l mai gustară.

Roboţii încercară să construiască arme cu care să vâneze, dar arcurile erau stângace şi săgeţile deseori zburau anapoda. Până la urmă însă reuşiră să se descurce.

Vremea frumoasă persista. Pe cerul violet nu se ivi niciun nor. Zilele erau fierbinţi, iar nopţile doar puţin mai reci.

În cele din urmă, dealurile se terminară şi ajunseră la un platou mare, întins şi uscat, presărat cu mici coline, cu munţii alb-albaştri ridicându-se la orizont. Cărând apa în butoiaşe făcute cu trudă din lemnul local, grupul o porni peste câmpia întinsă. Calmul începu să se piardă.

Nava care zburase deasupra lor în prima zi a venirii nu se mai ivi, deşi Timothy avea senzaţia că sunt tot timpul supravegheaţi. De câteva ori zăriră siluetele lui Spike şi monstrului ucigaş profilându-se pe cer. Deşi nu putea fi sigur, Timothy avea impresia că Spika îşi câştigase un oarecare ascendent asupra monstrului, dirijându-l, conducându-l.

Câmpia părea nesfârşită. Zi după zi înaintau cu greu şi schimbările erau neînsemnate. Munţii rămâneau la aceeaşi distanţă, părând că nu se apropie deloc. Nu era nimic în afara distanţelor fără de sfârşit. La poalele unei mici coline găsiră un izvor din care colectară suficientă apă pentru a umple butoiaşele. Micul fir de apă care curgea din el dispărea la vreun sfert de milă mai încolo în solul însetat. Horace mormăia într-una; Emma îşi frângea mâinile. Conrad nu le prea dădea atenţie; continua marşul

adâncindu-se şi mai mult în pustiu.

Într-o după-amiază târzie şi uscată, câmpia plată se întrerupse făcând loc unui canion. De pe buza lui văzură pe fundul canionului panglica unui râu, străjuită de benzi înguste de vegetaţie de fiecare parte. La stânga lor se ridica o colină masivă cu panta vestică tăiată de-a lungul mileniilor de râul care săpase canionul. Între marginea pantei şi abruptul canionului era o platformă pe care se aflau ruinele a ceea ce fusese odată un mic oraş.

Nu pierdură prea mult timp printre ruine. Roboţii grăbiţi găsiră o cărare îngustă ce ducea spre fundul canionului şi întreaga echipă îşi croi drum cu grijă pe poteca ce ocolea stânca înaltă din rocă roz-roşiatică. La capătul cărării, stânca se întorcea formând un adăpost întins de piatră. Din adăpost venea un curent de aer mai rece aducând oarecare uşurare în arşiţa soarelui.

Conrad, urmat de cei trei oameni, o luă pe potecă spre intrarea adăpostului.

— Aici, spuse Conrad, o să zăbovim un timp. Nu e ce speram eu să găsim, dar cel puţin avem oarecare protecţie până când planificăm următoarea mişcare. Apa râului e aproape. Pe malurile lui vom găsi de mâncare pentru oameni.

Emma se aşeză jos pe podeaua de piatră.

— E bine, spuse ea. Suntem la adăpost de soare până la apusul lui târziu. Şi nu mai trebuie să ne măsurăm apa. Poate reuşesc să fac şi o baie.

— E mai bine decât nimic, spuse Horace pe un ton morocănos. E mai bine decât în câmpie deschisă.

În ziua următoare, un robot cercetaş găsi rampa de gunoi la baza stâncii ce străjuia canionul. Era largă la bază şi se întindea până la jumătatea stâncii. Robotul se întoarse la restul echipei strigându-şi noutatea. Toţi se repeziră să exploreze descoperirea.

Cea mai mare parte a gunoiului era metal. La

început, fără nicio îndoială, fusese o grămadă de gunoi, dar de atâta timp de când fusese aruncat, lucrurile mai puţin durabile dispăruseră. Numai metalul, câteva pietre de o formă ciudată şi câteva bucăţi de lemn mai rămăseseră. Lucrul ciudat era că cea mai mare parte a metalului nu se deteriorase. Rămăsese strălucitor şi lustruit; nu era nici urmă de rugină.

— Un aliaj, spuse Conrad, necunoscut pe Pământ. Cea mai mare parte a lui la fel de bun ca în ziua în care a fost aruncat.

Metalul era de toate formele şi dimensiunile – simple deşeuri, piese de maşini, instrumente şi unelte stricate, metal în forme contorsionate şi blocuri masive. Unele puteau fi cumva recunoscute, dar cele mai multe nu aveau nicio noimă. Roboţii împrăştiară piesele cele mai accesibile pe pământ şi se tot plimbau printre cele expuse miraţi de ceea ce vedeau.

— O tehnologie străină, spuse Conrad. Ar putea să ne ia o veşnicie ca să aflăm ce ar fi putut fi.

Era limpede că gunoiul fusese aruncat de pe platforma de deasupra canionului, probabil de locuitorii oraşului abandonat care zăcea acum în ruine.

— Pare să fie o cantitate prea mare ca să fie aruncată de un oraş atât de mic, spuse Timothy. Se poate ca la un moment dat, şesul pe care l-am străbătut să fi adăpostit mai multe oraşe. Poate a fost o zonă agricolă bine populată. Apoi n-a mai plouat şi baza economică a dispărut…

— Putem folosi metalul, îi spuse Conrad. Putem face din el maşinile de care avem nevoie.

— Vrei să spui că o să stăm aici până când fabricaţi voi maşinile. Ce fel de maşini?

— Unelte, de exemplu.

— Aveţi unelte. Aveţi lopeţi şi cazmale, topoare şi fierăstraie, răngi şi unelte de săpat găuri…

— Arme, spuse Conrad. Arme mai bune decât cele pe care le avem. Arcuri mai bune. Săgeţi care să zboare drept. Metalul ăsta e dur dar flexibil. Poate arbalete. Suliţe şi lănci. Catapulte.

— Un hobby! mormăi Horace. V-aţi descoperit un hobby şi…

— La fel, continuă Conrad, am putea face o căruţă să transportăm apa pentru voi şi hrana pe care o putem strânge. Avem roboţi care ar putea trage căruţele. Am putea la fel de bine construi un motor cu aburi…

— Ţi-ai ieşit din minţi! urlă Horace.

— O să ne gândim la asta, îi spuse Conrad. O să ne punem minţile la treabă…

În zilele următoare îşi puseră minţile la treabă. Se adunară în grupuri. Trasau desene pe nisip. Scoaseră cărbune dintr-un loc aflat la vreo milă, construiră o forjă şi se puseră pe lucru. Horace fumega şi exploda. Emma, aducându-şi aminte de zilele în care traversaseră platoul, era mulţumită să stea aici unde aveau apă şi protecţie împotriva soarelui. Timothy plecă în explorare.

El urcă poteca şi petrecu ore întregi cercetând ruinele oraşului. Scotocind prin nisip şi pulbere, dădu peste artefacte ocazionale: arme primitive, tije lungi de trei picioare făcute dintr-un metal atacat de rugină şi piese din ceramică de forme ciudate care ar putea fi fost nişte idoli. Se aplecă şi examină ceea ce găsise, dar artefactele nu-i spuneau nimic. Totuşi, ruinele exercitau o fascinaţie anormală asupra lui şi el se întorcea mereu şi mereu la ele.

Aici, acum Dumnezeu ştie câte secole, trăise o inteligenţă care dezvoltase un simţ social şi economic. Despre ce fel de inteligenţă, ruinele nu furnizau niciun indiciu. Uşile de acces în clădiri erau circulare şi atât de mici încât a fost un calvar pentru el să se târască prin ele. Camerele erau aşa de mici încât trebuia să se meargă de-a buşilea ca să le exploreze. Nu existau scări pentru a

ajunge la etajele superioare, ci numai stâlpi de metal prea alunecoşi ca să se poată urca pe ei.

În sfârşit, se urcă pe colina masivă, săpată. Pantele ei erau presărate cu bolovani atât de precar fixaţi încât era suficientă cea mai mică mişcare pentru a-i desprinde şi a-i face să alunece jos. Printre bolovani era un taluz înşelător pe care trebuia să se caţere cu multă atenţie pentru a nu provoca avalanşa de pietre.

Îşi spuse că era normal ca oamenii din oraş să fi menţinut un post de pază în vârf pentru a supraveghea apropierea străinilor sau să observe cirezile sau poate şi pentru alte scopuri pe care el nu şi le putea închipui. Dar când ajunse în vârf nu găsi nici urmă de post de observaţie. Vârful era un platou de piatră neted acoperit cu nisip şi cu lut. În nisip sau în lut nu creştea nicio plantă, şi de stâncă nu erau prinşi niciun fel de licheni. Vântul şuiera peste el şi era cel mai dezolant teren pe care îl văzuse vreodată.

Sub el se întindea ţinutul într-o îngrămădire minunată – brunul şi galbenul şesului pe care călătorise în marşul cu roboţii, cu alte coline, mai închise la culoare decât şesul, punctându-l ici şi colo. Spre vest era tăietura canionului roz-roşcat, iar dincolo de această tăietură, în depărtare, era ţesătura albastră de munţi zimţaţi.

Se duse spre marginea vestică a vârfului colinei şi privi în jos în canion, crezând că ar putea vedea vreun semn al activităţii legiunii de roboţi; dar nu văzu niciun semn de activitate. Albastrul râului şerpuia în fundul canionului, mărginit pe fiecare mal de o bandă verde. Dincolo de râu, peretele roşu al canionului se înălţa până la galbenul pustietăţii plate a platoului care continua şi acolo.

Şi acum trebuia să coboare colina cu multă grijă deoarece coborârea putea fi mult mai periculoasă decât urcarea.

Auzi ciocnirea unei pietre în spatele lui şi se întoarse. Inima îi sări din piept. Năpustindu-se spre el venea un monstru ucigaş şi în spatele monstrului era Spike, rostogolindu-se rapid după o schemă haotică.

Timothy sări repede într-o parte ferindu-se din calea monstrului. Acesta, văzând se pare, prăpastia ce se căsca în faţa lui, făcu un salt în lături, în direcţia omului. Rapid, Spike se mişcă pentru a-l intercepta şi se întoarse iar în direcţia opusă. Timothy se împiedică şi căzu pe o parte. Cu coada ochiului îl văzu pe monstru făcând o încercare disperată de se opri şi apoi căzând peste marginea colinei. Pentru un moment păru să atârne în aer, apoi dispăru din vedere.

Ridicându-se, Timothy alergă la marginea colinei tocmai la timp pentru a-l vedea pe monstru lovind un grup de bolovani atârnaţi de panta colinei. Îi lovi şi ricoşă un moment pentru a atârna pentru o clipă în aer, apoi începu să se dezintegreze. Sfărâmăturile explodară în toate direcţiile şi începură să plouă pe pantele colinei. Alte sfărâmături se rostogoleau spre fundul canionului, desfăcându-se în bucăţi şi mai mici.

Timothy se întoarse să se uite la Spike care era doar la câţiva paşi, dansând dansul victoriei finale, rotindu-se şi învârtindu-se, sărind sus în aer şi alunecând rapid pe pământ.

— Tu şi jocurile tale afurisite! zbieră Timothy, deşi ştia chiar în timp ce spunea acestea că dacă ar fi fost un joc, era unul mortal.

— Deci, l-ai răpus în cele din urmă, spuse Timothy. N-ai oprit nicio clipă vânătoarea. Ai încercat din prima zi să-l aduci sus la noi, pe colină ştiind că Horace va trage în el; şi când n-ai reuşit l-ai fugărit.

Spike îşi încetase dansul şi acum stătea legănându-se încolo şi încoace.

— Spike, zise Timothy, noi te-am subestimat. Toţi anii

ăştia te-am luat drept un clovn. Hai. Să mergem jos şi să ne alăturăm celorlalţi. Or să fie bucuroşi să te vadă.

Dar când se mişcă, Spike se rostogoli ca să-l intercepteze. El se mişcă iar şi Spike repetă mişcarea.

— La naiba, Spike, strigă el, acum mă mână. N-o să-ţi admit asta.

Auzi un zumzăit slab şi se întoarse să vadă ce ar putea fi. Un aparat de zbor strălucitor aluneca spre ei, ca cel care zburase deasupra lor în prima zi pe planetă. Se lăsă încet pe pământ şi rămase acolo. Vârful lui începu să se ridice încet. În partea din faţă stătea o monstruozitate. Un cap mic se iţea din nişte umeri largi. Ce părea un nas se desfăcu în două antene răsucite. Craniul se curba îndărăt până la un smoc de pene de un roşu furios semănând cu o guşă de curcan prost plasată. Un singur ochi compus ieşea din porţiunea dintre nas şi terminaţia ascuţită a craniului. Capul se întoarse spre Timothy şi din el ieşi un chiţcăit.

El făcu un pas prudent spre aparatul de zbor şi spre monstruozitatea lui de pilot. Curiozitatea îl ardea. Aici era tot o inteligenţă, dar cel mai probabil, de un ordin mult mai înalt decât cea reprezentată de ruinele oraşului. Spike se învârti în jurul lui postându-se într-o parte ca apoi imediat să se posteze de partea cealaltă.

— Poţi să nu mă mai tot dirijezi, spuse Timothy. Spike nu se liniştea; îşi continua rotaţia dintr-o parte în alta. Timothy făcu un pas înainte, apoi altul. Nu era mânat, îşi spuse el; o făcea din proprie iniţiativă. Voia să arunce o privire mai de aproape asupra navei aeriene străine. Spike îl tot împingea înainte.

— Bine, spuse Timothy. O luă spre partea din spate a aparatului şi-şi puse mâna pe el. Metalul era cald şi neted. Îl frecă cu mâinile. Înăuntru era ceva ce părea un compartiment pentru pasageri. Nu erau scaune, dar podeaua şi părţile erau tapisate şi de-a lungul

compartimentului se întindeau şine care ar fi putut fi mânere pentru pasageri.

Dar atât ajungea. Nu voia să intre în drăcia asta. Se întoarse cu faţa spre Spike care se tot învârtea şi cum făcu asta, Spike se năpusti spre el. Spatele genunchilor lovi marginea aparatului şi el căzu pe spate în interiorul compartimentului pentru pasageri. Ca fulgerul, Spike sări şi el înăuntru, acoperişul compartimentului se închise cu un zdrăngănit şi aparatul decolă.

Fraierit, îşi spuse Timothy. Răpit de Spike şi de pilotul hidos şi dus spre un loc care nu era alegerea lui. Simţi o oarecare frică, nu prea multă. Mai mult se simţea ofensat.

Sări în picioare şi ţinându-se de şină privi afară prin acoperişul transparent. Sub el zbura înapoi peretele canionului cu roca roz-roşiatică strălucind în soare.

Familia se împrăştiase şi acum era şi mai împrăştiată. Se întrebă dacă se vor mai strânge vreodată din nou împreună.

Şansele, îşi spuse el, nu erau prea mari. Erau mutaţi ca nişte piese pe o tablă de şah. Cineva sau ceva îi utiliza ca pe nişte pioni.

Îşi aminti de Hopkins Acre şi de cât de mult iubise el locul acela – vechea rezidenţă de baron, camera sa de lucru cu pereţii acoperiţi de cărţi şi cu biroul plin de lucrările sale, pajiştea întinsă, pâlcurile de copaci şi pârâul. Fusese o viaţă dulce şi acolo şi-ar fi făcut opera; dar gândindu-se îndărăt, se întrebă spre ce ţintea opera lui. Atunci i se părea importantă, dar fusese cu adevărat? Ţinând cont de toate, ce anume urmărea?

Canionul dispăruse în spatele orizontului estic şi acum zburau la joasă altitudine peste deşertul nesfârşit al platoului. În timp ce Timothy privea, totuşi, o parte din brunul uscat al acestuia dispăru făcând loc din nou talazurilor de iarbă galbenă de preerie, întrerupte din loc

în loc de cursuri de apă şi de pâlcuri de copaci. Ariditatea deşertului rămânea în urmă.

În faţă se întindeau munţii, mult mai înalţi decât păruseră prima oară, cu piscurile împungând cerul, faţade de stâncă privind impasibile ţinutul. O clipă aparatul de zbor părea că se va zdrobi de peretele muntelui, apoi în faţă se ivi un spaţiu liber străjuit de ambele părţi de pereţii stâncoşi. Pentru un moment de suspans, aparatul de zbor păru suspendat între pereţii de piatră; brusc spaţiul se lărgi şi aparatul intră în picaj deasupra unei văi largi dintre munţi. Pe o distanţă scurtă, de-a lungul văii se întindea o creastă înaltă, iar la jumătatea pantei ei un perete de un alb blând se întindea de-a lungul întregii creste. În vârful crestei era o grupare de clădiri albe cu multe etaje şi printre copacii ce le înconjurau se aflau şi altele pe care el le luă drept clădiri de locuit. Unele dintre ele păreau barăci lungi, erau şi grupări de colibe iar altele nu păreau altceva decât mahalale. Mai erau şi altele al căror rost nu-l putea încă înţelege.

Aparatul de zbor alunecă razant deasupra crestei, urmându-i panta până când ajunse în vârf. Atunci începu să coboare spre o pajişte pe marginea căreia se afla o casă. Se aşeză pe pajişte şi acoperişul aparatului începu să se ridice. Pilotul chiţcăi la ei şi Spike se rostogoli pe pajişte. Întrucâtva confuz, Timothy îl urmă şi rămase lângă aparat. Privind în susul coastei, se uită la casă ţinându-şi respiraţia de uimire. Cu puţine diferenţe, era casa de la Hopkins Acre.

O fiinţă lunguiaţă, cu trup subţire, cu picioare arcuite şi braţe atârnânde venea spre ei în josul pantei. Ea se îndreptă direct spre Timothy şi se opri în faţa lui. Spuse în engleză:

— Sunt interpretul şi companionul vostru, şi cred, prietenul vostru. Puteţi să-mi spuneţi Hugo, dar acesta desigur, nu e numele meu. E un nume pe care-l puteţi rosti

mai uşor.

Timothy înghiţi un nod. Când putu să vorbească, întrebă:

— Poţi să-mi spui ce se întâmplă?

— Totul, spuse Hugo, la timpul său. Dar mai întâi, haideţi cu mine la domiciliul vostru. Vă aşteaptă mâncarea.

O luă în sus pe pajişte, cu Timothy după el şi cu Spike zbenguindu-se într-o parte. În urma lor, aparatul de zbor se ridică de la pământ.

Erau unele deosebiri, dar în linii generale se părea că este un alt Hopkins Acre. Pajiştea era bine îngrijită, copacii bine aşezaţi, conturul terenului foarte asemănător. Era şi o nepotrivire – oriunde te uitai se vedeau ridicându-se munţii în timp ce la Hopkins Acre munţii erau la sute de mile depărtare. Ajunseră la clădire şi urcară treptele largi de piatră spre uşa masivă. Spike îl părăsise şi se zbenguia fericit pe pajişte.

Hugo deschise una dintre uşi şi păşiră înăuntru. Şi înăuntru erau unele diferenţe, dar îţi trebuia timp ca să le remarci. În faţa lor se întindea salonul întunecat, cu mobila sumbră îngrămădită în el, iar dincolo era sufrageria cu masa pusă.

— Aveţi spinare de berbec, spuse Hugo. Ştim că este unul dintre felurile voastre favorite. E mică dar nu suntem decât doi la masă.

— Dar aici, berbec!

— Noi când facem aici o treabă, spuse Hugo, o facem cât mai bine cu putinţă. Avem un respect imens pentru diferitele culturi care trăiesc în această comunitate.

Timothy se strecură prin salon spre sufragerie. Masa era pusă pentru două persoane şi din bucătărie se auzea zgomot de vase.

— Sigur, spuse Hugo, n-o să găseşti arme în camera de arme a lui Horace, deşi camera de arme există. E şi camera ta de lucru, deşi mă tem că e cam goală. N-am

putut reproduce cărţile şi notele tale, lucru de care ne pare rău, dar sunt unele obstacole care nu pot fi trecute. Sunt sigur că avem material care poate înlocui cărţile.

— Dar stai o clipă, protestă Timothy. De unde ştiţi de Horace şi de armele lui, de camera mea de lucru şi de cărţile mele, de berbec. De unde ştiţi toate astea?

— Gândeşte-te, te rog un moment, apoi fă o deducţie logică.

— Spike! Am adăpostit toţi anii ăştia o viperă la sânul nostru?

— Nu o viperă. Un observator foarte harnic. Dacă n-ar fi fost el, n-aţi fi fost aici.

— Şi ceilalţi? Horace şi Emma? Pe mine m-aţi răpit. Dar ceilalţi? Vă puteţi întoarce şi lua?

— Am putea, cred. Dar n-o vom face. Tu eşti cel pe care îl vrem.

— De ce eu? De ce m-aţi vrea pe mine?

— O să afli asta cu timpul. Îţi promit că nu ţi se va întâmpla nimic rău.

— Dar ceilalţi doi sunt şi ei oameni. Dacă vreţi oameni…

— Nu doar oameni. Un anumit tip de oameni. Gândeşte-te la asta şi spune adevărul. Îţi place Horace? Admiri modul în care gândeşte?

— Păi, nu. Dar Emma…

— Ea nu e fericită fără Horace. Ea este foarte asemănătoare cu Horace; aşa a crescut.

Era adevărat, admise Timothy. Emma îl iubea pe Horace şi ajunsese să gândească ca el. Chiar şi aşa, nu era drept ca ei să fie lăsaţi în deşertul ăla arid în timp ce el trăia aici.

— Ia te rog loc la masă, îi spuse Hugo. Locul tău e în capul mesei pentru că tu eşti stăpânul conacului şi aşa trebuie să te porţi. Eu voi sta la dreapta ta pentru că eu sunt mâna ta dreaptă. Ai înţeles, cred, că sunt un umanoid.

Trupul meu funcţionează foarte asemănător cu al tău şi eu ingerez hrana ca şi tine, deşi trebuie să admit că am oarecare greutate să-mi adaptez gustul la mâncarea voastră. Dar acum am venit să împărtăşesc plăcerea cu tine. Berbecul e şi felul meu favorit.

Timothy spuse ţeapăn:

— Noi mai avem şi alte feluri de mâncare.

— O, ştiu asta foarte bine. Trebuie să-ţi spun că lui Spike i-au scăpat foarte puţine detalii. Dar acum să ne aşezăm şi să sun la bucătărie să-i anunţ că suntem aici şi că ne este foame.

Timothy îşi trase un scaun în capul mesei şi se aşeză pe el. Remarcă faţa de masă albă ca neaua, şerveţelele corect împăturite şi cumva asta îl făcu să se simtă mai în largul său. Hugo sună bucătăria şi se aşeză la dreapta lui Timothy.

— Aici, spuse el întinzându-se după o sticlă, avem un porto excelent. Vrei să serveşti?

Timothy încuviinţă. Alţi trei umanoizi, copii aproape exacte ale lui Hugo, ieşiră din bucătărie. Unul dintre ei ducea un platou cu berbec. Văzu că o parte din carne era gata tăiată şi ăsta fu un lucru care îl făcu să gândească maliţios că Spike făcuse o treabă cam de mântuială. Nu se taie o friptură sau o pasăre în bucătărie; tăierea unei fripturi bune era o parte importantă a ritului mesei. Un altul aduse un castron cu supă şi îi servi în farfurii mari de supă puse în dreptul celor două locuri. Al treilea puse un platou cu legume lângă cel cu friptură.

Supa a fost excelentă, o supă cu vegetale, cu fâşii de şuncă şi cu fidea. După prima lingură de supă, foamea îi reveni şi, uitând bunele maniere începu s-o înfulece cu o mare viteză.

— E bună, nu-i aşa? întrebă Hugo. Becky a devenit un bucătar excelent, deşi i-a trebuit o grămadă de timp pentru asta. El continuă. Servitorii tăi nu stăpânesc aşa de bine

limba ca mine. Ei înţeleg cuvintele simple şi pot vorbi după un tipic, dar nu sunt în stare să întreţină o conversaţie adevărată. E păcat că nu eşti telepat, dar atunci n-aş fi avut plăcerea de a fi în serviciul tău.

— În comunitatea asta sunt mulţi telepaţi? întrebă Timothy.

— Nu, dar un mare procentaj dintre ei sunt şi avem şi Basic. Dar tu nu ştii Basic şi îţi ia ceva timp s-o înveţi.

— Basic?

— O limbă obişnuită. Construită prin combinarea unor cuvinte uşoare din mai multe limbi. Fără nicio gramatică, desigur, neelegantă, dar care poate fi înţeleasă. Aici sunt mai multe specii care nu comunică prin sunete. Şi de fapt, nici prin telepatie. Totuşi, s-au creat căi prin care se pot înţelege toţi.

Terminară de mâncat şi plecară de la masă.

— Acum, spuse Timothy ai vrea să-mi spui şi mie unde ne aflăm? Ce fel de loc e ăsta?

— Asta ar necesita nişte explicaţii mai detaliate, spuse Hugo. Pentru moment lasă-mă să-ţi spun că suntem un centru galactic compus din mai multe culturi răspândite pe planete împrăştiate în spaţiu. Suntem gânditori şi cercetători. Încercăm să dăm un sens universului. Aici, în acest centru, ne întâlnim şi discutăm ca de la egal la egal. Punem laolaltă gândirea, teoriile şi descoperirile noastre. Se definesc şi se pun întrebări la care se caută apoi răspunsuri.

— Atunci cu mine aţi ratat; aţi dat peste un zero. Nu sunt un mare gânditor şi sunt încet. Rumeg bine gândurile înainte de a le pune pe hârtie sau de a le scoate. Pentru mine, matematica este un mister complet şi nu ştiu nicio altă ştiinţă. Ce ştiu am descoperit singur. N-am nicio educaţie şi niciun grad academic. Sunt fascinat de istorie şi de filosofie. Am încercat de-a lungul anilor să înţeleg cum a ajuns rasa mea să urmeze cursul pe care l-a urmat

şi nu m-am ales cu mare lucru. Nu-mi pot imagina cum Spike…

— A văzut în tine mai mult decât vezi tu însuţi.

— Asta n-o prea cred. Spike a fost totdeauna o prostie. Joacă jocuri prosteşti. Avea un joc în care sărea dintr-un pătrat în altul, numai că nu exista niciun pătrat, toate erau imaginare.

— Multe din ceea ce vezi în univers încep prin a fi imaginare, spuse Hugo. Adesea trebuie să-ţi imaginezi ceva înainte de a fi de acord cu el.

— Ne învârtim în cerc, spuse Timothy. Nu ajungem nicăieri. Accept acest loc aşa cum susţii tu că este şi-mi dau seama că nu sunt potrivit pentru el. Aşa că spune-mi de ce mă aflu aici.

— Te afli aici pentru a ne furniza evidenţa.

— Ce fel de evidenţă? Ce aşteptaţi de la mine?

— Nu-ţi pot spune mai multe, spuse Hugo. Am fost instruit să nu-ţi spun mai mult. Mâine te voi duce acolo unde ar trebui să fii. Dar s-a făcut târziu şi cred că ar trebui să ne retragem.

Ore întregi Timothy rămase în pat înainte de a adormi, gândurile sale învârtindu-se mereu în jurul celor spuse de Hugo.

Era raţional desigur, să existe un centru galactic în care inteligenţele galaxiei să strângă laolaltă cunoştinţele lor şi unde să lucreze pentru binele lor reciproc. Dar care ar fi problemele, ce întrebări se pun? Gândindu-se care ar putea fi, îşi putea imagina multe, dar examinându-le, unele nu erau suficient de profunde iar altele erau de-a dreptul ridicole. Punctul său uman de vedere era prea îngust; cultura umană fusese croită printr-un tunel. Deşi, credea el asta trebuie să fi fost cea adevărată, cea originală dintre toate culturile reprezentate aici.

În cele din urmă adormi. Apoi cineva îl scutură ca să-l trezească.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Hugo, aplecându-se peste el, dormeaţi aşa de bine, că-mi era ruşine să vă trezesc. Totuşi micul dejun e gata şi trebuie să plecăm. Am un vehicul de suprafaţă cu care e o plăcere să mergi.

Mormăind nemulţumit, Timothy se sculă şi se aşeză pe marginea patului, întinzându-se după hainele care erau atârnate pe un scaun.

— Cobor imediat, spuse el.

Micul dejun se compunea dintr-o omletă cu şuncă, făcută aşa cum îi plăcea lui. Cafeaua era acceptabilă.

— Aici creşte cafea? întrebă el.

— Nu, nu creşte, spuse Hugo. Am cutreierat peste tot ca s-o găsim pe una dintre planetele colonizate de ai voştri cu milenii în urmă.

— Aceste colonii au reuşit şi mai există şi acum?

— Prosperă. După o perioadă iniţială mai grea, bineînţeles.

— Şi toată mâncarea asta aţi adus-o din colonii?

— Atât cât să ne ajungă pe moment, spuse Hugo. Avem de asemenea vite, porci, păsări şi seminţe din care creştem porumb, secară şi o mulţime de alte vegetale. Avem resurse şi o mare listă de informaţii. Ni s-a spus să nu precupeţim niciun efort. Şi n-am precupeţit niciunul.

— Doar pentru a hrăni un singur om? Sau mai sunt şi alţi oameni pe aici?

— Eşti singurul, spuse Hugo.

Vehiculul terestru aştepta afară şi ei intrară în el cu Hugo la comenzi. De-a lungul drumului erau şi alte locuinţe, cele mai multe ascunse de vegetaţia deasă. Pe pajiştea uneia dintre ele care părea să fie mai mult subterană, vreo şase creaturi pufoase se rostogoleau şi făceau tumbe fericite într-un joc de copii.

— O să întâlneşti tot felul de creaturi pe aici, îi spuse Hugo. O să fii surprins ce repede o să te obişnuieşti cu ele.

— Asta sună ca şi cum o să fiu un rezident permanent

aici. Am senzaţia că o să vă debarasaţi de mine după ce mă veţi fi folosit.

— Asta n-o să se întâmple niciodată. Odată terminat interviul, o să-ţi dăm material informaţional astfel încât să te poţi apuca iar de lucru. Munca ta va consta probabil la a te gândi la unele probleme, a le rezolva sau a sugera căi de rezolvare a lor.

Timothy mormăi.

— Nu-ţi place asta? întrebă Hugo.

— M-aţi răpit şi m-aţi adus aici – tu şi nenorocitul ăla de Spike care trebuie să fi spionat ani de zile pentru voi.

— Nu eşti singurul. Noi căutăm informaţie şi talente pe mai multe planete. Informaţia poate fi culeasă din mai toate lumile, dar talentul e rar.

— Crezi că sunt un talent?

— Ai putea fi.

— Dar talentele pe care le găsiţi, s-ar putea adesea să nu se dovedească a fi ceea ce aţi sperat. Ce faceţi în acest caz?

— Le păstrăm. Le datorăm ceva. Noi ne plătim totdeauna datoriile.

Trecură pe lângă un castel roz în miniatură ridicat pe o colină, decorat tot cu metereze şi turnuri, cu fanioane fluturând vitejeşte în vânt.

— Un castel de zâne, spuse Hugo. Cred că ăsta e cuvântul. În castelul acela sunt experţi care văd universul ca pe o structură matematică complexă şi lucrează asupra ei. Există speranţa că în timp s-ar putea să furnizeze cheia necesară.

Drumul dădu într-o şosea asfaltată pe care mai erau şi alte maşini – nu prea multe. Nu era nimic asemănător unui trafic aglomerat. La distanţă se zărea un grup de clădiri înalte care se ridicau curate şi proaspete, fără niciun fel de ornamente pe ele.

— Acolo mergem?

Hugo încuviinţă.

— În limba voastră l-aş numi un centru administrativ. Aici se fac multe lucruri, deşi mulţi dintre noi lucrează pe la casele lor sau în adăposturi ascunse printre coline. Dar aici e locul unde se strâng toţi. Aici sunt laboratoare, observatoare, biblioteci, ateliere pentru maşini şi instrumente şi săli de conferinţă. Şi mai sunt şi unele facilităţi pentru care nu există cuvinte în limba voastră.

Ajunseră în centru şi rulară de-a lungul bulevardelor largi. Pe străzi erau parcate maşini. Între clădiri se întindeau parcuri vaste. Pe trotuare se mişcau câteva monstruozităţi, unele îmbrăcate în haine colorate, dar oribile, altele în haine nevinovate. Erau cocoşaţi, târâtoare, unele care alunecau repede sau altele care păşeau cu paşi mari. Unele duceau saci sau serviete şi unul dintre cocoşaţi trăgea un căruţ plin cu tot felul de nimicuri.

— Locul ăsta, spuse Timothy, seamănă foarte mult cu cele de pe pământ – străzile, parcurile, clădirile…

— Problema împărţirii zonelor de lucru e foarte simplă, spuse Hugo. Iei atâţia metri cubi de spaţiu şi-l închizi. Aici clădirile au fost ridicate cu un singur lucru în minte: să fie pe cât posibil de simple şi funcţionale. Să faci lucrurile simple ar fi putut ofensa unele culturi care sunt reprezentate aici. Dar nu poţi să-i mulţumeşti pe toţi, aşa că am făcut tot ce am putut să nu mulţumim pe nimeni, folosind o arhitectură banală cu linii drepte şi simple.

El opri în faţa intrării unei clădiri.

— Aici trebuie să mergi. O să vin cu tine la locul de întâlnire, dar nu pot intra cu tine. O să intri singur. O să fii într-o cameră mică cu un singur scaun. Te aşezi şi aştepţi. După câteva momente totul va fi în regulă.

Camera era aproape de intrare. Clădirea părea aproape goală. Se opriră în faţa unei uşi şi Hugo se întoarse spre intrare. Timothy împinse uşor uşa şi o deschise.

O cameră mică a spus Hugo; şi era o cameră mică, dar una atrăgătoare. Carpete acopereau podeaua şi pereţii erau decoraţi. Scaunul era cu faţa spre unul dintre aceşti pereţi decoraţi. Timothy străbătu camera şi se aşeză pe scaun, studiind decoraţiile. Era un amestec de culori pastel, plin de desene, dar toate mici şi amestecate unul cu altul. N-ar fi putut spune unde se termina unul şi începea altul.

O voce părând să iasă din pereţi, îi vorbi.

— Bine ai venit la centru. Numele tău e Timothy. Mai ai şi altul?

— Am şi un nume de familie, dar în ultimii ani, familia mea nu l-a folosit de loc. Prenumele erau suficiente. Numele de familie este Evans.

— Foarte bine, domnule Evans, spuse vocea, aceasta este o anchetă privind o situaţie despre care ştii câte ceva. Am auzit mai multe mărturii, dar niciuna nu valorează cât a dumneavoastră. Vă rog să răspundeţi deschis şi sincer.

— Pe cât îmi vor permite posibilitatea şi cunoştinţele.

— Perfect. Atunci să începem. Pentru înregistrare, sunteţi Timothy Evans, om de pe planeta pe care voi o numiţi Pământ. Până recent v-aţi trăit acolo întreaga viaţă.

— Aşa e. Dar de ce nu vă arătaţi? Nu-mi place să vorbesc cu pereţii.

— Faptul că nu mă arăt direct este o amabilitate, domnule Evans. Sunteţi aici de puţin timp şi l-aţi întâlnit numai pe Hugo. Peste câteva zile când veţi mai întâlni şi alţii, veţi înţelege. Deşi sunt, vă asigur de asta o creatură prietenoasă şi plină de compasiune, v-aş apare ca un monstru. Mai sunt şi alţii. Un juriu vă ascultă, deşi eu sunt singurul care vorbeşte cu dumneavoastră. Cei mai mulţi dintre noi ar fi de asemenea nişte monştri în ochii dumneavoastră. Un şir de monştri holbându-se la dumneavoastră. Acum puteţi înţelege atitudinea noastră?

— Pot, spuse Timothy. E politicos din partea

dumneavoastră.

— Deci să începem cu întrebările. Aţi auzit de nişte misionari pe care oamenii voştri îi numesc Infiniţi. Ce susţin şi predică aceşti misionari?

— Ei încearcă să convingă oamenii că ar fi mai bine să-şi transforme corpurile într-o stare încorporală.

— În cazurile în care au reuşit să-i convingă pe unii, au avut capacitatea să realizeze această transformare?

— Da.

— Spuneţi asta ca şi cum aţi fi foarte sigur.

— Sunt. Am venit dintr-un loc în care erau fixate multe fiinţe încorporale – sau păreau să fie fixate – de un fel de reţea în cer. De asemenea, un frate al meu a intrat în procesul de transformare, dar n-a…

— Vreţi să spuneţi că Infiniţii au eşuat în cazul fratelui dumneavoastră?

— Fie că au eşuat, fie că el s-a retras din proces. N-am înţeles niciodată prea bine lucrul ăsta. O dată spune una, altă dată spune alta.

— Ce efect a avut asupra fratelui dumneavoastră?

— A devenit o persoană ca o umbră compusă din mai multe scântei strălucitoare. Convingerea mea este că dacă ar fi continuat transformarea, ar fi fost condensat într-o singură scânteie.

— Fiinţele încorporale pe care le-aţi văzut pe acea reţea de care spuneaţi, erau dintr-o singură scânteie?

— Erau mai multe scântei singure. Erau plasate deasupra unui fost loc de adunare a Infiniţilor pe care noi îl numeam mănăstire.

— Vă rog explicaţi-mi.

— Mănăstirile sunt locuri ocupate de ordine clericale pe care noi le numim călugări. Călugării poartă haine distinctive şi Infiniţii arătau ca nişte mici călugări, aşa că am numit rezidenţa lor, mănăstire.

— O să mai revenim asupra acestor lucruri, spuse

vocea. Dar acum aş dori să mergem în esenţa lucrurilor. Se pare, din tot ce am aflat noi, că cea mai mare parte a populaţiei Pământului a devenit încorporală. Familia dumneavoastră, nu. Cum s-a întâmplat asta?

— Am fugit de Infiniţi. Am fugit în trecut. Familia mea nu a fost singura fugară. Mai sunt şi mulţi alţii. N-am idee câţi.

— Aţi fugit în timp. Asta înseamnă că aveaţi maşini ale timpului.

— Am furat procesul de construire al maşinilor de la Infiniţi. N-avem niciun merit în dezvoltarea călătoriei în timp. Am urmat orbeşte un model. Nu ştiam mai nimic despre această tehnologie.

— De ce aţi fugit? Marea majoritate a populaţiei pământului n-a fugit.

— Noi suntem un alt fel de oameni, altfel ca înfăţişare. Noi suntem străini, provinciali, ţărănoi, dacă cunoaşteţi termenul.

— Cred că da. Oameni dezavantajaţi de factori de mediu şi culturali, rămaşi în urmă. Poate dintr-un motiv.

— Absolut dintr-un motiv, spuse Timothy. Noi am păstrat vechile valori pe care restul populaţiei le-a abandonat.

— Deci nu aţi accepta filosofia Infiniţilor?

— Noi ne-am amuzat de filosofia lor. Era împotriva firii noastre.

— Dar, majoritatea pământenilor au acceptat-o.

— Restul celorlalţi au abandonat complet vechile valori. Au respins tehnologia, care în multe feluri le-ar fi fost de mare folos şi i-ar fi servit mai bine dacă s-ar fi obosit să dezvolte un cod etic mai strict. S-au îndepărtat de progres. Cu toată onestitatea trebuie să spun că acest progres, în unele cazuri a fost dăunător. Totuşi, el ne-a ridicat de la starea de fiare la o societate raţională şi decentă. Am aruncat la gunoi naţionalismul, am învins

aproape orice boală şi am ajuns la o politică economică echitabilă.

— Totuşi aceşti oameni s-au îndepărtat de ceea ce numiţi vechile valori într-un punct în care ar fi putut construi o societate aproape perfectă. Ce s-a întâmplat? Rasa a îmbătrânit şi a obosit?

— M-am întrebat şi eu asta din când în când. Aş crede că nu există date pe care să construim o concluzie. Lucrul cel mai straniu a fost că se pare că nimeni nu a predicat aşa ceva; că nimeni nu a susţinut o schimbare în atitudini, nimeni nu a impus alt stil de viaţă. Ideea pare să se fi strecurat până într-un moment în care toţi păreau să nu mai facă altceva decât să stea şi să tăifăsuiască. Aveau impresia că sunt angajaţi în mari discuţii filosofice, dar de fapt tot ce făceau era să pălăvrăgească. În toată istoria omenirii au existat totdeauna culte Ele au răsărit ici şi colo, au înflorit pentru scurt timp, dar în cele din urmă au dispărut. Dar abandonul progresului n-a fost un cult. Fiecare om părea să decidă deodată pentru sine că progresul era lipsit de sens şi că tehnologia nu merita efortul. A fost ca şi cum ar fi fost loviţi de o epidemie.

— Ar fi putut fi o epidemie?

— Nimeni n-a ştiut ce este. De fapt, aproape că nici nu s-a discutat despre asta. Atitudinea a fost acceptată ca atare şi cu asta s-a terminat totul.

— Astfel societatea era coaptă pentru Infiniţi.

— În aparenţă da. La început nu li s-a dat prea mare atenţie. Apoi filosofia lor a început treptat să prindă teren. Nu s-a făcut niciodată mare caz pe chestia asta. A venit tiptil, dar a crescut în intensitate pe măsura trecerii anilor. A fost, aţi putea spune, o catastrofă tăcută. Rasa umană, în decursul istoriei ei a cunoscut multe catastrofe. A fost un timp în care aproape că ne-am otrăvit mediul prin folosirea chimicalelor, dar ne-am venit la timp în fire şi am scăpat de această soartă. Am fi putut dispare din cauza războiului,

dar am găsit mijlocul de a face pace în ultimul moment. Dar în catastrofa Infiniţilor, ne-am aliniat şi ne-am îndreptat de bunăvoie spre sfârşit.

— Totuşi au fost oameni care n-au făcut-o de bunăvoie.

— Nu prea mulţi. Puţini. Câteva mii au zburat în spaţiu pentru a găsi alte planete. Unii dintre noi am fugit în timp. În momentul în care am fugit, Infiniţii începuseră să preseze puternic. Ei au văzut, cred, şansa să convertească o rasă întreagă de oameni. Când m-am născut eu, timpurile erau dure pentru dizidenţi ca noi. Tot ce v-am spus despre evenimentele dinainte este istoria care mi s-a spus şi mie.

— Istoria poate fi colorată de prejudecăţi.

— Până la un anumit grad, cred. În zilele mele începuserăm să intrăm în defensivă.

— Ce argumente foloseau Infiniţii pentru a convinge pe membrii rasei tale să accepte transformarea?

— Ofereau un fel de nemurire. O fiinţă încorporală nu poate să moară. Ea ar putea supravieţui morţii universului. Ar fi imună la toate bolile fizice. Eliberată de trup, mintea s-ar putea avânta. Acesta, spuneau Infiniţii era adevăratul scop al unei fiinţe intelectuale. Inteligenţa e singura calitate care contează. De ce să te lupţi, întrebau ei, cu lumea fizică – cu toate pericolele şi dezamăgirile ei? Scapă de ea, spuneau ei, şi vei fi cu adevărat liber.

— Asta trebuie să fi fost pentru mulţi o logică atrăgătoare.

— Pentru cei mai mulţi, spuse Timothy.

— Dar nu pentru dumneavoastră şi camarazii dumneavoastră? Gândeaţi că e greşită, nu?

— Mi-e greu să spun care erau sentimentele noastre. Aş putea doar să spun că simţeam o mare repulsie pentru ce făceau Infiniţii.

— Vă temeaţi de ei şi îi urâţi? îi priveaţi ca pe nişte

duşmani?

— Da.

— Ce simţiţi acum, când totul pare să se fi terminat despre faptul că Infiniţii par să fi realizat ceea ce şi-au propus?

— Nu s-a terminat, spuse Timothy. Rasa umană mai trăieşte încă. Sunt colonii umane pe alte planete despre care mi s-a spus că merg bine şi mai sunt şi câţiva dizidenţi care se ascund în trecut.

— Ce simţiţi pentru oamenii care au mers pe drumul deschis de Infiniţi?

Timothy ezită un moment mai lung. În cele din urmă spuse:

— Poate că ei au vrut-o. Aş crede că au cerut-o. Au întors spatele la ceea ce făcuse rasa.

Vocea nu spuse nimic. Timothy aşteptă, apoi întrebă:

— Despre asta voiaţi să vorbiţi cu mine? Pot să întreb de ce vă interesează?

Vocea spuse:

— Aceasta este o anchetă privind scopul şi motivele Infiniţilor. I-am mai interogat şi pe mulţi alţii.

— Au fost şi alte rase victimele Infiniţilor?

— Unele dintre ele au fost.

— Dar Infiniţii îşi mai continuă eforturile misionare?

— Pentru câtva timp, nu. I-am izolat pe planeta lor. Sunt ţinuţi în carantină pe tot timpul acestei anchete. Trebuie să recunoaşteţi că deşi, noi, aici la Centru respectăm libera voinţă a oricărei rase, trebuie totuşi să ţinem cont de direcţiile în care pot duce voinţe prea agresive.

— Creaturile pe care noi le-a denumit monştri ucigaşi, ce sunt?

— Mercenari. Executanţi, spuse vocea pe care Infiniţii, în aroganţa lor, i-au angajat să le îndeplinească dorinţele. Ucigaşii n-au fost izolaţi, ci distruşi. Astfel de

clemente nu pot fi tolerate. Mai sunt câţiva liberi, dar noi îi vânăm. Prietenul dumneavoastră, Spike, a distrus unul dintre ultimii.

— Am văzut când a făcut-o, spuse Timothy.

— Aroganţa Infiniţilor ne-a atras atenţia asupra lor. Pentru aroganţă nu există loc în această galaxie. Aproape orice poate fi tolerat, dar nu aroganţa.

Se lăsă din nou tăcerea…

— Asta-i tot? întrebă Timothy.

— Pentru moment, spuse camera. Mai târziu o să mai vorbim. Acum eşti unul de-ai noştri. E un moment deosebit că avem aici un om. Întoarce-te la locuinţa ta şi acolo vei găsi materialul informaţional care îţi va spune în detaliu cine suntem şi cum acţionăm. Din când în când te vom chema pentru a discuta unele probleme cu noi.

După un timp, Timothy se sculă din scaun şi porni încet spre uşă. Jos în stradă, Hugo stătea sprijinit de vehicul aşteptându-l.

Timothy Evans, om, cel mai nou membru al Centrului Galactic, coborî scările spre maşina care-l aştepta.

HENRY

Drumul fusese lung şi greu de descurcat, dar acesta era capătul lui şi toţi dispăruseră. Pe marginea văii de forma unei cupe, peregrinul stătea gol. Deasupra cupei săpată în pământ atârna un dom făcut din sclipiri. Henry ştiu instinctiv că fiecare dintre sclipiri era un om descorporat.

Situaţia era năucitoare. Cei pe care îi urmărise fuseseră aici, destul de recent, dar plecaseră fără să lase nicio urmă. Nici Enid nu lăsase niciuna.

În peregrin nu mai erau proviziile puse de Horace. Deci, îşi spuse Henry, plecarea lor nu fusese precipitată. Fusese plănuită; avuseseră timp să strângă proviziile şi să le ia cu ei unde plecaseră.

Întreaga pantă a depresiunii în formă de cupă era

acoperită în mod ciudat de gropi, cu un număr de dispozitive grosolane înfipte în taluz. O linie de apărare construită în grabă, probabil, dar de apărare împotriva cui?

Găsi şi identifică urmele Emmei, ale lui Horace şi Timothy şi mirosul lui Spike. Mai găsi şi o mulţime de urme ale altor fiinţe. În praf erau imprimate urme de picioare asemănătoare cu cele de om; examinându-le mai atent, se convinse că nu erau de om.

Pe fundul văii găsi o amprentă dreptunghiulară unde, nu cu mult timp în urmă, trebuie să fi fost o clădire. Asociată cu ea era o duhoare pe care o ştia de mult timp – mirosul Infiniţilor.

Familia dispăruse. Enid dispăruse, David murise şi acum şi ceilalţi trei lipseau. Rămăsese singur în acest loc din viitorul îndepărtat.

Dacă ar fi putut măcar s-o ia direct pe linia din timp spre momentul în care cei trei ajunseseră pe aceste meleaguri – dacă ar fi putut face asta, atunci ar fi fost simplu. Dar ştia că era imposibil. În timp se putea călători relativ liber, dar nu în zone în care era posibilă o interferenţă cu o secvenţă de evenimente. Putea, perfect logic, să înţeleagă necesitatea acestei restricţii; dar când căuta să surprindă mecanismul acestei operaţii nu găsea niciun principiu care să se poată aplica. Era posibil, se întreba el, ca principiile universului să se fie, la urma urmei, bazate pe o etică simplă?

Plutea trecându-şi toate acestea prin minte. Era fără familie sau prieteni, înfundat într-o lume pe care n-o cunoştea şi care nu-i plăcea. Se putea întoarce la Hopkins Acre, dar acum acesta era un loc pustiu, bântuit de viziunile trecutului, o zonă în care ar fi pierdut. Putea să ia urma lui Corcoran, singura persoană care mai rămăsese, dar Corcoran nu era din familie. Nu era decât un străin care se nimerise la Hopkins Acre.

Ar putea fi acolo, se gândi el, împreună cu toate acele puncte de lumină strălucitoare; de bine, de rău, ar fi fost unul dintre ei. Cu mult timp în urmă, din încăpăţânare şi mândrie, ratase asta; el nu era de-al lor. Poate că era mai bun decât ei. Se gândise o dată la asta şi poate că avea dreptate.

Începu din nou să cerceteze în toate direcţiile ca un câine de vânătoare, cu speranţa deşartă că ar putea lua iar urma. Era o treabă lipsită de orice speranţă. Urma se pierdea în valea scobită.

CORCORAN

Corcoran urmă poteca ce pornea în sus din pajiştea pe care aterizase peregrinul, ajungând la zidul dărăpănat care înconjurase odată un oraş de mult uitat. S-ar putea să alerge după o himeră, se avertiză singur. Când coborâse din peregrin, se oprise şi aruncase o privire lungă spre ruinele din vârful dealului şi nu se vedea acolo niciun copac. Dar era sigur că nu şi-l imaginase.

Probabil trebuia să se poziţioneze corect ca să-l vadă. Fusese în stare să vadă peregrinul în afara zidurilor Everestului numai când se uitase dintr-un anumit unghi. S-ar putea să se întâmple acelaşi lucru şi cu copacul. Trebuia să stea într-un anumit loc şi să se uite dintr-un unghi îngust pentru a-l vedea.

Îşi mută puşca de vânătoare dintr-o mână în alta, continuându-şi urcuşul. Ajunse la poartă, aşteptându-se cumva să-l găsească pe bătrân, dar nu văzu pe nimeni. Poate bătrânul om al spaţiului era undeva pe dealuri, vorbind copacilor şi stâncilor sale.

Corcoran îşi croi drum prin moloz şi ajunse în oraş, găsind poteca pe care o urmaseră el şi David. Dar nu era niciun copac. Îşi continuă drumul printre ruinele amestecate, urcând panta. În vârful dealului, văzu o tremurătură în cer şi când mai făcu un pas văzu copacul – acel copac masiv, incredibil care se pierdea în cer. Când

mai făcu încă un pas, copacul deveni mai limpede şi văzu şi scara ce se încolăcea în jurul lui.

Suspinând de efort, urcă dealul spre el. Rămâi aici, încercă el să se convingă, rămâi aici, nu merge mai departe.

Rămase acolo, presupunând că e mai realist astfel decât atunci când urcase dealul ca să ajungă la el. În cele din urmă se prăbuşi la rădăcina lui, gâfâind din cauza efortului fizic pe care îl făcuse urcând dealul. Îşi puse palma pe coaja copacului, aspră şi solidă, la fel de reală ca a oricărui alt copac, nefiind cu nimic diferit de oricare altul cu excepţia înălţimii şi circumferinţei.

Văzu că scările erau din metal solid şi aveau şi o balustradă exterioară.

Se ridică de pe pământ şi se îndreptă spre scări, apoi se opri şi se aşeză iar jos. Nu, îşi spuse el, până nu-mi recapăt suflul, nu sunt gata. Puse puşca pe pământ şi-şi dădu jos de pe umeri rucsacul. Deschizându-l, îi verifică conţinutul – mâncare, o ploscă cu apă, o jachetă groasă, o pătură pentru a se încălzi la nevoie şi o frânghie pe care o putea folosi ca să se lege de scări dacă era nevoit să petreacă noaptea pe ele.

Puse lucrurile în sac şi se rezemă de pom. Nu, până nu sunt gata, îşi zise el. În josul pantei zăceau ruinele şi sub ele valea prin care el şi David merseseră pe o potecă spre micuţul oraş.

După un sfert de oră se ridică, îşi puse rucsacul, luă arma şi începu să urce scările. Urcuşul nu era greu. Treptele erau la o înălţime potrivită şi balustrada, bine fixată, îl ajuta şi-i dădea un sentiment de siguranţă.

Nu se uită în jos până când nu fu nevoit să se odihnească. Atunci se uită peste balustradă şi fu uimit să vadă cât de mult urcase. Trebuia să-şi scoată capul printre zăbrelele balustradei ca să vadă ruinele de la baza scării. De la înălţimea la care era, nu păreau altceva decât un

morman de piatră cenuşie. Zidul spart din jurul lor părea o linie subţire zimţată. În spatele ruinelor se afla o amestecătură de coline accidentate şi creste, fără nicio spărtură între ele cu excepţia luciului ocazional al unor râuri care curgeau prin văile dintre dealuri. Privind în sus de-a lungul trunchiului copacului, nu-i putea vedea capătul. Se ridica în sus până când dispărea în albastrul cerului.

Începu să urce iar. Când se opri a doua oară să se odihnească, constată cu oarecare surpriză că nu mai putea distinge ruinele de la baza copacului. Dealurile accidentate, care se întindeau în toate direcţiile nu se mai arătau ca formaţii distincte. Trunchiul copacului se mai subţiase puţin, deşi era încă mult mai mare în diametru decât al celui mai mare copac obişnuit.

După estimările sale, trebuia să fie cam la cel puţin trei mile deasupra pământului. Era imposibil; niciun om nu putea urca la o astfel de înălţime cu numai două opriri pentru odihnă. Şi nu detectase nicio scădere a temperaturii sau o schimbare notabilă în densitatea aerului. Mai mult decât dimensiunile copacului, acestea păreau a fi în afara tuturor regulilor pe care le ştia.

Se întreba dacă să mai continue urcuşul, ce vrea să demonstreze şi ce se aştepta să descopere. Efectele misterioase ce înconjurau copacul îl făcură însă să se decidă. Trebuia să continue. Undeva acolo sus, îşi spuse el, trebuie să se afle răspunsul la misterul pe care îl reprezenta copacul. Venise până aici şi nu se mai putea opri. S-ar fi întrebat totdeauna ce pierduse dacă n-ar fi ajuns în vârf.

Soarele era doar la o oră deasupra orizontului când începu să urce din nou şi sub el pământul era cufundat în întuneric cu excepţia unei creste înalte. După un timp îşi dădu seama că uitase puşca pe una dintre scările din locul unde se oprise. Dar nu avea nevoie de puşcă şi nu simţi

nevoia să se întoarcă după ea. Continuă să urce descoperind că acum era mai uşor nemaiducând aceeaşi greutate. Pe măsură ce urca, soarele cobora şi se lăsa amurgul – nu amurgul albăstrui cu care era obişnuit, ci unul cenuşiu. Curând îşi dădu seama că va trebui să se oprească, să se lege bine de scară cu funia pe care o adusese, să mănânce ceva şi să încerce să doarmă. Era aproape sigur totuşi că nu va putea dormi prea mult.

În timp ce urca, încerca să desluşească enigma copacului, a scărilor şi a forţelor misterioase care pe de o parte îi alungau oboseala normală într-o asemenea ascensiune, iar pe de altă parte menţineau o presiune atmosferică normală în jurul său. Judecata sănătoasă îi spunea că nu poate exista un astfel de copac şi nicio scară înfăşurată în jurul lui pe o distanţă de mile întregi şi care nu ducea nicăieri.

Dar copacul exista, deşi el părea singura persoană în stare să-l vadă, folosind vederea stranie pe care o căpătase după accidentul care era cât pe ce să-l omoare. David nu văzuse niciun copac, iar bătrânul, care părea mult mai preocupat de copaci, nu-l pomenise. Desigur, dacă îl mai văzuse cineva, existenţa lui ar fi trebuit să fie cunoscută de toţi, o minune ce ar fi fost subiect de discuţie pentru toată lumea.

Gândindu-se la toate acestea, nu se mai concentră asupra urcuşului său. Vârful piciorului i se împiedică de o treaptă şi se împiedică. În cădere întinse o mână disperată să se apuce de balustradă…

Ceva păru să-i străpungă conştiinţa, ca lumina orbitoare a unui trăsnet. Totul deveni negru. Apoi dispăru…

Nu mai era nicio balustradă. Încercă disperat să se apuce de trepte ca să nu se mai alunece în jos. Nu mai era nicio treaptă. Zăcea pe o suprafaţă plană.

Uimit şi speriat îşi ridică partea superioară a

corpului. Tot ce văzu fu suprafaţa plană şi o ceaţă cenuşie. Copacul şi scara care îl înfăşurau nu mai erau nicăieri.

Se ridică în genunchi şi tot ce putu să vadă fu o suprafaţă cenuşie – o ceaţă cenuşie plutind peste o întindere cenuşie, plată. Doar că nu era nicio învălătuceală; părea să nu fie ceaţă. Putea vedea unde este; nimic nu-i împiedica vederea, dar nu era nimic de văzut.

Se ridică cu grijă în picioare. În faţa lui, la mică distanţă se afla ceea ce părea o linie ce străbătea terenul cenuşiu. Se îndreptă spre ea. Când ajunse acolo văzu că era un drum de o nuanţă puţin diferită de cea a terenului pe care îl străbătea. Se întindea în ambele direcţii din locul unde se afla şi era perfect drept. În mijlocul lui erau două dungi mai închise la culoare care arătau ca nişte şine de cărucior, ceva ce îi aminti de îndepărtata sa copilărie. Pentru a confirma natura şinelor, un vagonet cu o formă foarte primitivă venea din întinderea cenuşie îndepărtată şi se năpustea spre el. Avea întinsă deasupra o prelată dungată şi, în ciuda aparenţei sale primitive nu făcea niciun zgomot. Când se apropie de el, se dădu în lături şi vagonetul trecu mai departe; dar numai după o scurtă distanţă se opri şi reveni înapoi. Când ajunse în dreptul lui se opri. Fără să se gândească, se urcă în vagonet şi se aşeză pe un scaun.

Nu-şi punea problema că vagonetul îl ducea spre o destinaţie necunoscută, dar era mai bine, se gândi el, s-o ia spre un loc necunoscut decât să rămână acolo unde nu era nimic de văzut în afara unei întinderi gri fără sfârşit. Chiar mergând cu vagonetul, cenuşiul persista. Nu se vedea nimic, dar după puţin timp văzu la oarecare distanţă un fel de cub şi oameni mişcându-se în jurul lui. În spaţiul dintre cub şi şinele vagonetului erau mese şi scaune, deşi unele dintre acestea erau ascunse de un nor subţire punctat de multe puncte de lumină.

Vagonetul se mişca cu o viteză constantă şi solemnă şi când ajunse mai aproape văzu că doi dintre oameni îi observaseră apropierea şi se uitau la el. Unul dintre oameni i se păru cunoscut şi după o clipă îl recunoscu imediat. Fără să mai aştepte ca vagonetul să se oprească, Corcoran sări din el şi alergă în josul drumului.

— Tom! strigă el, Slavă Domnului, tu eşti. Ce cauţi aici?

Se duse la Boone şi-l apucă de umeri.

— Te-am tot căutat, spuse el. În cele din urmă am auzit de tine şi…

— Stai uşor, spuse Boone. Totul e în regulă. Îţi aduci aminte de Enid, nu?

Corcoran se uită la femeia care stătea lângă Boone.

— Sigur că da.

Enid îi întinse mâna. Mă bucur să te văd, domnule Corcoran. E departe Hopkins Acre, nu?

— Sigur că da, fu de acord Corcoran.

— Şi mai e şi Lupul, spuse Boone. Nu cred că-l ştii.

Corcoran privi în direcţia în care arăta Boone şi văzu lupul cenuşiu rânjind spre el.

— Nu pe Lup, poate, spuse el. Dar am văzut vreo câţiva din neamul lui în locul unde ai omorât monstrul ucigaş.

— N-am omorât eu monstrul, îi spuse Boone. Taurul a omorât monstrul; apoi eu am împuşcat taurul.

Corcoran dădu din cap.

— Se pare că nu prea ştiu ce se întâmplă.

— Nici noi, îi spuse Enid. Încercăm încă se descifrăm toate astea.

— Hai să ne aşezăm la masă, spuse Boone. Judecând după zgomotele care vin din cub, se pare că robotul care administrează adăpostul ăsta face de mâncare.

Cum se aşezară cei trei la masă, Faţă-de-Cal ieşi din ceaţa hărţii galactice şi veni spre ei.

— Harta, îi spuse el lui Boone, se retrage în cufăr fără să-i dau niciun ajutor. E un noroc, sunt sigur, pentru că dacă aş fi încercat s-o fac eu, mai rău o încurcam. Şi cine, dacă-mi permiteţi să întreb, este personajul care ni s-a alăturat?

Boone îi spuse lui Corcoran:

— Fă cunoştinţă cu prietenul nostru Faţă-de-Cal.

Faţă-de-Cal hurui spre el:

— Mă bucur să vă cunosc, domnule.

— Numele meu e Jay Corcoran. Sunt un vechi prieten al lui Boone.

— Bine, spuse Faţă-de-Cal, suntem acum toţi împreună şi în siguranţă înapoi la bază. Nu mă sfiesc să spun că mă bucur că forţa noastră s-a mărit cu acest prieten al lui Boone. Şi mai e şi Lupul. Şi Pălăria.

Pălăria stătea la masă, ţeapăn, nu mototol ca mai înainte. Pălăria îi era încă trasă pe faţă, dacă într-adevăr avea aşa ceva.

Uitându-se atent la el, Boone văzu că mai era încă şifonat, probabil datorită jocului Lupului. Ici şi colo se vedeau urme de dinţi.

Robotul veni la masă cu o tavă pe care o ţinea în echilibru pe cap.

— Nu am nimic mai de soi să vă ofer, spuse el, decât pulpă de porc cu varză. Cred că o să vă mulţumiţi cu asta. Pentru carnivor, am o farfurie de pulpă fără varză. N-aş crede că se dă în vânt după varză.

— Mănâncă orice de origine animală, spuse Boone. Dar sunt sigur că în ceea ce priveşte varza, ai dreptate.

Enid, care stătea lângă Boone, îi puse o mână pe braţ.

— Îţi place varza? întrebă ea.

— Îmi place, răspunse el. Am învăţat să mănânc aproape orice.

— Lui Horace îi plăcea mult pulpa cu varză, spuse

Enid. Mânca totdeauna ca porcul când aveam aşa ceva. Se umplea de grăsime până la coate.

Corcoran schimbă subiectul.

— Poate să-mi spună cineva unde suntem? Ce e locul ăsta?

— Pălăria spune că e Şoseaua Eternităţii, spuse Boone.

— Probabil că glumeşte.

— Nu prea cred. Se pare că ştie despre ce e vorba. Dacă el spune că e Şoseaua Eternităţii, înseamnă că e adevărat.

— Ai păşit după colţ ca să ajungi aici?

— Asta am făcut – pe când subconştientul meu era stăpânit de un vis care m-a speriat destul. Lupul a venit cu mine. Şi tu? Tu n-ai păşit după colţ.

— Nu. M-am urcat într-un copac – un copac mare cu o scară înfăşurată în jurul lui. Ce s-a întâmplat după aceea, nu mai ştiu sigur.

— E ridicol, spuse Boone.

— Cu nimic mai ridicol decât păşitul tău după colţ.

Mâncară un timp în tăcere şi în cele din urmă împinseră farfuriile într-o parte. Lupul terminase mai repede şi se încolăcise la picioarele lui Boone.

Enid îl întrebă pe Corcoran:

— O să vină curând şi David? Era cu tine în peregrin, nu-i aşa?

Corcoran era jenat.

— Am veşti triste, domnişoară Enid. David a murit. Îmi pare rău… îmi… îmi pare tare rău.

Pentru moment ea rămase încremenită fără să spună nimic. Suspină, apoi încercă să-şi recapete controlul.

— Spune-mi cum s-a întâmplat.

— Henry a venit la noi. A găsit locul unde aţi aterizat tu şi Boone, dar plecaserăţi amândoi. A luat urma peregrinului vostru în viitor şi a văzut că fuseserăţi acolo,

dar nu mai eraţi. Astfel că toţi trei ne-am întors în epoca preistorică, sperând că vom…

— Dar cum?…

— Un tigru cu colţii de sabie, spuse Corcoran. David avea puşca lui de vânătoare şi l-ar fi ucis când ne-a atacat. Dar l-a ajuns înainte de a o folosi.

— David omorât de un tigru cu colţii de sabie?

Corcoran încuviinţă muteşte.

— N-ar fi tras niciodată cu puşca, spuse ea. Mergea la vânătoare, dar totdeauna cu puşca goală. Îi scotea gloanţele.

— Acolo, eu am insistat s-o ţină încărcată. Când felina a venit spre noi, el a acţionat astfel încât să ne protejeze pe amândoi. Dacă n-ar fi făcut-o, ne omora pe amândoi.

— Erai cu el când a murit?

— Doar un moment. Când am ajuns la el, era aproape mort.

— A spus ceva?

Corcoran dădu din cap.

— N-a avut timp. L-am îngropat cum am putut. Un mormânt în stâncă şi cu pietre deasupra. Am spus câteva cuvinte la căpătâiul lui. Nu sunt sigur dacă cele potrivite. Nu mă pricep la astea.

— Şi Henry?

— Henry a plecat înainte să se întâmple toate astea. S-a dus să caute al treilea peregrin.

Enid se ridică din scaun. Îi spuse lui Boone:

— Vrei să faci câţiva paşi cu mine?

— Sigur, spuse Boone. Orice doreşti.

Plecară din zonă. Enid agăţată de braţul lui Boone. Lupul îi urma.

La masă, când ei fură destul de departe ca să nu-i mai audă, Faţă-de-Cal îi spuse lui Corcoran:

— Am impresia că ce ai spus nu e chiar adevărul

adevărat. L-ai mai împodobit.

— Sigur că l-am împodobit. Ce ai fi vrut să fac? Eu dormeam când l-a ucis tigrul. L-a luat mai încolo să-l mănânce. Tu i-ai spune asta surorii lui?

— Nu. Am un suflet milos.

— Eu sunt un laş prost, spuse Corcoran.

În josul drumului, Enid îi spuse lui Boone:

— Nu vreau să plâng. David n-ar fi vrut să mă topesc de plâns.

— Dă-i drumul şi plângi, spuse Boone. Câteodată plânsul ajută. Îmi vine şi mie să plâng. Îl iubeam pe David. În scurtul timp cât am fost cu el, mi-a plăcut foarte mult.

— Din toată familia, spuse ea, el era favoritul meu. Discutam împreună şi aveam glumele noastre personale. David părea nepăsător, dar nu era niciodată prost. Era un expert în materie de peregrin şi făcea călătorii pentru noi în alte timpuri. El a cumpărat cărţi şi arme pentru Timothy, băutură pentru Horace, altele pentru Emma. Nu i-am cerut niciodată nimic pentru mine, dar îmi aducea totdeauna cadouri – bijuterii, o carte de poezii, parfum.

— Şi acum e mort. Îngropat în trecutul preistoric. Şi a tras cu puşca. N-aş fi crezut niciodată că ar putea face asta. Era prea civilizat, prea gentleman. Dar când a fost vorba de viaţă sau de moarte a putut s-o facă.

— Acum o să plâng. Nu vreau, n-ar trebui – dar o fac. Te rog, ţine-mă Tom, când o să plâng.

Plânsul dură un timp, dar în cele din urmă se mai linişti. Când isprăvi, îşi ridică faţa plină de lacrimi şi Boone o sărută cu blândeţe.

— Să ne întoarcem, spuse ea.

Când ajunseră din nou la masă, Faţă-de-Cal şi Corcoran erau tot unde stătuseră şi mai înainte, vorbind între ei.

— Discutam ce să facem, spuse Corcoran. Ce facem în continuare? Niciunul dintre noi n-are o idee ca lumea.

— Nu-i nicio problemă să plecăm, le spuse Faţă-de-Cal. Plasa ne poate duce oriunde vrem.

— Am putea să ne întoarcem, sugeră Boone. Se uită la Enid. Ai vrea?

Ea scutură energic din cap.

— Acolo nu mai e nimic.

— Ar mai fi steaua pe care am găsit-o, spuse Boone. Cea cu un X pe ea. Era o planetă nelocuită. Televizorul lui Enid ne-a arătat asta.

Faţă-de-Cal mormăi cu îndoială.

— Credeţi că e importantă pentru că are pe ea un X. Aşa am crezut şi eu la început, dar acum nu mai sunt sigur. X-ul s-ar putea să fie un avertisment să ne ţinem departe de ea.

— Nu m-am gândit la asta, admise Boone. Ar putea fi aşa. Ca semnele de pe uşile caselor lovite de ciumă în Evul Mediu.

— Mi-ar plăcea mult să vizitez centrul galaxiei, sugeră Faţă-de-Cal. Am putea să ne urcăm în plasă…

Boone sărise în picioare. În spatele lui Faţă-de-Cal şi Corcoran apăruse în aer o strălucire slabă şi se auzi un zgomot înfundat. Un peregrin ateriză chiar în spatele mesei.

Şi ceilalţi săriră în picioare, cu excepţia Pălăriei. Pălăria continua să stea fără să spună nimic.

— Ăsta e peregrinul meu! strigă Enid. E cel pe care l-am pierdut, cel pe care l-am lăsat.

— Cel care ţi s-a furat, spuse Corcoran. Henry mi-a spus că a constatat că peregrinul a fost dus undeva.

— Dar dacă ar fi fost furat, de ce ar fi adus aici? întrebă Enid.

Uşa se deschise şi din peregrin ieşi un bărbat care se uită în jur, apoi la ei. Corcoran se îndreptă spre el.

— Martin, spuse el. E bizar să te întâlnesc aici. E şi Stella cu tine?

— Nu, e ocupată cu altceva, răspunse Martin. Părea nesigur şi încurcat de ceea ce vedea.

Enid întrebă repede:

— Acesta e Martin, cel care ţinea avanpostul nostru din New York?

— El însuşi, răspunse Corcoran. A fugit când i-am spus că cineva se interesează de un loc numit Hopkins Acre.

— Şi acum mi-a furat aparatul.

— Tu eşti Enid, nu-i aşa? întrebă Martin. Da, tu trebuie să fii. Eu nu ţi-am furat peregrinul. L-am cumpărat de la cel care ţi l-a furat. Un ignorant. Speriat şi el. Cheia mai era încă în el, dar i-a fost frică s-o întoarcă. Habar n-avea ce se putea întâmpla şi a fost bucuros să vândă peregrinul pe mai nimic. Pentru că aveam două aparate, l-am luat eu pe ăsta şi Stella l-a luat pe celălalt.

— Ai găsit aparatul lui Enid şi ai venit la noi spuse Boone. Spune-ne cum ai făcut-o.

Martin se uită din nou în jur, apoi dădu din umeri.

— Există căi, spuse el vag.

— Sunt sigur că există, spuse Corcoran. Şi tu eşti unul dintre cei care le cunosc. Pentru cine lucrezi acum?

— Pentru nimeni. Pentru mine. Lucrez pe cont propriu, răspunse Martin.

— Şi-ţi merge bine, da?

— Nu prea rău. Corcoran, nu-ţi pot înţelege ostilitatea. Te-am plătit totdeauna foarte bine, ţi-am dat o grămadă de lucru.

— M-ai tras pe sfoară, spuse Corcoran. I-ai tras pe sfoară pe toţi.

Din peregrin se ivi o faţă.

— Un Infinit! strigă Enid. Ai adus un Infinit aici!

Martin se întoarse şi ţipă ceva la Infinitul care se uita.

— Perfect! Ţi-am spus să nu te arăţi până când nu-ţi

spun eu. Dar n-ai putut să aştepţi, a trebuit să te uiţi. Acum n-ai decât să ieşi.

Din peregrin ieşiră trei Infiniţi şi se aşezară într-o linie stângace. Erau făpturi arătând straniu. Nu aveau mai mult de 4 picioare înălţime şi înveliţi în ceea ce păreau veşminte negre cu glugă. De sub glugi se iţeau figuri ascuţite.

— Deci acum lucrezi pentru ei, spuse Boone.

— Stai puţin. Ei sunt toţi refugiaţi. Infiniţii sunt ţinuţi într-un fel de carantină de un grup autointitulat Centrul Galactic, care fără să aibă nicio autoritate i-a făcut prizonieri pe propria lor planetă. Aceştia trei au izbutit să evadeze. Am auzit povestea lor şi m-am hotărât să-i ajut.

Unul dintre Infiniţi făcu un pas înainte şi grăi cu o voce fluidă:

— Vă rugăm să ne acordaţi înţelegere. Sunteţi membrii unei rase căreia noi i-am acordat serviciile noastre. I-am făcut pe cei mai mulţi din rasa voastră nemuritori, liberi de orice ameninţare. Noi suntem un popor cu o ţinută morală înaltă, făcând bine altora şi necerând nimic în schimb. Acum suntem victime ale nedreptăţii, căutând prieteni care să ne sprijine şi să protesteze pentru noi împotriva crudei şi nedreptei carantine…

— Credeţi că nu sunteţi bine trataţi? întrebă prea blândă Enid.

— Da, stimată doamnă.

— Şi vreţi ca noi să vă ajutăm?

— Asta e dorinţa noastră cinstită.

— Ne-aţi mânat în exil, spuse Enid şi când am plecat, aţi trimis monştri ucigaşi să ne vâneze…

— Noi trei, cea mai mare parte dintre noi, nu avem nimic de-a face cu monştrii ucigaşi. E şi printre noi o facţiune plină de aroganţă…

— Cei plini de aroganţă mai sunt cu voi?

— Presupunem că da. Dar noi n-avem nimic de-a face cu ei. Ei sunt altă problemă. Noi trei suntem ambasadori refugiaţi care caută înţelegere şi ajutor.

Boone îl întrebă pe Martin:

— Ce ai tu de-a face cu ăştia?

— Mai nimic, spuse Martin. Eu le asigur numai transportul.

„Destul”, spuse o voce în minţile lor.

— Cine a fost, întrebă Martin mirat.

— E Pălăria, spuse Boone. Aşa vorbeşte el, direct fără să se mai obosească cu vorbe rostite.

— Stai puţin, spuse Enid. Înainte de a merge mai departe, vreau ca acest Martin să-mi dea înapoi cheile peregrinului.

— Cred că este o cerere rezonabilă, spuse Corcoran. El se uită la Martin, care se frământă, şovăi, apoi scoase cheile din buzunar şi i le întinse lui Corcoran. Corcoran le luă şi i le dădu lui Enid.

— N-am încercat s-o întind, spuse Martin, încercând să-şi refacă demnitatea cam şifonată.

— Sigur că nu, spuse Boone. Se întoarse către Pălărie. Îmi pare rău de întrerupere. Ce voiai să spui?

„Eram pe cale să spun, zise Pălăria, că avem doar o singură destinaţie logică. Nu spre inima galaxiei, nici spre orice stea cu un X pe ea, oricare ar fi aia. Cine a auzit vreodată de o stea cu un X pictat pe ea?”

— Era pe hartă, spuse Faţă-de-Cal. O stea cu un X marcat pe ea.

— Deci, ce loc ai sugera? întrebă Boone.

— Dacă plecaţi undeva, anunţă robotul ieşind din cubul lui, merg şi eu. Am stat prea mult timp aici fără să apară nimeni cu excepţia Pălăriei ăsteia, care niciodată n-a stat cu mine o zi întreagă, să-mi mai treacă timpul. Iau cu mine soba şi mecanismul care furnizează mâncarea pe care o gătesc. O să aveţi nevoie de mine sau o să

flămânziţi. Nimeni nu poate spune unde o să vă ducă nebunul ăsta de Pălărie. Nu mănâncă niciodată şi habar n-are ce-i confortul sau facilităţile. Este…

— E destul, spuse Boone. Ne-ai convins. Se întoarse spre Faţă-de-Cal şi îl întrebă: Plasa o să ne ţină pe toţi?

— Sigur că da, spuse Faţă-de-Cal. Plasa ne va duce pe toţi.

— Şi ce facem cu peregrinul? întrebă Enid?

— O să fie în siguranţă aici. Plasa e cu mult mai bună.

— Dar unde mergem? întrebă Corcoran. Acel Centru Galactic sună atrăgător dacă ştie cineva cum ajungem acolo.

„Mergem pe planeta Oamenilor Curcubeu, spuse Pălăria. Infiniţii cer dreptate şi dreptatea o vor găsi acolo”.

— Puţin îmi pasă de ce vor Infiniţii, spuse Boone. Ne trebuie un loc unde să găsim nişte răspunsuri. Au fost prea multe locuri trăsnite şi întâmplări nebuneşti. Drumul ăsta, copacul lui Jay…

„Eşti nelămurit?” întrebă Pălăria.

— Al naibii de nelămurit.

„Atunci mergem la Oamenii Curcubeu”, spuse Pălăria. „Ei ne pot da răspunsurile”.

— Foarte bine, mormăi Faţă-de-Cal. O să mergem la Oamenii Curcubeu. Aşa că hai să ne urcăm în Plasă cu tot ce mai putem lua la bord.

Ceva lovi piciorul lui Boone. El se uită în jos spre Lup.

— Şi tu, spuse el. O să te luăm cu noi, dar ţine-te aproape de mine. De data asta s-ar putea să fie groaznic.

HORACE

Robotul, legănând toporul, tăie frânghia care ţinea în loc cupa balistei. Marele braţ, eliberat brusc de sub tensiune, se deplasă aruncând bolovanul ce se afla în cupa sa înspre perete. Spre perete, nu pe deasupra lui. La

impactul cu bolovanul, zidul răsună ca un clopot puternic. Bolovanul căzu, rostogolindu-se pe panta pe care se ridica zidul. Roboţii se dădură la o parte din calea bolovanului ce se rostogolea, acesta ratând puţin balista înainte de a se opri.

Două maşini cu aburi primitive, folosite mai înainte pentru a pune balista în poziţie, se aflau la oarecare distanţă, pufăind.

Conrad îşi făcu drum cu greu spre locul unde stătea Horace.

— Nu foloseşte la nimic, spuse robotul. N-o să fim în stare să aruncăm o piatră peste zidul ăla. Ne împiedică s-o facem configuraţia terenului. El e pe vârf, iar noi suntem prea în vale ca să putem poziţiona maşina pentru a produce traiectoria de care avem nevoie. Şi pe lângă asta, ca s-o spun pe a dreaptă, aşa cum v-am mai spus-o şi mai înainte, nu prea văd la ce ar folosi.

— Ne-ar folosi, spuse Horace, să atragem cumva atenţia celor care locuiesc în oraş. Ei nu pot rămâne acolo şi să ne ignore aşa cum au făcut-o tot timpul. Trebuie să-i facem în vreun fel să recunoască prezenţa noastră aici şi să vină să discute cu noi.

— Nu sunt sigur că ar trebui să faceţi asta, îi spuse Conrad. În locul vostru aş fi mai mulţumit dacă ar continua să nu ne bage în seamă. Nu ştim cine sau ce sunt. Odată ce le atragem atenţia, dacă o facem, să nu ne pară rău că am făcut-o.

Horace privi ameninţător spre zid. Era o structură monstruoasă, ridicându-se spre înaltul cerului, o barieră albă ca laptele ce se întindea pe mile întregi în jurul vârfului dealului, înconjurând oraşul.

Emma spuse tânguitor:

— De ce nu-i lăsăm în pace Horace? Ai devenit obsedat de asta. Îţi petreci tot timpul gândindu-te cum să ajungem la oamenii ăia.

— Ei ştiu că suntem aici, pufni Horace. Au trimis aparate de zbor din când în când ea să ne supravegheze, apoi s-au întors. Noi batem la uşa lor şi nu primim niciun răspuns. Nu e în regulă, ţi-o spun eu. Pur şi simplu, nu e-n regulă. E prima oară în viaţa mea că sunt ignorat şi nu voi tolera asta.

— Nu ştiu ce altceva am putea face, spuse Conrad. Am modificat aruncătorul de bolovani şi n-am izbutit să aruncăm nimic peste zidul ăsta.

— Dacă am fi făcut-o, spuse Horace, ne-ar fi dat oarecare atenţie. Aruncă vreo câţiva bolovani peste zidul ăla şi ne vor remarca.

— De ce nu vii în cort? sugeră Emma. Să stai o clipă. Poate să şi mănânci ceva. N-ai mâncat de ore întregi. Trebuie să-ţi fie foame.

Horace nu-i dădu nicio atenţie. Continua să se uite la zidul alb care-i sfida.

— Am încercat totul, spuse el. Am dat roată întregului zid căutând uşi sau porţi. Am făcut focuri şi am transmis semnale prin fum. Cineva trebuie să le fi văzut. Ei au ignorat semnalele. Am încercat să escaladăm zidul, dar nu poate fi escaladat. E perfect neted. N-ai de ce să te ţii. Nu e nici din piatră, nici din metal. Arată mai mult a ceramică. Dar cine poate face o ceramică rezistentă la impactul unui bolovan?

— Oricine ar fi înăuntru poate, spuse Conrad. Nu mă întrebaţi cum au făcut-o.

— Am discutat despre un turn care ar putea ajunge pe creasta zidului, spuse Horace cu o notă de întrebare în glas.

— N-ar merge, spuse Conrad. Ar trebui să fie înalt. Avem copaci din care putem face cherestea, dar nu tipul de cherestea din care să facem turnul la care te gândeşti. Şi mai e şi problema asigurării stabilităţii bazei sale.

— Am vorbit şi despre o rampă. Cred că şi asta iese

din discuţie.

— Nu avem cum să mişcăm atât pământ din care să facem o rampă.

— Cred că nu, spuse Horace. De-am avea un aparat de zbor.

— Ascultă, spuse Conrad, roboţii mei şi cu mine am făcut tot ce-am putut. Am construit maşini cu aburi şi ele au mers destul de bine. Putem construi orice lucru care merge pe pământ, dar călătoria prin aer este peste puterile noastre. Nu ştim teoria; nu putem fabrica nici componentele. Şi energia? Nu poţi pune în mişcare un aparat de zbor cu lemne şi cărbuni. Ezită un moment. Nu ştiu cât timp putem face balista să meargă. Nu mai avem frânghie. De fiecare dată când o folosim, pierdem zece picioare de frânghie.

— Puteţi înnădi frânghia.

— Asta am şi făcut, spuse Conrad. Dar de fiecare dată când o înnădim, se pierd totuşi câteva picioare.

— Putem face mai multă frânghie.

— Am putea încerca, dar materialul din care am făcut-o nu e prea bun pentru asta.

— Vedeţi, spuse Emma, nu serveşte la nimic. Zidul v-a oprit.

— Nu încă, strigă înfuriat Horace. Găsesc o cale să trec peste el. O să-i forţez pe cei din oraş să-mi dea atenţie.

Un robot aflat în apropiere, spuse:

— Vine ceva.

Când se întoarseră să se uite, văzură un aparat de zbor venind din oraş şi pregătindu-se să aterizeze.

Horace sări în sus fluturând braţele în semn de victorie.

— În sfârşit, ţipă el. În sfârşit, vine cineva să stăm de vorbă. Asta e tot ce am vrut. Doar să vină cineva să discutăm.

Aparatul ateriză şi pasagerul ieşi din el – o fiinţă umană, nu un extraterestru nenorocit. Era şi un extraterestru, dar acesta rămăsese în aparat. Mai mult ca sigur, îşi spuse Horace, extraterestrul era pilotul.

Emma păzi înainte şovăitoare, apoi porni şi se opri parcă nevenindu-i să creadă ce vedea. Se mişcă din nou, alergând spre omul ce coborâse din aparat.

— E Timothy, murmură Horace, vorbind pentru el însuşi. N-ai fi crezut că o să fie Timothy?

Se repezi înainte cu Conrad pe urmele sale.

— Deci tu eşti, spuse Horace posac, venind spre Timothy. Ce faci aici? Am crezut că n-o să te mai vedem vreodată.

— E minunat! izbucni entuziasmată Emma. S-a întors iar la noi.

Timothy întinse mâna primind strângerea lipsită de vigoare a lui Horace.

— Văd că mai eşti încă aici, Horace, spuse el. La fel de stângaci ca totdeauna.

— Nu cred, spuse Horace, că eşti aici să ne lansezi o invitaţie.

— Sunt aici ca să vă spun să încetaţi acţiunile voastre lipsite de noimă. Am aprecia dacă n-aţi mai lovi în zid.

— Aţi aprecia?

— Cei din oraş. Şi eu, bineînţeles. Toată viaţa m-ai încurcat, şi nu încetezi s-o faci.

— Sunt oameni în oraş? întrebă pe nerăsuflate Emma. Oameni ca noi?

— Nu sunt oameni ca noi. Ca înfăţişare, unii sunt chiar înfricoşători. Dar sunt oameni şi voi aruncaţi cu pietre în ei şi asta îi deranjează.

— Deci nu le place asta, nu? spuse Horace.

— Unii dintre ei sunt chiar ofensaţi.

— Cine sunt monştrii ăia care stau aici? Şi, în fond, ce e locul ăsta?

— Aici, îi spuse Timothy, este Centrul Galactic.

— Şi tu ce faci aici?

— Sunt unul dintre ei. Sunt singura fiinţă omenească membră a acestui Centru.

— Vrei să spui că pretinzi că reprezinţi rasa umană.

— Nu reprezint pe nimeni. Tot ce pot să fac este să prezint punctul de vedere uman. Asta e tot ce mi se cere.

— Bine, atunci dacă eşti unul dintre ei, de ce nu ne inviţi înăuntru? Asta e tot ce dorim, să ni se dea puţină atenţie. Tot ce aţi făcut, a fost să ne ignoraţi. Am bătut la uşă – asta e tot ce am făcut.

— Aţi ciocănit, vrei să spui. N-aţi bătut, Horace. Aţi dat cu ciocanul.

— Vrei să spui că nu vei face nimic pentru noi?

— O să-mi asum responsabilitatea să o invit cu mine pe Emma. Pentru ea o să fie mai confortabil înăuntrul oraşului decât afară.

Emma dădu din cap.

— Eu rămân cu Horace. Mulţumesc Timothy, dar rămân cu el.

— Atunci, nu cred că pot face mai multe.

— Vrei să spui că asta-i tot? întrebă Horace. Ai venit doar să ne ameninţi şi asta-i tot ce faci?

— N-am intenţia să vă ameninţ. V-am cerut numai să vă potoliţi.

— Şi dacă nu ne potolim?

— Data viitoare n-o să mai vin eu. Va veni altcineva. Şi s-ar putea să nu fie la fel de politicos pe cât am încercat eu să fiu.

— Să ştii că n-ai fost întruchiparea politeţii.

— Poate că nu, spuse Timothy. Uneori e cam greu să fii politicos cu tine.

— Opriţi-vă! strigă Emma. Opriţi-vă, amândoi! Vă purtaţi aşa cum v-aţi purtat totdeauna. Săriţi unul la gâtul celuilalt. Se întoarse spre Horace. Tu! Spui că ai bătut

numai la uşă. E mai mult decât atât. Ai aruncat cu pietre în fereastră. Asta ai făcut. Ai aruncat cu pietre în ferestre.

— Într-una din zilele astea, am să sparg eu o fereastră. După aia, oraşul o să-mi dea atenţie.

— Uite ce o să fac, spuse Timothy. Mă întorc înapoi la consiliu. Am să încerc să le expun cazul vostru. S-ar putea să vă primească înăuntru pe tine şi pe Emma, dar nu şi roboţii.

— Pentru noi ar fi bine, spuse Conrad. Nu noi suntem cei care vrem să intrăm. Am făcut asta pentru Horace. Noi suntem mulţumiţi să rămânem aici. Avem o întreagă planetă pe care să hoinărim. O şansă să construim o societate a roboţilor. O şansă să facem ceva. E mult pământ fertil aici. Am putea produce hrană pentru oraş. Şi mai sunt o grămadă de lucruri de făcut.

— Cum ţi se pare ideea? îl întrebă Timothy pe Horace.

— Bună, spuse Horace cu oarecare reticenţă. Dacă aşa vor ei…

— Înapoi pe Pământ, spuse Conrad, am duce războiul cu copacii. Dacă am mai fi acolo, am lupta cu copacii. Dar aici n-avem cu cine să ne luptăm. Dacă suntem lăsaţi în pace, ne vedem de ale noastre. Vom începe să ne construim o viaţă. Posibilităţile noastre sunt nelimitate.

Timothy se uită la Horace care îşi târşâi picioarele fără să scoată o vorbă. Arăta ca un om sfârşit.

— O să mă întorc şi o să văd ce pot face, spuse Timothy. Dar dacă vă lasă să intraţi înăuntru, va trebui să fiţi cuminţi, să vă ţineţi gura. Să nu provocaţi necazuri. Am o casă cam la fel cu cea de la Hopkins Acre. Veţi fi bineveniţi acolo. E un loc plăcut unde să stai. Dacă o să fiţi necuviincioşi, o să fiţi închişi acolo. Vă convine?

Emma fu cea care îi răspunse:

— El o să fie mulţumit. Văd asta după figura lui. Sunt obosită de sălbăticia asta. Aşa că întoarce-te înapoi

Timothy şi fă tot ce poţi pentru noi.

OAMENII CURCUBEULUI

Acolo unde aterizase Plasa, blocuri enorme de cristal albe ca gheaţa se ridicau conturând pe fondul cerului o siluetă zimţată deasupra câmpiei, formată de asemenea din blocuri de cristal aşezate ca nişte blocuri de pavaj. Cerul era de un albastru atât de închis încât era aproape negru. Orizontul părea prea aproape şi era marcat de o linie purpurie. Spaţiul gol cobora până la suprafaţa planetei, pe care numai straturi subţiri de atmosferă o despărţeau de pustietate. Cu toate acestea respiraţia nu era grea. Părea să fie rece, dar domnea de fapt o temperatură confortabilă.

Nimeni nu spusese încă niciun cuvânt. Boone se întoarse încet, privind în jur. Nu era nimic de văzut, decât blocurile de cristal care înconjurau şesul fragil pe care aterizaseră. Nu părea să existe vreun soare deşi era căldură şi lumină.

Culori licăriră scurt deasupra orizontului, apoi dispărură.

— Ce a fost asta? întrebă Enid.

Nu-i răspunse nimeni.

— Uite, iar! strigă Enid.

De data asta licărirea persistă şi urcă într-o curbă ca un arc deasupra orizontului, îndoindu-se apoi şi revenind spre pământ. Strălucea şi stăruia formând un arc de culoare pastel care se ridica mult deasupra suprafeţei solului.

— Un curcubeu! spuse Corcoran. Acesta e locul.

— Nu e, mormăi Faţă-de-Cal, un simplu curcubeu. Ar putea fi Oamenii Curcubeu.

În timp ce priveau, se formară mai multe curcubeie. Ele licăreau din nimic, apoi se întindeau spre cer, se curbau şi-şi formau arcurile. Formau grupuri, un curcubeu întretăind altul până ce câmpia le prinse culorile strălucind

uşor de lumina aceea moale ce venea din cer.

Deşi curcubeiele păreau destul de stabile, era ceva în ele care dădea senzaţia că nu sunt fixate. Era sentimentul unei anumite delicateţe, o ceaţă eterică, ca şi cum ar fi fost un fenomen ce nu era destinat să dureze.

Robotul îşi descărcase echipamentul de pe Plasă şi începuse să-şi facă de lucru lângă soba sa, fără să dea nicio atenţie curcubeielor. Enid şi Corcoran stăteau nu departe, privind cerul. Pălăria se ciucise examinând suprafaţa. Faţă-de-Cal se aplecă peste el.

— Unul dintre noi nu e aici, spuse Boone şocat de faptul că cineva lipsea. Martin nu e aici. Ce s-a întâmplat cu el?

— A căzut prin Plasă, spuse Faţă-de-Cal. Plasa l-a lăsat să plece.

— Şi nu ne-ai spus nimic de asta? N-ai spus-o niciodată?

— El nu trebuia să fie cu noi. Plasa ştia asta.

— Infiniţii mai sunt aici, spuse Corcoran.

Trei dintre ei, strânşi împreună, stăteau mai la o parte de ceilalţi.

— Cred că e oribil, spuse Enid. Zici că Martin a căzut. Eşti sigur că nu i-ai dat brânci?

— Eram departe de el. N-aveam cum să-l îmbrâncesc.

— Eu unul, spuse Corcoran, n-o să vărs lacrimi pentru el.

— Ai vreo idee unde ar putea fi? întrebă Boone.

Faţă-de-Cal dădu din umeri cu emfază.

Apoi li se adresă Pălăria.

„Nu vorbesc pentru mine, spuse el. Vorbesc pentru Oamenii Curcubeu. Prin mine vă vorbesc ei”.

— Dar unde sunt Oamenii Curcubeu? întrebă Boone.

„Ei sunt cei pe care voi îi numiţi curcubeie, spuse Pălăria. Vă urează bun venit. Mai târziu vă vor vorbi şi ei”.

Enid întrebă:

— Vrei să spui că acele curcubeie, lucrurile cărora noi le spunem curcubeie, sunt oamenii de care ne-ai vorbit?

— Ei nu mi se par oameni, spuse Corcoran.

Lupul veni lângă piciorul lui Boone şi Boone îi spuse încet:

— E în regulă. Stai pe aproape.

— Asta e tot ce au să ne spună Oamenii Curcubeu? întrebă Enid. Că suntem bineveniţi şi că ne vor vorbi mai târziu?

„Asta-i tot, o informă Pălăria. Ce altceva ai mai dori?”

Robotul spuse:

— Tot ce am putut să prepar în grabă sunt nişte hamburgeri. Sunteţi mulţumiţi?

— Dacă sunt de mâncare, spuse Faţă-de-Cal, atunci eu sunt mulţumit.

Deasupra orizontului, curcubeiele grupate îşi pierdură din strălucire, culoarea ştergându-se încet. Apoi dispărură. Ştergerea curcubeielor, se gândi Boone, parcă luase cu ea şi o parte din căldură. Se cutremură la acest gând, chiar dacă ştia că n-are niciun motiv să se cutremure. Locul era la fel de cald ca şi mai înainte.

Pălăria, se gândi el, e cel care ne-a adus aici. Pălăria nu admisese comentariile făcute de ceilalţi. Pălăria putea fi chiar un agent al Curcubeielor – ştia cine sunt, unde puteau fi găsiţi şi el era cel care vorbea în numele lor.

— Eu propun, spuse el, să ne urcăm înapoi în Plasă şi să plecăm. Ce naiba să facem aici?

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Corcoran.

„Am venit aici ca să-i judecăm pe Infiniţi, spuse Pălăria. La singura curte care îi poate audia cinstit, singurul organ judiciar care poate face dreptate.

— Atunci hai s-o facem şi pe asta, spuse Corcoran. Hai să lăsăm să fie judecaţi şi să plecăm. Mai bine, hai să-i lăsăm aici pe Infiniţi pentru a fi judecaţi. Mie unuia nu-mi

pasă de ce parte va fi verdictul.

— Ba mie îmi pasă, spuse Enid tăios. Ei au fost cei care au stricat rasa umană. Şi vreau să ştiu ce o să li se întâmple.

„Judecata nu este totul, spuse Pălăria. Mai poate fi ceva care să vă intereseze pe voi toţi”.

— Nu-mi pot imagina ce anume, spuse Corcoran.

„Curcubeiele sunt o rasă veche, spuse Pălăria. Unul dintre primele, dacă nu chiar primul popor din univers. Ei au avut timp să evolueze dincolo de tot ce aţi putea să vă imaginaţi. Ştiinţa şi înţelepciunea lor cuprind mai mult decât puteţi voi să vă închipuiţi. Acum, că sunteţi aici, ar fi bine să-i ascultaţi. Nu vi se cere decât să le acordaţi puţin din timpul vostru”.

— Cel mai vechi neam din univers, spuse Boone, apoi tăcu. Dacă au fost cel mai vechi popor din univers, au avut tot timpul să evolueze spre ceea ce poate fi ultima lor condiţie.

Mintea i se învârtea, în timp ce gândea toate astea. Părea fantastic – şi totuşi, poate cu nimic mai fantastic decât reuşiseră oamenii în câteva milioane de ani, ridicându-se de la nişte animale isteţe dar ameninţate, la o poziţie în care minţile lor subtile şi ascuţite, combinate cu mâini îndemânatice, le-au permis să stăpânească planeta lor, punând la punct mijloace prin care au putut supravieţui vitregiilor unui mediu care putea deveni brusc ostil.

Dar Infiniţii, se gândi el – Doamne, dacă ce susţineau Infiniţii era adevărat, atunci încorporalitatea pe care o ofereau ar fi dovada împotriva oricărei condiţii fizice, în timp ce Oamenii Curcubeului, dacă nu au evoluat dincolo de forma de energie pe care ei o luau aici, ar putea muri din cauza entropiei. Într-o zi, universul va ajunge într-o stare în care nu vor mai fi diferenţe, când spaţiul, timpul şi energia se vor opri, când forţa care îi susţine pe Oamenii

Curcubeului va dispare şi ei vor muri odată cu universul.

Şi Pălăria susţinea că aceşti Oameni ai Curcubeului erau cei care ar putea şi ar trebui să-i judece pe Infiniţi!

Şi Boone se întrebă cum putea fi posibil ca Infiniţii, care erau în stare să ofere altora soluţii perfecte de supravieţuire, erau, din nu se ştie ce cauză, incapabili să le folosească pentru ei înşişi? Infiniţii de acolo, dindărăt, de pe Şoseaua Eternităţii, se umileau cerând ajutor şi îndurare.

Iar aici alţi trei dintre ei care se umileau. Formaseră un cerc stând unul în faţa altuia astfel încât veşmintele lor păreau să aparţină unui singur organism.

Începuseră să îngâne o litanie plină de singurătate şi de pierzanie. Nu era un cântec funebru, pentru că un cântec funebru, oricât ar fi de trist, are în el şi o notă de sfidare. Cântul Infiniţilor nu conţinea nici sfidare, nici speranţă – era bocetul sfârşitului absolut.

Din tăcerea care atârna deasupra lor şi din litania ce o însoţea, se auzi o voce fără sunet şi fără inflexiuni care spuse:

„Păcatul vostru stă în erezie. Voi Infiniţii aţi păcătuit din cauza mândriei. Nu se pune problema faptului că tehnica voastră este de cea mai înaltă calitate, dar aţi folosit-o prea devreme. Aţi condamnat membrii unei rase la o stare intelectuală inferioară celei care le era destinată. Oamenii planetei numite Pământ nu erau în stadiul final al dezvoltării lor aşa cum se pare că aţi crezut voi; ei doar se odihneau. Dacă li s-ar fi dat timp, ori voi nu le-aţi lăsat acest timp, ei ar fi ajuns la o altă dezvoltare intelectuală. Acţionând prea devreme aţi făcut din ei cetăţeni minori ai universului. De asta aţi fost condamnaţi şi blestemaţi. Veţi fi trimişi înapoi la ai voştri şi îi veţi informa despre această judecată. Pedeapsa lor şi a voastră este aceea că veţi şti şi vă veţi condamna tot restul existenţei voastre ca rasă, de nedreptatea pe care aţi săvârşit-o”.

Vocea tăcu. Infiniţii nu mai erau adunaţi ca formând un mic cort negru; nu mai erau nicăieri.

Corcoran expiră de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia mult timp.

— Să fiu al dracului, spuse el.

— Oricum, spuse Faţă-de-Cal, am terminat cu ei. Acum că a trecut judecata, hai să plecăm de aici. Spunând acestea se căţără pe Plasă.

Erau şapte, îşi spuse Boone numărându-i – Enid, Corcoran, Lupul, Faţă-de-Cal, robotul, Pălăria, şi ultimul dintre toţi, el însuşi. Fuseseră unsprezece, dar Martin căzuse prin Plasă şi cei trei Infiniţi condamnaţi plecaseră.

— Suntem din ce în ce mai puţini, îşi spuse el. Cine va fi următorul care va pleca?

„Tu nu poţi să pleci, spuse Pălăria. Mai vin şi altele”.

— Pălărie, ne-am săturat de toate astea, spuse Corcoran. Ne-am săturat de tine şi de neamul tău, Oamenii Curcubeului, ne-am săturat de judecăţi şi de zăbavă. Ne-am jucat mai mult decât ar fi trebuit.

Lupul veni dintr-o parte. Boone se lăsă pe vine şi înconjură animalul cu un braţ. Enid veni spre amândoi şi se aplecă asupra lor. Ea începu să spună ceva. Apoi dispăru.

Boone nu se mai afla pe albeaţa colţuroasă a lumii cristaline. Era încă ghemuit, cu Lupul în braţele sale, la capătul unei prăpăstii adânci şi sălbatice, străjuită de două dealuri înalte şi abrupte care se pierdeau în albastrul pal al cerului. Dealurile erau acoperite de copaci bătrâni şi răsuciţi şi de bolovani care păreau nişte cranii rase, cenuşii aşezate pe pante. Un vânt violent sufla prin vale. Undeva, departe, în josul albiei sălbatice de torent, Boone putea vedea soarele strălucind în apă.

Se ridică în picioare privind în jurul său. Lumea de cristal dispăruse; nimic nu mai amintea de ea. El şi Lupul erau singuri pe aceste tărâmuri diferite. Ceilalţi nu mai

erau aici.

Se gândi că păşise iar după colţ, deşi n-avea niciun motiv s-o fi făcut. Nu era niciun pericol şi nu-l ameninţa nimic; nu văzuse nimic îngrijorător. Nu făcuse nimic, era sigur, care are să-l ducă pe el şi pe Lup în acest loc.

I se adresă Lupului:

— Ce zici de asta?

Lupul nu răspunse.

— Boone! strigă o voce. Boone, eşti aici? Unde eşti?

— Enid! ţipă Boone.

Ea era acolo sus, pe deal, coborând în fugă spre ei panta prea abruptă pentru a fi coborâtă în goană.

Boone o luă şi el la fugă spre ea. Ea începu să cadă şi el sări s-o prindă. Dar în timp ce sărea, solul îi fugi de sub picioare.

Se rostogoliră amândoi spre locul unde îi aştepta Lupul. Stând la câţiva paşi unul de altul, izbucniră în râs, un râs prin care parcă îşi cereau scuze pentru caraghioslâcul celor întâmplate. Boone încercă să-i îndepărteze de pe faţă o şuviţă de păr ce-i căzuse. Mâna sa murdărită de pământ în timpul căzăturii, îi lăsă o dungă de noroi pe faţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce ne-a adus aici? Iar te-ai ferit după vreun colţ?

El dădu din cap.

— Nu m-am ferit după niciun colţ. Nu mă ameninţa nimic, nimic din ceea ce ar fi putut declanşa saltul.

— Atunci?

— Nu ştiu, spuse el. Se apropie de ea şi o luă de o mână. Eşti murdară pe nas. Lasă-mă să te şterg.

— Şi ceilalţi?

— Cred că sunt acolo unde i-am lăsat.

— Boone, mi-e frică. Poţi să-mi spui unde suntem?

— Nu ştiu, spuse el. Şi eu sunt la fel de speriat ca şi tine.

Stăteau unul lângă altul, uitându-se în valea sălbatică, prin care şuiera vântul. Lupul stătea hotărât şi neclintit în faţa lor.

Vocea insonoră a Oamenilor Curcubeului le vorbi parcă de nicăieri, vorbele răsunându-le direct în minţi. Era o voce plată, seacă.

„Ascultaţi-ne cu atenţie, spuse ea. Să vorbim cu universul”.

— Aş fi cam înfumurat să pretind că vorbesc cu universul, spuse Boone. Nu-l cunosc deloc.

„Unul dintre voi, spuse vocea, s-a gândit la el”.

— Eu nu m-am gândit deloc, spuse Enid. Dar au fost momente când am reflectat asupra lui. M-am întrebat ce este şi care o fi scopul lui.

„Atunci, fiţi atenţi, le spuse vocea. Ascultaţi cu multă atenţie”.

Boone simţi cum i se îndoaie picioarele sub el, ca şi cum s-ar fi opus unui vânt puternic şi mortal care îi mătura corpul şi mintea.

— O, Dumnezeule! şopti el şi căzu pe panta dealului. O văzu ca printr-un văl pe Enid doar la câteva picioare distanţă şi încercă să se târască spre ea, încercând să ajungă la puţină căldură şi comuniune, lucruri care îi lipseau în această furtună de informaţie care se abătea asupra lui.

Apoi furtuna încetă şi el zăcea întins în ţărână. Lupul era ghemuit pe pantă, rânjind la el însuşi.

Târându-se, Boone ajunse la Enid şi se ridică în poziţie şezândă. Ea rămăsese îngheţată, ca şi cum n-ar fi văzut că el e acolo, că ea se află undeva. El o ajunse şi o trase în braţele sale. Ea veni spre el şi el o apucă de mână.

— Ştii ce s-a întâmplat? întrebă el. Îţi aminteşti ceva din ce ne-au spus?

Ea îi şopti:

— Nu, nimic. Parcă se înghesuia totul în mine, dar nu

ştiu nimic din toate astea. Mintea mea stă să ia foc…

O altă voce strigă la ei – una dură, puternică – o voce care putea fi auzită şi care spunea cuvinte adevărate.

Boone sări în picioare. Ceva flutura în aerul de deasupra lor şi văzu că era Plasa. Faţă-de-Cal stătea pe ea, călărind-o ca un marinar beat ce încerca să se ţină drept pe puntea ce se legăna.

— Mişcaţi-vă repede, urlă la ei Faţă-de-Cal. Urcaţi-vă pe Plasă. Plecăm de aici imediat ce vă urcaţi pe Plasă.

Plasa coborâse şi Boone, ridicând-o pe Enid în picioare, o împinse pe Plasă. Lupul era deja în aer încercând să ajungă pe ea. Faţă-de-Cal veni spre margine şi le întinse o mână.

— Hai sus, spuse el apucând mâna întinsă a lui Boone şi trăgându-l prin aer lângă el.

Corcoran era de cealaltă parte a Plasei, ghemuit şi ţinându-se zdravăn de ea. Robotul se văita.

— A dispărut tot echipamentul meu! răcnea robotul. Toate au rămas acolo. Fără ele cum o să vă mai dau de mâncare?

— Trebuie să plecăm în fugă, mormăi Faţă-de-Cal. Tot cristalul ăla de butaforie s-a topit sub picioarele noastre.

— Cum ai ştiut unde să ne găsiţi? întrebă Enid.

— Vizorul ăla pe care l-ai furat din lumea aia roz-purpurie, spuse Faţă-de-Cal. Era pe faţa Plasei. M-am uitat la el întrebându-mă unde aţi putea fi şi v-am văzut în ecran. Când v-am văzut, Plasa a ştiut încotro s-o ia ca să vă găsim.

Corcoran strigă la el:

— Şi acum încotro mergem?

— Unde ar fi trebuit să mergem de prima dată, spuse Faţă-de-Cal, dacă nu l-am fi ascultat pe Pălărie. Spre steaua pe care o arăta harta, aia cu un X pe ea.

— Şi Pălăria? întrebă Boone. Nu e cu noi.

— Cel mai nefericit lucru, spuse Faţă-de-Cal ipocrit, e

că nu mai are cum să ajungă la Plasă în timpul care ne-a mai rămas.

HENRY

Roşeaţa umflată a soarelui atârna deasupra lumii – o lume aproape pustie, fără iarbă sau vreo altă vegetaţie cu excepţia singurătecului, bătrânului copac de jos de pe culme, de sub Henry. El plutea, scânteile sale fiind strânse împreună ca şi cum s-ar fi pitit de această lume interzisă, deşi el nu se ascundea. În anii săi de hoinăreală văzuse prea multe pentru a se mai ascunde.

Cerul era întunecat, un întuneric ca cel ce prevesteşte furtuna, deşi aici nu era nicio furtună şi nici vreun semn că s-ar fi apropiat una.

A venit sfârşitul lumii? se întrebă el, începutul sfârşitului, cu un soare muribund, acum instabil, trecând prin prima fază prin care trece o gigantică roşie?

Copacul de pe creastă nu arunca nicio umbră. Şi pentru prima oară în viaţa sa, Henry trăi experienţa tăcerii totale. Nicio pasăre nu striga în înălturile cerului, nicio insectă nu ţârâia pe pământ, şi nu se auzea şuieratul vântului. Totul era nemişcat.

Apoi o voce răsună în interiorul său:

„Eşti străin de locurile astea?”

Dacă ar mai fi posedat un corp, surpriza l-ar fi făcut să tresară. Dar acum nu mai avea cum s-o facă. Răspunse calm şi limpede:

„Da, sunt străin. Acum am sosit. Dar cine îmi vorbeşte?”

Vocea interioară îi spuse:

„Sunt copacul. De ce nu vii la mine să te odihneşti la umbra mea?”

„Dar n-ai nicio umbră, răspunse Henry. Soarele ăsta umflat nu aruncă nicio umbră”.

„Vorbesc din obişnuinţă, spuse bătrânul copac, întorcându-mă la vremurile când aveam de oferit o umbră.

E atât de mult timp de când n-am mai vorbit cu cineva, că acum am şi uitat. Din când în când sunt tentat să stau aici în singurătatea mea şi să fac declamaţii absurde. Îmi vorbesc mie însumi, deoarece n-am cu cine să vorbesc aici”.

„N-am nevoie de umbra ta, spuse Henry, lucru bun deoarece n-ai nicio umbră. Dar am nevoie de compania ta şi de informaţiile tale, dacă vei avea amabilitatea de a mi le împărtăşi”.

Spunând asta, pluti mai aproape de copacul singuratic.

„Ce informaţie doreşti? îl întrebă copacul. Stocul meu s-ar putea să fie cam sărac pentru tine, dar am, să-ţi împărtăşesc din puţinul pe care îl ştiu”.

„Eşti un copac sensibil şi sprijini o credinţă pe care o aveau vechii oameni. Sora mea, de mult pierdută, îmi amintesc că credea ferm – şi unii dintre noi o considerau nerealistă – că oamenilor le vor urma copacii. Acum, întâlnindu-te, mi se pare că avea dreptate. Ea era cea mai sensibilă persoană”.

„Eşti cumva om?” întrebă copacul.

„În parte, îi spuse Henry. Unul fragmentat. Un om terminat, în cel mai bun caz. Lucru care mă duce spre o altă întrebare. Ce s-a întâmplat cu acele grupuri de scântei care atârnau odată pe cer? Pe vremuri erau multe”.

„De abia mi le mai aduc aminte, spuse copacul. Mi le readuc în conştiinţă scormonind în străfundurile memoriei. Erau multe scântei pe cer. Unele erau stele iar altele erau ceea ce tu ai numit scântei. Stele mai sunt şi peste puţin timp o să le vedem. Când soarele se scufundă în orizontul de la apus, ele încep să apară pe cerul de la răsărit. Scânteile nu le vei vedea; au dispărut de mult.

Sunt sigur că nu mureau; au devenit din ce în ce mai puţine, ca şi cum s-ar fi dus undeva. Poţi să-mi spui şi mie ce erau oamenii? Arătau toţi aşa ca tine?”

„Nu erau toţi ca mine, spuse Henry. Eu sunt de fapt un monstru Am început să fiu o scânteie, dar n-am ajuns până la capăt. E o poveste lungă. Dacă o să avem timp, o să ţi-o spun”. „Avem tot timpul din lume”.

„Dar soarele?”

„Eu o să fiu de mult veştejit şi mort. Va dispărea orice urmă din mine înainte ca soarele să fie un pericol. Când va veni timpul, aceasta va ucide planeta care e aproape moartă şi ea. Nu mai e mult”.

„Îmi place să aud asta, spuse Henry. M-ai întrebat cum era un om. Cred că acum, pe aici nu mai sunt oameni”.

„Odată, de mult de tot, erau nişte creaturi făcute din metal. Unii spuneau că nu sunt oameni, ci copii ale oamenilor”. „Roboţi”, spuse Henry.

„N-aveau nume. Nici nu mai pot fi sigur că au existat. S-au spus multe poveşti. Una era că creaturile de metal încercau să elimine copacii tăindu-i. Nu era nicio explicaţie privind motivele pentru care ar fi făcut asta şi nici dovezi că au făcut-o”.

„Roboţii au plecat?”

„Nici chiar metalul, spuse copacul, nu durează o veşnicie. Dar tu şi eu suntem aici, stăm de vorbă. Poate am putea fi prieteni”. „Dacă vrei, spuse Henry. N-am mai avut de mult unul”. „Atunci aşa să fie, spuse copacul. Să ne aşezăm şi să stăm de vorbă. Ai spus că unii credeau că pomii vor fi cei ce vor urma oamenilor. Asta înseamnă să ia locul oamenilor?”

„Asta înseamnă. Chiar şi atunci, în vremuri imemoriale, exista o convingere că rasa umană va ajunge la un sfârşit şi că altceva trebuie să-i ia loc”.

„Şi de ce trebuia să-i ia altceva locul?”

„N-aş putea să-ţi spun. Nu există un motiv serios pentru asta, dar se pare că există credinţa că pe această planetă trebuie să fie o rasă dominată. Înaintea oamenilor

au fost dinozaurii şi înaintea dinozaurilor au fost trilobiţii”.

„N-am auzit niciodată de dinozauri sau de trilobiţi”.

„N-au ajuns prea departe, spuse Henry. Dinozaurii erau prea mari şi poate prea puţini. Trilobiţii erau mici şi o grămadă. Chestia e că toţi dinozaurii şi trilobiţii s-au stins”.

„Şi omul a luat locul dinozaurilor?”

„Nu imediat. Şi nu deodată. A luat ceva timp”.

„Şi acum eu, un copac? Eu sunt dominant?”

„Cred că poate tu eşti”.

„Stranie treabă, spuse copacul, nu m-aş fi gândit niciodată la mine ca la un dominator. Poate că acum, atât de târziu, dominanţa e de mai mică importanţă. Ce a fost diferit la trilobiţi, la dinozauri şi la oameni?”

„Nu ştiu mare lucru despre trilobiţi, spuse Henry. Erau nişte prostănaci. Şi dinozaurii erau la fel de proşti, dar în ei exista o foame. Mâncau tot ce vedeau. Şi oamenii aveau o foame; ei controlau totul”.

„Noi n-avem nicio foame, spuse copacul. Noi primim cele necesare din sol şi din aer. Nu ne amestecăm cu nimeni şi nu avem niciun fel de duşmani. Trebuie că greşeşti; dacă pentru a fi dominant îţi trebuie o mare foame, atunci n-am fi niciodată dominanţi”.

„Şi totuşi, poţi gândi şi vorbi”.

„O, da, am făcut treaba asta din belşug. Era o vreme, pe atunci eram mulţi, când stârneam o furtună de discuţii pe tot globul. Eram cele mai inteligente făpturi din lume, dar nu ne-am folosit înţelepciunea. N-am avut cum s-o folosim”.

„Ai putea să-mi împărtăşeşti, poate, zise Henry, o parte din înţelepciunea voastră?”

„Ai venit prea târziu, îi spuse trist copacul. Am îmbătrânit şi m-am senilizat. M-a cuprins uitarea. Poate că pentru a face un efort de gândire este nevoie de o comunitate şi de o neîntreruptă discuţie pentru a păstra

înţelepciunea intactă. Acum nu mai există nicio comunitate. Ai venit prea târziu, noul meu prieten; nu-ţi pot dărui nimic”.

„Îmi pare rău, spuse Henry”.

Un alt eşec, îşi spuse el. Trilobiţii, dinozaurii şi oamenii, cel puţin în această lume, au eşuat. Şi copacii, la fel. Chiar dacă ei ar fi insistat şi continuat, tot un eşec ar fi fost. Înţelepciunea în sine nu foloseşte la nimic. Dacă n-ai cum să acţionezi, n-are nicio valoare.

„Eşti tulburat, spuse copacul”.

„Da, tulburat, îi spuse Henry, deşi nu ştiu de ce ar trebui să fiu; ar fi trebuit să cunosc sfârşitul”.

FAMILIA

Timothy se lăsă pe spate în scaun şi-şi întinse picioarele lungi în faţa lui.

— În sfârşit, după luni de zile, spuse el, am început să pricep ce se întâmplă aici. Învăţ limbajul galactic de bază. Hugo m-a ajutat chiar de la început, desigur. El m-a ghidat, sfătuit şi a avut grijă să-i întâlnesc şi pe alţii care ar fi putut să-mi fie de ajutor.

— Nu te lăsa dusă de toate astea, îi spuse Emma lui Enid. Îşi urmează vechile obiceiuri. Stă în biroul său zile întregi, fără să vină jos nici măcar pentru masă. Unii dintre oamenii lui Hugo trebuie să i-o ducă sus şi acum i le duce tembelul ăla de robot pe care l-aţi adus cu voi şi…

— Robotul ne-a fost de mare ajutor de când a venit, spuse Hugo. Oamenii mei trudesc din greu la bucătărie şi la alte treburi necesare aici, dar robotul le-a luat imediat locul. E un adevărat vrăjitor în materie de gătit şi pare să fie şi îndemânatic.

Din celălalt capăt al odăii, Horace mormăi:

— Habar n-are încă să facă o spinare de berbec ca lumea.

— Trebuie să te plângi tot timpul? îl întrebă Emma ironică. Dacă nu e gătitul, atunci e altceva. Îţi aduci

aminte, nu-i aşa, ce-a spus Timothy când a fost de acord să ne aducă aici. Ţi-a cerut să nu provoci niciun fel de necazuri. Asta e tot ce ţi-a cerut.

— Şi mi-a mai spus, vociferă Horace, să-mi ţin gura închisă. Tot ce-ţi cer, a spus el, e să-ţi ţii gura aia mare închisă.

— Trebuie s-o spun, zise Timothy, că asta n-ai prea reuşit.

— Cu excepţia faptului că se plânge mai tot timpul, spuse Emma, nu s-a comportat prea rău. Nu a ieşit de pe proprietate şi nici nu s-a luat la harţă cu vreunul dintre ridicolii noştri vecini. Nici nu prea văd cum ai putea să te împaci cu ei.

— În ceea ce mă priveşte, spuse Enid, nu văd de ce ai ieşi de pe proprietate. Locul ăsta e pur şi simplu perfect. Cu excepţia munţilor, nu văd mare diferenţă între ea şi Hopkins Acre.

— Ai dreptate, spuse Corcoran. E cel mai plăcut loc pe care l-am văzut vreodată. Îmi reaminteşte de Hopkins Acre. Boone şi cu mine, bineînţeles, n-am prea stat mult acolo, dar…

Boone îi spuse lui Faţă-de-Cal:

— Nu-mi pot închipui de unde ai ştiut că steaua marcată cu X o să vă aducă aici.

— Ţi-am mai spus, mormăi Faţă-de-Cal. X-ul m-a făcut să cred că trebuie să fie un loc special, aşa că am pornit-o într-acolo.

— Dar tu ai fost cel care a sugerat că X-ul ar putea fi luat şi drept un avertisment, spuse Corcoran.

— Ar fi putut fi, încuviinţă Faţă-de-Cal, dar uneori îmi place să-mi asum riscuri mari.

— Din partea mea, spuse Timothy, mă bucur că ţi-ai asumat riscul. Eram singur aici, printre toţi străinii ăştia, indiferent cât de amabili ar fi. Acum familia, sau ce a mai rămas din ea, e iar împreună.

— Ai auzit ceva despre Henry? întrebă Enid.

Cel care răspunse fu Horace:

— Niciun cuvinţel. Nu prea puteai să-l vezi vreodată. Orice aţi spune voi, Henry era o fantomă. Mai totdeauna apărea şi dispărea.

— fără gura aia mare a ta, spuse Emma. Tu nu l-ai suferit niciodată pe Henry. Totdeauna ai spus lucruri groaznice despre el. N-aş crede că te-ai schimbat. Henry s-ar putea să fi murit.

— Henry mort! tună Horace. El n-o să moară niciodată. Nu există nimic ce i-ar putea veni de hac.

— Ultima oară când l-am văzut, spuse Corcoran, mi-a spus că pleacă să vă caute pe cei care eraţi în peregrinul lui Martin.

— Păi, spuse Horace sumbru, nu ne-a găsit. Probabil că a găsit altceva care i-a stârnit interesul.

Stăteau în salon, făcându-şi siesta, sporovăind după un prânz splendid. Din sufragerie se auzea zgomotul înfundat al veselei şi tacâmurilor pe care le strângeau servitorii.

Timothy făcu semn spre bar.

— Cine mai vrea, să se servească.

Horace se ridică cu greu şi se îndreptă spre bar pentru a mai lua o tărie. Fu singurul.

Corcoran îi spuse lui Timothy:

— Pari să fii mulţumit aici.

— Sunt mulţumit, îi spuse Timothy. Casa şi terenul au un aer familiar. Şi am iar de lucru. De ce nu rămâi cu noi? Sunt sigur că Centrul ţi-ar găsi un loc fără prea mare greutate.

Corcoran dădu din cap.

— Locul meu e înapoi în secolul douăzeci. Am o treabă acolo şi de abia aştept să mă întorc.

— Te-ai hotărât deci, spuse Boone.

— Faţă-de-Cal a fost de acord să mă ia cu el. Nu

mergi cu noi?

— Nu. Cred că o să rămân aici.

— Şi tu, Faţă-de-Cal? întrebă Enid. O să te întorci după aia la noi?

— Poate în vizită, dacă o să vreţi să mă primiţi. Dar sunt multe lucruri de văzut, călătorii de ani lumină şi locuri îndepărtate în care să te duci.

— Înainte de a pleca, aş vrea să-mi mai spui un lucru.

— Care e acela?

— Ce s-a întâmplat de fapt cu Martin? Ai spus că a căzut prin Plasă. Eu cred că tu i-ai făcut vânt.

— Nici nu l-am atins, protestă Faţă-de-Cal. Eu ţineam numai plasa.

— Ai ţinut Plasa astfel încât să-l arunci de pe ea?

— Faci ca toate astea să pară atât de lipsite de inimă.

— Păi, sunt lipsite de inimă, nu-i aşa? L-ai aruncat în spaţiu.

— N-am făcut aşa ceva, spuse Faţă-de-Cal. Eu am ţinut Plasa astfel încât să fie aruncat în alt timp şi alt spaţiu. Pe Pământ în secolul douăzeci şi trei.

— De ce acolo?

— N-am vrut să i se întâmple nimic. Am vrut doar să scap de el, să-l las acolo unde nu mai putea să plece ca să provoace necazuri. Nu avea peregrin, aşa că o dată ajuns acolo, trebuia să rămână.

— Un singur lucru mă intrigă, spuse Corcoran. Cine dracu' era Martin? Am avut impresia că era cumva legat de Hopkins Acre şi cu ceilalţi din grupul vostru, de Pleistocen şi de Atena. Un fel de avanpost. Dar când a auzit că cineva întreba de un loc pe atunci inexistent – Hopkins Acre – a şters-o imediat. Următoarea dată când l-am mai văzut, lucra pentru Infiniţi cărându-i cu un peregrin furat.

— Nu era furat, obiectă Horace. Susţine că l-a plătit.

— Totuşi a fost furat, spuse Boone. L-a furat de la

Enid. Probabil nu Martin, ci altcineva.

— Din câte îmi aduc aminte, spuse răutăcios Horace, tu, Corcoran, i-ai spus o dată că este cineva care întreabă de Hopkins Acre.

— El m-a angajat, spuse Corcoran. Am făcut o treabă pentru el şi asta-i tot. M-a plătit frumuşel pentru ce am făcut. M-am întrebat de unde a luat banii. E clar că nu de la voi. Impresia mea este că n-aţi avut niciodată bani de ăia.

— Eşti sigur că erau bani adevăraţi? întrebă Horace.

— Ar fi putut fi, spuse Enid. El a avut doi peregrini – cel mare şi cel pe care l-a luat Stella. Când poţi călători prin timp, nu e greu să găseşti o comoară, să câştigi la loterie sau să foloseşti asemenea mijloace pentru a câştiga bani. Aşa a făcut rost David de micile sume de care avea nevoie ca să plătească bunurile pe care ni le aducea din călătoriile sale.

Timothy încuviinţă.

— Mă îndoiesc că vom şti vreodată cine a fost Martin. Fără îndoială, a fost un tip foarte sucit. Trebuie să vă spun că toţi am avut deplină încredere în el, deşi nu ne-a plăcut niciodată. David l-a întâlnit în New York şi l-a luat cam în silă. Nu era un tip prea drăguţ. Era foarte departe de ceea ce se numeşte un tip drăguţ.

— A fost un trădător, declară Horace. Când a auzit că am putea avea necazuri, ne-a părăsit.

— Aşa cum am mai spus, zise Timothy, n-o să ştim niciodată asta. Eşti destul de sigur, îl întrebă pe Faţă-de-Cal, că ai scăpat de el? Că nu va mai apare să ne pricinuiască necazuri?

— E prins în cursă, spuse Faţă-de-Cal. Fără peregrin nu mai are unde să se ducă.

— Ne simţim cu toţii mai bine de când ne-ai spus ce ai făcut cu el, spuse Enid. Bine că ne-ai spus. Mai e ceva ce ai putea face pentru noi.

— Spune ce anume, domnişoară Enid. Nu-mi voi putea plăti niciodată datoria pe care o am faţă de tine.

— Ai putea să iei peregrinul lăsat pe Şoseaua Eternităţii şi să ni-l aduci? Un peregrin e un lucru folositor la casa omului.

— Şi Centrul ar vrea să-l examineze, spuse Timothy.

Lupul ieşi din colţul în care zăbovise cu o farfurie de carne de vită şi veni să se prăbuşească lângă scaunul lui Boone.

— Vrea afară, spuse Enid.

— Nu cere încă, spuse Boone. Doar se gândeşte la asta. Când o să vrea, o să ceară.

Horace se ridică şi traversă camera pentru a se mai servi cu un pahar de coniac.

— Am uitat să-ţi spun ceva, zise Timothy. Ceva peste care am dat în timp ce cercetam un vraf de benzi şi de hârtii. O copie a unui document din secolul douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci. E prima referinţă la Pământ de când am venit aici. Nu e menţionat Pământul cu numele lui, desigur, dar o serie de elemente arată că despre el e vorba. Documentul vorbeşte despre o religie ridicată în jurul unui artefact misterios. Povestea nu e prea clară în ceea ce priveşte natura lui reală, dar se pare să fi servit ca un fel de Messia care s-a ridicat împotriva tehnologiei şi a predicat o atitudine filosofică de a căuta în interior pentru a găsi adevăratul Eu şi de a respinge progresul materialist. Nu-ţi sună cumva familiar?

— Sigur că da, spuse Enid. A fost atitudinea care a subminat rasa umană şi a pregătit terenul pentru Infiniţi.

— Intervalul de timp e prea lung, obiectă Boone. Ideile nu trăiesc un milion de ani. Ele îşi pierd valabilitatea şi devin depăşite.

— Nu sunt chiar aşa de sigur îi spuse Timothy. Dacă de la început cultul s-a răspândit larg, el ar supravieţui printre câţiva, mai ales dacă artefactul a înfruntat timpul.

Şi când apar anumite tensiuni sociale – aşa cum se întâmplă deseori – miezul cultului ar putea supravieţui. Uită-te la credinţa în magie, care a fost dărâmată de raţionalism, dar a răsărit din nou sub alte forme până aproape de timpurile noastre.

— Cred că asta s-ar putea întâmpla, admise Corcoran. Sigur, cultele legate de magie au supravieţuit în timpul meu.

— Oamenii noştri n-au auzit niciodată de ele, spuse Emma. Dacă ar fi existat, ar fi trebuit să auzim de ele.

— Dar atitudinea pe care ele au predicat-o a fost prezentă, îi spuse Timothy. Poate că în timp s-a stins – pentru că scopul ei a fost atins. Oamenii au acceptat deja învăţăturile ei. S-ar putea să fi devenit treptat o parte a conştiinţei publice. S-ar putea ca oamenii să fi uitat originea ei şi să creadă că filosofia dezvoltată din ea era rezultatul logicii lor ineluctabile, al inteligenţei lor rafinate.

— Nu cred o vorbă din toate astea, spuse Emma. E doar un mit vechi.

— Ar putea fi, admise Timothy. Dar e mai mult decât de un interes obişnuit.

— S-ar părea că aţi căzut într-un domeniu special construit pentru voi, îi spuse Corcoran lui Timothy.

— La început mi-a fost teamă, spuse Timothy, că tot ceea ce face Centrul e atât de straniu, că nu-mi voi găsi un loc în treburile sale. Dar chiar cunoaşterea mea sumară a istoriei Pământului se pare să fie valoroasă pentru studiul privind felul în care se ridică şi dispar culturile. Centrul este adânc îngrijorat de ceea ce a permis Infiniţilor să reuşească în eforturile lor. Călătoria în timp este un alt subiect care interesează Centrul. Au fost zvonuri conform cărora Infiniţii o cunoşteau, desigur, dar n-au dezvăluit niciodată natura sa. Şi acum, Oamenii Curcubeu au pus mâna pe ea şi toate contactele cu ei au fost tăiate. Dar

dacă am putea pune în siguranţă peregrinul rămas pe Şoseaua Eternităţii…

— Îţi tăgăduiesc, promise Horace, că va fi depus în mâinile tale.

— Ar fi mai bine, sugeră Timothy, dacă am putea să aruncăm o privire la Plasa ta.

Horace dădu din cap.

— Îmi pare rău, dar n-o pot scăpa din mână nici măcar o clipă. E o moştenire a neamului meu. Înţelepţii din trecutul foarte îndepărtat mi-au apărut în minte pentru a mă ajuta să o obţin şi nu pot să le cer să le dea acelaşi ajutor şi altora.

— Înţeleg, spuse Timothy. În locul tău aş fi făcut la fel.

— A fost greu, întrebă Enid, să lucrezi cu extratereştrii de la Centru?

— La început era, spuse Timothy, dar acum nu. M-am obişnuit cu ei şi ei cu mine. La primul contact cu ei nici nu m-au lăsat să-i văd, de teamă să nu-mi apară ca nişte monştri. Scutură din umeri. Mulţi dintre ei sunt totuşi nişte monştri; dar când stăm faţă în faţă, nu mă mai cutremur la vederea lor nici ei nu se mai sperie de mine. Sunt în largul meu când suntem împreună.

Lupul se ridică în picioare venind mai aproape de Boone punându-şi botul lung în poala acestuia.

— Acum cere, spuse Enid.

— Cred că da. O să-i deschid uşa.

— Nu, spuse Enid. O să-l scot eu. Aici a început să fie aerul prea înăbuşitor. Ies şi eu să iau o gură de aer proaspăt.

Se ridică şi-i vorbi Lupului. El o urmă supus.

— Mă întorc, spuse ea. O gură de aer e tot ce am nevoie.

Boone i se adresă Lupului:

— Să fii un animal cuminte, spuse el. Să nu vânezi

nimic. Poartă-te frumos. Să nu începi să urli.

Cei doi ieşiră.

Horace se ridică iar îndreptându-se spre sticla cu coniac.

— Nu crezi că ai băut destul? îl apostrofa Timothy. E încă devreme.

Emma îl fulgeră cu privirea.

— De ce trebuie să-l umileşti tot timpul? întrebă ea. L-ai umilit când ne-ai adus aici. Şi de atunci o ţii întruna. Vorbeşti cu el exact cum vorbeşte Boone cu Lupul. Poartă-te frumos, i-a spus el.

— Exact asta i-am spus şi eu, zise Timothy. E o parte a târgului pe care l-am făcut. N-aş putea să vă las afară în sălbăticia asta îngrozitoare şi voi n-aţi pleca fără el. Aşa am vorbit cu Consiliul Centrului…

— E îngrijorat pentru Conrad şi roboţi, spuse Emma. A crescut împreună cu ei.

— N-aş fi putut convinge Centrul să lase hoarda asta de roboţi să intre, le spuse Timothy. În orice caz, n-ar fi venit. S-ar simţi mizerabil aici. Acolo, afară, sunt în largul lor. Au găsit o preerie virgină imensă pe care vor cultiva hrană pentru Centru.

Horace, fără să dea nicio atenţie discuţiei, îşi mai umplu o dată paharul. Emma se duse şi-l luă uşor de cot.

— Hai, spuse ea. Nu trebuie să stăm aici şi să fim insultaţi. Să mergem sus. Poate tragi un pui de somn.

Fără să protesteze, Horace se duse sus cu ea. Luă şi sticla cu el.

După ce dispărură, Timothy se agită prost dispus.

— Trebuie să-mi cer scuze, le spuse celorlalţi, pentru acest diferend de familie nepotrivit. Se întâmplă tot timpul şi în diferite versiuni. Ce i-am spus Emmei e adevărat. N-aş putea s-o las în afara pereţilor. Mi-a trebuit o grămadă de timp să conving consiliul să-l lase pe Horace să intre. Luni de zile n-a făcut decât necazuri.

— Nu credem nimic altceva, în ceea ce ne priveşte, spuse Corcoran. Boone şi cu mine, la Hopkins Acre, l-am văzut pe Horace în cea mai bună formă. Aşa că înţelegem.

— Centrul e fericit de prezenţa roboţilor, spuse Timothy. Ei vor rezolva unele probleme mai dificile cu mâncarea. Au o pereche de maşini cu aburi şi au construit câteva seturi de pluguri. Ară preeria şi o grăpează – câteva mii de acri, dacă-mi amintesc bine. Anul viitor pe vremea asta, vor scoate tone de produse.

Corcoran schimbă subiectul.

— Ne-ai spus ce s-a întâmplat după ce ai plecat de la Hopkins Acre şi ai aterizat pe creasta craterului, deasupra mănăstirii. Ce nu înţeleg este cine a mutat aici mănăstirea cu voi înăuntru.

— Trebuie să fi fost Infiniţii, spuse Timothy. Ei au făcut din ea o capcană pentru oricine ar fi intrat în mănăstire. Noi am fost cei ce am căzut în ea.

— Pare straniu că au trimis-o încoace, obiectă Corcoran. Nu v-a trecut prin minte că această capcană să fi fost pusă de cei de la Centrul Galactic?

— I-am întrebat şi au spus că nu ştiu nimic de asta. Cred că n-o să ştim niciodată cine a făcut-o, spuse Timothy. Dădu din umeri şi schimbă subiectul. Când Faţă-de-Cal ne va aduce peregrinul lui Enid, o să fie posibil să aducem şi celelalte două maşini despre care ştim. Dar, Horace când a aterizat pe crater, nu mai reuşeşte să-şi aducă aminte ce a citit pe cadrane. Ce e cu maşina care a rămas lângă oraşul în ruine?

Corcoran dădu din cap.

— Nu-ţi pot fi de niciun ajutor. Am păstrat jurnalul pe care îl ţine David, dar l-am lăsat în peregrin.

— Bine, o să ne gândim la asta, spuse Timothy. Trebuie să găsim o cale de a localiza cel puţin unul dintre ele.

Corcoran întrebă:

— Ce e cu Poporul Curcubeului? Ai spus că Centrul n-a auzit niciodată de el până când n-am vorbit noi despre el.

— Habar n-am avut, admise Timothy. Cred că ar trebui să facem un efort acum să intrăm în contact cu ei, dar s-ar putea să se dovedească prea dificil.

— Cred că ar trebui, spuse Corcoran. Pălăria spunea că sunt cea mai veche inteligenţă din univers.

Boone se ridică din scaun.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el. Cred că ar trebui să ies să văd dacă nu cumva Lupul face vreo poznă. Trebuie supravegheat din când în când.

Aşteptă un moment, dar niciunul dintre ceilalţi nu păru să simtă nevoia să-l însoţească. Erau mulţumiţi să rămână exact acolo unde erau.

O dată ieşit pe uşă, o văzu pe Enid stând pe unul din scaunele de grădină ce erau împrăştiate pe pajiştea din faţa casei.

Când ajunse la scaun, se aplecă să o sărute. Ea îl încolăci cu braţele şi-l reţinu. El o sărută din nou – un sărut mult mai lung de astă dată.

— Te aşteptam, şopti ea. De ce ai întârziat atât?

— Am continuat discuţia.

— Când eşti cu Timothy, ai totdeauna chef de discuţie.

— Îmi place tipul, spuse Boone. E un tip care nu se poate să nu-ţi placă.

— Trage-ţi un scaun şi vino lângă mine, spuse ea. Avem multe de vorbit.

În josul pantei, chiar deasupra drumului ce trecea prin spatele proprietăţii, Lupul mârâia investigând tufele.

— Tom, întrebă Enid, cât îţi aminteşti din câte a pus Poporul Curcubeului în capul tău?

— Puţin, spuse Boone. Îmi aduc aminte frânturi. Ei ni le-au băgat ca pe o masă nedigerabilă, dar acum începe câte puţin să răzbată la suprafaţă.

— Ne-au dat un corp de cunoştinţe, îi spuse ea, care ne-ar fi luat zile întregi să le absorbim. N-am vorbit despre asta, dar cred că e timpul să vorbim.

Boone încuviinţă.

— Poate. Încă nu pot să înţeleg de ce ne-au ales pe noi.

— Trebuie să-şi fi dat seama că m-a preocupat ani de zile semnificaţia universului. Cred că tu ai fost recunoscut ca un culegător de informaţie antrenat. Ce-ţi mai aduci aminte?

— Încă nu prea multe. Ceea ce mi se pare că-mi aduc cel mai bine aminte, spuse Boone, este faptul că sunt necesare anumite condiţii foarte speciale în univers pentru a se produce viaţă. Cea mai mare parte din fizica şi chimia acestor lucruri îmi scapă încă, dar e ceva legat de modurile în care sunt posibile stelele instabile. Pe lângă cele stabile, acestea sunt necesare pentru a deveni supernove şi a împrăştia astfel elementele mai grele care au făcut posibilă viaţa.

Enid îşi încreţi fruntea.

— Eu îmi aduc aminte câte ceva din toate astea. Dar mă doare capul şi numai când mă gândesc la ele. Ei par să ne spună că universul a fost creat ca un fel de fabrică pentru a produce viaţă, din care – cel puţin dintr-o parte a ei – să izvorască inteligenţa. Ei par să privească universul ca pe o maşină care să producă viaţă şi conştiinţă. Fără conştiinţă şi inteligenţă, universul ar fi lipsit de sens.

— Ei au vorbit de asemenea despre originile universului – nu ca despre o teorie, ci ca despre un lucru pe care îl ştiu. Dar asta mă depăşeşte, deşi, chiar în timpurile mele, astrofizicienii urmăreau lucrurile întorcându-se la fracţiunea de microsecundă de după începutul universului. Pe timpul tău, Enid, s-a depăşit această fracţiune finală?

— Nu ştiu. Adu-ţi aminte, Tom, noi eram provincialii

culturii noastre, spuse ea. Poporul Curcubeului vorbea despre un ordin de inteligenţă mai înalt, o inteligenţă instinctivă care nu se baza pe raţiune. Ei vorbeau de parcă ar fi atins acel nivel mai înalt. Poate că nu vom înţelege niciodată tot ce spuneau.

— Poate. Dar devine tot mai aparent şi mai de înţeles pe timp ce trece, cred, îi spuse el. Trebuie să aşteptăm.

Şi poate, se gândi el, nu vor înţelege niciodată pe deplin. Poate că nici Poporul Curcubeului nu va ajunge la o înţelegere completă a vieţii şi universului. Dar ştia că ei încă o mai căutau. Aici, la Centrul Galactic, alţii căutau răspunsurile pe alte căi. Finalul era încă ascuns. Totuşi dorinţa de a şti exista. Şi cât timp exista dorinţa de a şti, exista şi speranţa ca enigma scopului universal să fie în cele din urmă dezlegată.

Se aşezară liniştiţi unul lângă altul ţinându-se de mână. Căldura soarelui îi învăluia şi puteau simţi mireasma florilor ce răsăreau în straturile împrăştiate. Mulţumirea domnea pe toată întinderea pajiştii.

— În curând Corcoran şi Faţă-de-Cal vor pleca, spuse Enid. Nu-mi place să-i văd că pleacă. Timothy spunea că Centrul ar putea să-i folosească şi o să le ducă şi el lipsa. M-am gândit că şi tu ai putea pleca deşi ai spus că vei rămâne. Dar azi ai promis Centrului că vei rămâne aici pentru a studia.

— Ăsta a fost pretextul meu pentru a rămâne. Trebuia să le spun ceva, spuse Boone. Nu puteam să mă duc şi să le spun adevăratul motiv – că am rămas aici pentru că există o femeie pe care am găsit-o în timp şi că am învăţat să iubesc.

— Nu mi-ai mai spus niciodată asta, zise ea. Am ştiut că te iubesc de când m-ai ţinut în timp ce îl jeleam pe David. Aveam nevoie de tărie şi tu mi-ai dat acea tărie şi înţelegere.

— Nu-ţi puteam spune mai înainte, îi explică Boone.

Nu mă pricep decât la cuvinte dure, la cuvinte de acţiune. Dar alte cuvinte nu-mi vin uşor.

Jos, la picioarele pajiştei se stârni o vânzoleală.

Boone sări în picioare.

— Lupu'! strigă el.

— A găsit ceva, spuse Enid. Aleargă după ceva.

Lupul ieşi dintr-un tufiş. El arunca ceva în aer, îl prindea în gură, apoi veni alergând spre ei. Era Pălăria atârnând jalnică din gura lui.

Lupul lăsă Pălăria în faţa lor. Sărea de fericire.

— Şi-a regăsit vechea jucărie, strigă Enid. Şi-a regăsit păpuşa. Pălăria reveni la viaţă şi se ridică.

„Nu înţelegeţi, le spuse Pălăria". Apoi se prăbuşi iar.

Lupul culese iar păpuşa moale şi plecă fericit în susul pajiştei.

MARTIN

Martin trase vehiculul uzat de pe drum şi îl conduse de-a lungul unei pante uşoare spre fundul unei viroage. Bateria era pe sfârşite şi i-ar fi trebuit ore ca s-o încarce iar de la panourile solare înainte de a o face să meargă cât de cât. Când frână maşina pe fundul plat al viroagei, constată cu satisfacţie că maşina era bine ascunsă şi nu se vedea din drum. Se călătorea prea puţin în ţinutul ăsta mizer. Dar chiar şi aşa, era mai bine să ascundă vehiculul; uzat cum era, tot mai avea componente care puteau fi jefuite, dacă proprietarul lui nu era în stare să-şi apere proprietatea.

O lume înfiorător de mizerabilă, îşi spuse el; fără bani; fără credit, cu puţine ocazii, dacă or fi vreunele, şi doar un simţ redus al legii; fiecare om avea propria sa lege, dacă avea muşchii necesari cu care s-o impună.

Era o depresiune economică mondială, dacă judecata lui Martin se dovedea corectă. Nu putea fi sigur deoarece nu avea niciun fel de date şi nimeni nu părea să-şi dea seama ce se întâmplă. Mai exista încă radio, i se spusese,

deşi în cătunul nenorocit, bătut de soare lângă care fusese depus, nimeni nu avea un aparat de radio, ca să nu mai vorbim despre televiziune, dacă mai exista ceva care s-ar putea numi televiziune. Întrebase despre ziare şi locuitorii sătucului se uitaseră la el fără nicio expresie. N-auziseră niciodată de ziare.

Când, cu săptămâni mai înainte, coborâse pe cărarea care ducea spre sat, oamenii se dăduseră cu sfială deoparte din calea lui, strângându-se în grupuri ca să-l privească ca şi cum ar fi fost un animal sălbatic venit din sălaşul lui din colinele îndepărtate. După un timp, un om în vârstă care părea să fie un fel de conducător, veni spre el cu paşi şovăitori şi vorbi într-o limbă pe care el o putu înţelege deşi era plină de sunete şi cuvinte necunoscute. Auzind cele spuse de Martin, fără să-l creadă, începu să facă cercuri cu degetele în dreptul frunţii pentru a arăta că e un individ slab de minte.

Ei îi dăduseră din bunătate, mâncare şi un loc de dormit. În zilele care urmară, înţelese din discuţia cu unul din ei că era pe Pământ în secolul douăzeci şi trei, deşi ei nu ştiau anul real. Auzind acestea, blestemă în sinea lui monstruozitatea lui Faţă-de-Cal, deoarece era sigur că acesta îl îmbrâncise de pe Plasă.

Reuşi să se descurce câteva săptămâni, deşi nu mai era sigur câte. În satul acela era ridicol de uşor să pierzi socoteala a orice. Ajută la plivitul porumbului, o treabă măruntă şi nu prea pe placul lui, la căratul apei şi stropitul porumbului dintr-un mic pârâu care îşi croia anevoie drumul la vreo jumătate milă de sat. Învăţă să pună curse de iepuri şi încercă să câştige ceva îndemânare la tras cu arcul, dar cu prea mic succes.

În discuţiile cu sătenii află despre un drum, doar cu ceva mai bun decât cel pe care venise el în sat, drum aflat undeva la nord, o pistă ce se sfârşea într-un drum mai larg ce mergea de la est spre vest; urmându-l pe acesta ar

putea ajunge în cele din urmă la oraşe. Martin îşi închipuia că acestea n-ar fi decât nişte sate ceva mai mari, dar cu mai mulţi oameni şi cu o viaţă mai uşoară. Din scăderea locurilor de muncă, a slăbirii comerţului şi a dispariţiei complete a banilor, el deduse că era într-o ţară şi într-un secol al unui colaps economic mondial.

Găsise din întâmplare vehiculul uzat, propulsat de energia solară, adăpostit într-un şopron de lângă una dintre colibele dărăpănate ce formau satul. Examinându-l, constată că ar putea fi readus la viaţă. Când îi găsi stăpânul, constată că acesta nu mai avea nevoie de mult de el; nu avea unde să se ducă cu el şi nici nu ştia cum să-l folosească. După multă târguială, îl costă pe Martin ceasul de mână, de care omul avea tot atâta nevoie cât şi de vehicul, ora zilei nemaiprezentând niciun interes pentru locuitorii satului.

Acum se afla pe fundul viroagei, aşteptând ca prăpădita de maşină să-şi încarce bateriile. Ieri ajunsese pe drumul mai larg de care i se pomenise, recunoscând în el o rămăşiţă a marilor şosele transcontinentale ce traversau pe vremuri ţara de la o coastă la cealaltă. O luase spre vest crezând că ar putea ajunge undeva în sud-vestul american. N-ar fi trebuit să fie prea departe de zona Pacificului, unde ar putea găsi unul dintre oraşele mai mari, prăpădite desigur, dar oricum mai bune decât satul din care plecase.

Într-o zi cât mersese pe şosea, nu fusese depăşit decât de trei vehicule. Unul dintre ele era tot solar, dar de un tip mai nou şi mai bun decât al lui. Celelalte două erau propulsate de maşini cu ardere internă. Mirosul fetid al gazelor de eşapament îl făcu să creadă că foloseau alcoolul drept carburant.

Acum, ieşit de pe drum, parcă pe fundul plat al viroagei şi se dădu jos din singurul scaun al vehiculului. Chiar pe suprafaţa netedă a vechii şosele, călătoria cu

maşina lui se dovedise a fi o încercare dură. Îl durea fiecare muşchi al corpului de pe urma hopurilor pe care le îndurase.

Făcu vreo câţiva paşi şi se întinse. Viroaga era tăcută. Nu era vânt şi nu se auzea niciun zumzet de insectă. Cerul înalt de deasupra lui era de un albastru pal. Pe el era doar o singură pasăre care zbura sus, poate un vultur, dar mai probabil un şorecar. De fiecare parte a viroagei, pereţii coborau abrupţi, roşi de eroziune şi sfărâmicioşi la marginile arse de soare. Ici şi colo, bolovani mici şi straturi subţiri de rocă ieşeau din pământ. La picioarele pereţilor, acolo unde ei se uneau cu albia acum secată a unui pârâu, zăceau grămezi de pietre căzute.

Chiar vis-à-vis de locul unde stătea, viroaga făcea o cotitură bruscă spre o altă direcţie. El o urmă şi se opri privind peretele din stânga. Ieşind din perete se vedea albeaţa unui os vechi şi luciul şters al unui corn. Un craniu îngropat fusese scos la lumină de eroziunea peretelui.

Era un craniu de bovină, dar era prea masiv, iar cornul ce ieşea, prea mare şi lung pentru a fi aparţinut chiar şi celei mai mari vite.

Trebuie să fi fost un bizon, dar nu unul dintre cei care trăiseră odată în Bătrânul Vest sălbatic. Cel pe care îl privea el, îşi spuse, trebuie să fi fost un bizon preistoric, una dintre brutele monstruoase pe care le vânaseră primii locuitori ai Americii. Privind fundul viroagei de sub craniu, Martin mai văzu albeaţa altor fragmente de oase. Cu cât timp în urmă, se întrebă el, păscuse bestia asta iarba preeriei? Pe atunci o preerie, acum un deşert. Douăzeci de mii de ani îşi spuse el, dacă nu mai mult. Trebuie să fi existat un timp în care o astfel de descoperire ar fi adus un oarece profit. Dar dacă lumea prezentului era în forma în care o bănuise el, nu mai era rost de niciun profit.

O mică proeminenţă a peretelui, rezistase furiei apei şi ieşea câteva picioare din sol. În timp ce se învârtea în

jurul ei, ceva sclipi în soare orbindu-l pe moment. Se opri mirat. Sclipirea venise de la ceva îngropat în perete. Sclipirea dispăru, dar ce era prins în perete încă mai lucea.

El înaintă încet şi se opri în faţa obiectului care lucea. Era o sferă, perfect lustruită, părând pentru oricine una dintre acele sfere folosite de ghicitori pentru a spune viitorul. Era de mărimea unei mingi de baschet şi suprafaţa sa era atât de netedă şi reflectantă încât îşi văzu oglindită propria imagine aşa cum e reflectată de obicei de o oglindă curbă.

Ridică mâinile s-o ridice şi s-o scoată din perete, când aceasta îi vorbi.

„Fii bun domnule, ia-mă în mâini şi ţine-mă. Dă-mi căldura celeilalte vieţi şi dragostea ta bună. Am fost atât timp singur!”

Martin îngheţă cu mâinile întinse încă, fără să se mişte pentru a scoate sfera din pământ. Dinţii îi clănţăneau de o spaimă bruscă. Ceva îi vorbise, în adâncurile minţii lui, pentru că era sigur că nu auzise sunetul cuvintelor – acelaşi tip de vorbire folosit de păpuşa aia prăpădită, Pălăria.

„Eliberează-mă, se ruga vocea. Ridică-mă şi ţine-mă. O să-ţi fiu un prieten, un servitor credincios. Nu-ţi cer decât să mă ţii pe lângă tine. Nu mai suport agonia dacă mă părăseşti”.

Martin încercă să vorbească. Vorbele îi rămâneau în gâtlej.

„Nu te teme de mine, spuse vocea. Aşa cum sunt, n-am nicio putere să-ţi fac rău, dacă aş vrea. Şi nici nu doresc aşa ceva. Am aşteptat atât timp, o lungă eternitate. Te rog, iubite domn, ai milă de mine. Ai rămas ultima mea speranţă. Nu voi mai avea nicio altă şansă. Nu pot face faţă singur veşniciei”.

În cele din urmă, cuvintele îi veniră lui Martin,

năpustindu-se de parcă se temeau că nu vor mai izbuti să iasă.

— Ce eşti? întrebă el. Vorbeşti chiar cu mine?

„Vorbesc într-adevăr cu tine, spuse sfera. Te aud în mintea mea şi îţi vorbesc din mintea mea. Vorbele tale nu înseamnă nimic pentru mine. Eu nu pot auzi sunetele. Odată am avut şi simţul auzului, dar e mult de când nu-l mai am”.

— Dar ce eşti tu?

„Povestea mea e lungă. E suficient acum să-ţi spun că am fost făurit de o rasă misterioasă despre care nu mai există nicio urmă”.

Blestematul de lucru minte, îşi spuse Martin.

Sfera protestă:

„Nu te mint. De ce te-aş minţi pe tine, salvatorul meu?”

— N-am spus că minţi. N-am spus o vorbă de tine.

„Gândul a sălăşluit în mintea ta. Am crezut că vorbeşti cu mine”.

— Dumnezeule, spuse Martin, îmi citeşti gândurile. Poţi citi gândurile oricui?

„Ăsta e modul meu de conversaţie, spuse sfera. Da, pot citi gândurile oricărei creaturi care e destul de aproape”.

— Perfect, spuse Martin, perfect.

Făcu un pas şi ridică sfera din perete. În urma ei rămăsese o amprentă. Era destul de masivă, dădea o impresie de soliditate, dar nu era grea. O ţinu un moment, apoi o depuse uşor pe solul viroagei, ciucindu-se lângă ea.

„Amabile domn, întrebă sfera, asta înseamnă că nu mă vei păstra pe lângă tine?”

— Ba da, cred că te voi păstra.

„N-o să regreţi niciodată, spuse sfera. O să fiu cel mai bun prieten pe care l-ai avut. O să fiu…”

— Hai să nu vorbim acum, spuse Martin. O să vorbim

despre asta mai târziu.

Luă sfera şi porni prin viroagă spre maşină.

„Unde mergem, domnule?”

— Te duc în maşina mea, spuse Martin. O să te aşez în ea. Apoi mai am de făcut câteva treburi. O să te las acolo, apoi o să vin şi eu.

„O să te întorci? Scumpe prietene, o să te întorci?”

— Ţi-am promis, spuse Martin.

Aşeză sfera în maşină şi se îndepărtă în josul viroagei, mult dincolo de punctul în care găsise sfera. E destul de departe, îşi spuse el. Nu mai poate să-mi citească gândurile la distanţa asta. Sau cel puţin spera să nu poată. Prinsese o idee şi-i trebuia timp să se gândească la ea în singurătate.

Asta e ceva nou, îşi spuse el. Trebuie să fie un profit în ideea asta. Ar putea fi cheia, dacă e înţelept folosită, spre o viaţă mai bună în lumea asta uitată de Dumnezeu. Mintea îi lucra rapid în timp ce se gândea la astea. Luă ideea şi o întoarse pe toate părţile. Sfera prezenta nişte posibilităţi, o grămadă de posibilităţi şi el trebuia să se gândească la ele mult şi cu atenţie.

În lumea asta ignorantă, trebuie să fie ceva care să prezinte interes. Lumea era plină de lipsa oricărei speranţe şi poate că aşa era. Oamenilor nu li se puteau promite bogăţii pentru că nu mai erau bogăţii care să li se dea. Speranţa bogăţiei ar fi una deşartă şi toţi ştiau asta. Dar speranţa în sine – speranţa pură şi goală – ar fi altceva. Dacă ar exista o cale de a le oferi speranţă, ei ar cumpăra-o. Ar veni cu miile pentru o fărâmă de speranţă. Dar nu o speranţă oarecare. Ar trebui să fie una care să frizeze fanatismul.

Se gândi la fanatism, dar era greu să ajungă la el. Se plimbă încoace şi încolo, gândindu-se la speranţă şi fanatism şi la ce ar putea câştiga dacă ar trezi un fanatism plin de speranţă. O viaţă mai uşoară poate, dar nu o

grămadă de bani. Ce s-ar putea câştiga poate, ar fi o poziţie în societate şi putere. Cu poziţie şi putere, un om isteţ poate face o grămadă de lucruri.

Se luptă cu ideea pe care o prinsese şi cu misterul străvechiului artefact, deşi nu accepta în întregime ideea că sfera ar fi putut fi un artefact străvechi.

O fărâmă de religie ar putea face lucrurile să meargă. Asta era, pe Dumnezeu, asta era – religia! Un nou Messia şi un artefact străvechi într-o atmosferă de mister sacru.

Se aşeză jos şi se gândi la asta. Trebuia s-o ia cu binişorul, îşi spuse el. Fără mare zgomot şi fără circul de rigoare. Să înceapă cu uşurelul şi cu umilinţă şi să lase cruciada să umble din gură în gură.

Pentru a o face să meargă, trebuia să spună oamenilor ceea ce voiau să audă. Trebuia să afle încetişor ce doreau, apoi să le spună acest lucru.

Mai rămânea o singură problemă: Ce era sfera? Nu era artefactul unei rase de mult dispărute, aşa cum i se spusese. Deşi, adevărat sau nu, era un bun început pentru ceea ce avea în minte. Încercă să se gândească la toate lucrurile care ar fi putut fi şi le elimină pe rând unul câte unul. Îşi spuse că îşi pierde timpul. Nu era nevoie în chiar acest moment să ştie ce ar putea fi sfera. Putea s-o folosească şi fără să ştie asta.

Examină din nou planul, punct cu punct, căutând acele puncte care ar fi putut să-l dea peste cap. Nu găsi niciunul pe care nu ar fi putut să-l ocolească. La urma urmei, nişte oameni lipsiţi de orice speranţă cărora li se oferea una, nu vor sta să sape prea adânc. Se vor năpusti asupra ei ca asupra unei salvări promise şi curând vor cere mai multă. Executată impecabil, schema se dovedea infailibilă. O să mai fie nevoie de multă chibzuinţă şi planificare, dar el putea s-o facă. Va examina cu atenţie fiecare detaliu înainte de a-l pune în aplicare. Era un plan

solid şi fezabil, iar el era cel care îl putea pune în aplicare.

Se ridică şi se îndreptă spre maşină. Stătuse în viroagă mai mult decât se gândise. Soarele era aproape de apus.

„Te-ai întors, strigă sfera bucuroasă. Am crezut că n-o să te întorci. M-a chinuit gândul acesta”.

— Nu era nevoie să te chinui, spuse Martin. Sunt aici.

Verifică bateria şi aceasta era încărcată cât trebuie. Mută sfera în compartimentul de lângă scaun şi se aşeză să pornească maşina.

— O întrebare, îi spuse sferei. Cum stai cu etica? Ai vreo etică?

„Ce etică? întrebă sfera. Te rog, explică-mi”.

— N-are-a face, îi spuse Martin. O să te descurci. O să facem o echipă bună împreună.

Întoarse maşina şi porni spre drum.

FAŢĂ-DE-CAL

Faţă-de-Cal era aşezat confortabil la o masă din faţa cafenelei, acum lipsită de robot şi de echipamente. Lângă el plutea Plasa în inima căreia era încuiată harta galactică. Vizorul pe care Enid crezuse că l-a furat, era pe masă, la-ndemână. Vagonetul cu troleu stătea pe şinele sale, aşteptându-şi următorul pasager, care s-ar putea să nu vină niciodată. Şi de jur-împrejur se întindea cenuşiul ceţos al Şoselei Eternităţii.

Aşa cum mai făcuse de multe ori mai înainte, Faţă-de-Cal reflectă asupra Şoselei. Până acum, reflecţiile sale nu duseseră la nimic, iar el credea totdeauna că vor duce. Se întreba cine proiectase şi construise acest fir neîntrerupt de drum trasat strâmb şi răsucit în timpul şi spaţiul normal. Auzise de el cu foarte mult timp în urmă şi foarte departe de aceste locuri, de la o creatură incredibilă care părea să sfideze toate cerinţele şi calităţile vieţii. Ciudăţenia aia o botezase Şoseaua Eternităţii, dar nu răspunsese nimic când îl întrebase care este semnificaţia

acestui nume.

— Nu cerceta acest lucru, îl avertizase ciudăţenia. Nu poate fi găsit prin cercetare. Trebuie să dai peste el.

Faţă-de-Cal dăduse peste ea cu milenii în urmă şi, curios, îi găsise reprezentarea în vechea hartă galactică. Dar era sigur că nu rasa lui o construise, altfel ar fi ştiut acest lucru.

Dând peste Şosea, hotărâse că ar putea fi un loc în care să stea şi să reflecteze asupra diferitelor căi de acţiune. Instalase coliba cu mese şi scaune şi pusese robotul să se ocupe de toate. Deoarece existau şinele, pusese vagonetul pe ele şi instalase şi alarme astfel încât să prindă imediat de veste dacă ceva sau cineva apărea pe această porţiune a Şoselei.

Multe secole nu se întâmplă nimic. Apoi, numai cu câţiva ani mai înainte, alarmele îl prinseră pe Boone când păşise prima oară după colţ. Această stranie întâmplare părea să-i furnizeze cheia pe care o căuta Faţă-de-Cal pentru a rezolva problema pe care o reprezentau oamenii de la Hopkins Acre.

Fu plin de speranţe, dar nu fu convins până la a doua apariţie a lui Boone. Atunci trebui să recunoască faptul că era martorul unor talente complet noi pe care nu sperase să le găsească la o rasă de la care nu se aştepta să le posede. Talentul în sine era mai puţin important decât faptul că în interiorul rasei exista capacitatea de a dezvolta noi posibilităţi într-un mod de evoluţie.

Acum acel proiect, îşi spuse Faţă-de-Cal, era în sfârşit pus în aplicare mult mai bine decât sperase. Ce mai rămânea, erau ani de monitorizare şi observare atentă pentru a fi sigur că nu apar piedici neprevăzute, dar avea el leac pentru ele. Spike şi Pălăria ar putea fi acceptate de familie şi Spike fusese acceptat ani întregi.

Faţă-de-Cal chicoti la acest gând. Centrul Galactic îl considerase pe Spike drept agentul său secret şi fusese

introdus în familie în momentul în care ei se pregăteau să fugă în trecut pentru a scăpa de Infiniţi. Rapoartele lui Spike către Faţă-de-Cal îi întăriseră presimţirea sa că această bandă de oameni merita atenţia sa amănunţită.

Desigur, nu era nicio garanţie că acest proiect nu ar putea eşua, aşa cum au mai eşuat atâtea în trecut. Inteligenţa se părea că are o şansă foarte mică de a se dezvolta la întreaga sa capacitate. Mai fuseseră şi alte rase pe care el încercase să le ajute în secole de eforturi, şi fiecare fusese un eşec. Fuseseră şi rase pe care nu le ajutase şi eşuaseră şi ele. Poporul Curcubeului eşuase în cele din urmă deoarece pierduseră adevăratele valori, reprimându-şi emoţiile până când aceste emoţii dispăruseră cu totul. Infiniţii se pierduseră în străduinţa de a duce la bun sfârşit cruciada lor fanatică. Chiar propriul popor al lui Faţă-de-Cal eşuase când căutarea lor, prea încununată de succes, a imortalităţii dusese la sacrificiul fertilităţii rasiale care-l lăsase pe el ultimul supravieţuitor al rasei sale.

O plesnitură uşoară îi atrase atenţia pierdută în consideraţiile sale. În faţa lui stătea Pălăria scuturându-se cum se scutură un câine care iese din apă. Prin scuturare, veşmintele sale se aşezară la locul lor. Pălăria se aşeză cu grijă.

„Nu mi-am părăsit postul, îi spuse Pălăria lui Faţă-de-Cal. O să mă întorc să-mi duc la bun sfârşit sarcinile. Am venit să scap de lup. Mă hărţuieşte şi mă scutură. Pleacă, făcându-mă să sper că m-a lăsat în pace; apoi se întoarce şi tabără pe mine. Dinţii lui m-au uzat şi m-au…”

— Trebuie să te obişnuieşti cu asta, spuse Faţă-de-Cal. E un rol pe care trebuie să-l joci. Cât timp pari o păpuşă uzată, ei nu te vor suspecta că-i spionezi. Gândeşte-te la rolul pe care trebuie să-l joc eu. Fac pe clovnul, vorbesc cum se aşteaptă ei să vorbească un străin necivilizat şi le joc farse pe care nici nu le bănuiesc.

Ca farsa pe care i-a jucat-o micuţei Enid, făcând-o să creadă că ea trebuie să ţină degetul pe un punct, în timp ce el făcea un nod. El îi câştigase încrederea făcând-o să creadă că ea îl ajutase să creeze plasa, care, desigur, fusese acolo tot timpul, trebuind numai gândul său care s-o facă vizibilă.

Şi pentru a o convinge de importanţa plasei, o lăsase să creadă că ea a furat vizorul pe care el îl plasase în lumea roz-purpurie unde tot el lăsase cufărul cu harta. Nevoia să se ducă acolo, el i-o implantase în minte în timp ce ea credea că se gândiseră amândoi şi unul şi altul. Apoi o lăsase să creadă că ea l-a salvat de monstrul purpuriu, care încerca numai să călărească şi el plasa împreună cu ei.

„Nu trebuia să faci nimic din toate acestea, spuse Pălăria, dacă-ţi vedeai de treburile tale. Dar tu trebuie să te amesteci în viaţa altora. Nimeni nu-ţi cere sfatul sau ajutorul. Eşti un încurcă-lume”.

— Poate că sunt, admise Faţă-de-Cal. Dar nu pot face altfel, când un mic brânci poate plasa o rasă pe drumul unei dezvoltări depline a puterilor intelectuale posibile.

„Şi eu te-am ajutat, spuse Pălăria. Am acţionat după capul meu de multe ori. Aşa am dat de belea cu lupul. Preţiosul tău Boone trăgea la aghioase lângă foc, cu lupul dându-i târcoale. Fiara i-ar fi sfâşiat beregata în orice moment, dacă nu aş fi pus stăpânire pe micuţa lui minte şi nu i-aş fi inculcat în ea un sentiment de frăţie cu Boone şi un devotament de câine faţă de el”.

— Da, spuse Faţă-de-Cal. Ai acţionat bine, cum am mai spus înainte. Ai făcut bine programând peregrinii ori de câte ori familia zbura cu ei. Chiar când l-ai programat pe al lui Martin să-l aducă pe el şi pe Infiniţi aici, ai făcut bine, deşi nu credeam aşa când a apărut prima oară.

„Şi eu l-am salvat pe Corcoran când tu erai în hartă, adăugă Pălăria. L-am urmărit şi când am văzut că era gata

să cadă, l-am lăsat inconştient şi l-am adus pe Şosea. Iar acum am devenit o jucărie pentru lup pentru a-i putea spiona mai bine pe Enid şi Boone. Nu e o răsplată potrivită pentru…”

Faţă-de-Cal îl întrerupse.

— Spune-mi, a apărut vreun semn că cei doi se vor împerechea?

„Au şi făcut-o deja, îi răspunse Pălăria. Cred că Enid se simte vinovată că a făcut-o înainte de ritul pe care ei îl numesc căsătorie. Nu înţeleg nimic din treaba asta cu căsătoria”.

— Nici nu încerca, îi spuse Faţă-de-Cal. Etica sexuală a tuturor raselor are prea puţin sens. Iar sindromul pe care oamenii îl numesc dragoste e mai presus de orice înţelegere.

Dar Pălăria nu-l mai asculta. Căzuse iar în faza sa de păpuşă şi atârna moale pe masă.

Sărmanul copilaş, se gândi la el Faţă-de-Cal cuprins de o bruscă simpatie. Poate că s-a ostenit destul şi are nevoie de o odihnă.

Faţă-de-Cal îşi reaminti ziua în care găsise creatura, fixată într-o nişă a unui muzeu vechi al propriului său neam, lăsată poate acolo pentru timpurile când rasa va fi dispărut. Privi la Pălărie şi trecu mai departe nevoind să se mai încarce cu relicvele trecutului. Mai târziu, totuşi, se va întoarce pentru a recupera păpuşa. Nu încetase niciodată să binecuvânteze nevoia care-l făcuse să procedeze aşa pentru că Pălăria avea abilităţi stranii dincolo de ce putea el înţelege, cum ar fi puterea de a se mişca şi de a transporta orice prin spaţiu şi timp fără niciun fel de ajutor, de exemplu plasa.

Astfel, Enid şi Boone se împerecheaseră şi zarurile fuseseră aruncate. Faţă-de-Cal ştia că era un joc al hazardului genetic, dar mai bun decât multe alte jocuri pe care le jucase. Faţă-de-Cal ştia multe despre genetică.

Din uniunea lor, exista şansa să răsară o nouă rasă – o ramură a umanităţii care să combine tendinţa evoluţionară arătată de Boone cu tăria acelui mic grup de oameni care îndrăzniseră cu încăpăţânare să reziste ameninţării Infiniţilor.

Admirase această încăpăţânare şi-i ajutase pe rebeli, recunoscând promisiunea pe care o reprezentau. Le furnizase una dintre cele mai simple maşini ale timpului construite de rasa sa ca un strămoş al plasei. Infiniţii stăpâneau şi ei călătoria în timp, desigur, dar a lor era cu dispozitive atât de complicate încât rebelii nu le-ar fi înţeles niciodată. Minţind iar, Faţă-de-Cal îi lăsase pe rebeli să creadă că ei le-au furat de la Infiniţi.

Asta a fost înainte de a-l descoperi pe Boone printr-un noroc chior. Dar odată ce l-a descoperit, au fost probleme până să-l pună în contact cu familia de la Hopkins Acre. A fost nevoie de multe manevre ocolite – un zvon pentru Martin, care să-l trimită la Corcoran şi alt zvon care să-l facă pe Martin să se sperie şi să plece fără peregrinul său mai mare.

Faţă-de-Cal îi trimisese acea viziune ciudată lui Corcoran înainte de a-l împrieteni pe acesta cu Boone. O mică indicaţie a lui Corcoran îl trimisese la Everest să cotrobăie în camera lui Martin şi să vadă peregrinul.

Corcoran, admise Faţă-de-Cal, ar fi putut fi o greşeală. El s-a aşteptat ca Boone să păşească după colţ în peregrin singur, lăsându-l pe Corcoran în urmă. A subestimat talentul lui Boone. Dar din fericire, Corcoran n-a produs niciun fel de necazuri. Descoperirea copacului straniu a fost un punct periculos, dar totul s-a terminat cu bine.

Într-o zi, îşi spuse Faţă-de-Cal, trebuie să-şi găsească timp să vadă ce era cu adevărat copacul lui Corcoran, deşi s-ar putea să nu afle niciodată ce rasă sau popor l-a făcut, nici de ce fusese pus în acea perioadă pe Pământ.

În cele din urmă, hotărî el, totul a ieşit mai bine decât ar fi sperat. Mai erau încă multe de făcut, desigur. Ar trebui să găsească perechi pentru copiii încă nenăscuţi ai lui Enid şi Boone. Poate s-or găsi unii potriviţi pe planetele colonizate de oameni. Dar treaba importantă fusese făcută.

Cu lene, trase vizorul să vadă de Martin. Părea să simtă o nevoie ciudată să-l urmărească pe acesta, deşi omul era încolţit într-un loc de unde nu avea cum să scape. Totuşi, Martin era un personaj alunecos.

Pe ecranul vizorului, apăru interiorul unui templu plin cu credincioşi cu ochii extaziaţi. Martin, îmbrăcat în veşminte de aur şi purpură stătea în faţa unui altar împodobit. Caseta cu creierul monstrului ucigaş se odihnea pe un piedestal în faţa altarului şi strălucea în lumina lumânărilor pâlpâitoare. Era clar că Martin se afla în cursul unei predici spirituale. Brusc, el îşi aruncă în sus braţele şi mulţimea căzu la picioarele lui, cu gurile deschise în ceea ce părea a fi un răspuns de fericire sălbatică.

Martin o făcuse. Avea puterea pe care o dorise şi nu era nimeni care să-l înfrunte. Era bine prins în autoglorificarea sa. Şi totuşi, constată Faţă-de-Cal cu oarecare dezgust, o să trebuiască să-l supravegheze pe Martin.

Mai era încă ceva de făcut acum. Nu era poate necesar, dar trebuia făcut din decenţă. Viitorul îi arăta acum viitorul îndepărtat unde o licărire de scântei se odihneau la umbra unui copac bătrân în timp ce lumea se învârtea pe orbita ei în jurul unui soare muribund, roşu ca sângele.

Când Faţă-de-Cal se pregătea să se caţere pe plasă, Pălăria se trezi din nou şi se aşeză nesigur.

„Ce faci acum?” întrebă el.

— Îl aduc pe Henry înapoi la familia sa, îi spuse Faţă-de-Cal. Nu ştiu ce o să creadă el despre asta, dar restul

familiei o să fie bucuroasă să-l revadă. Vrei să vii cu mine?

Pălăria dădu din cap.

„Du-te tu iar, îi spuse lui Faţă-de-Cal. Nu mă mai amestec. Sunt încă un încurcă-lume”.

Plasa dispăru şi Pălăria se prăbuşi pe masă, o jucărie moale, plină de zgrunţuri şi prea mult folosită.